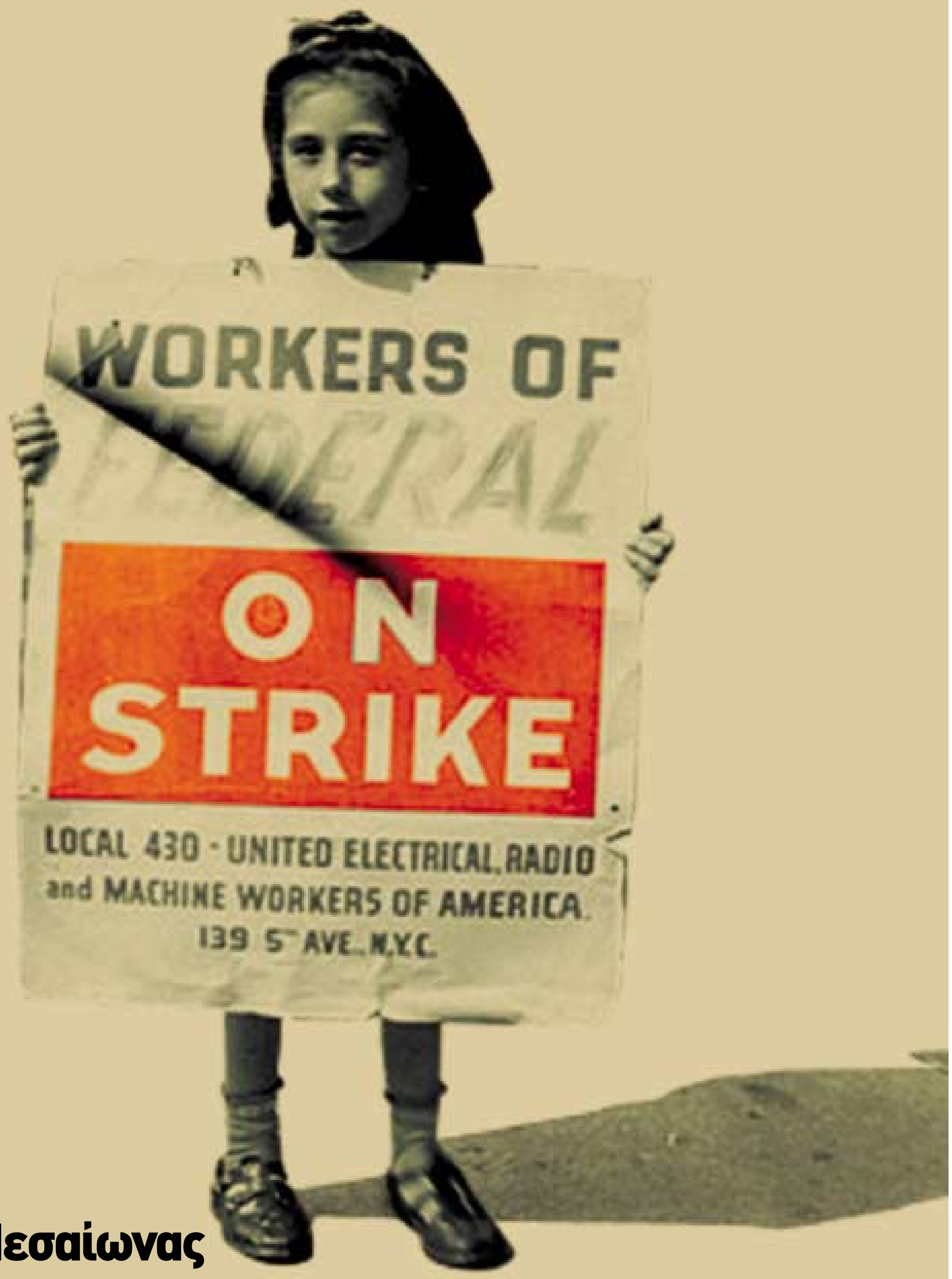
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ
2004

#10

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1.50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Νέος Μεσαίωνας

Ολομέτωπη επίθεση σ' όλους τους τομείς της ζωής που διαπερνά τον κοινωνικό ιστό σε πολιτικό-οικονομικό-ατομικό επίπεδο, νέα εργασιακή πραγματικότητα του επισφαλούς και σκληρά εκμεταλλευόμενου εργαζόμενου,ένταση της καταστολής και οι πολιτικές διώξεις, συνέχιση των προληπτικών πολέμων και του δόγματος «ή με μας ή με αυτούς», νέες σταυροφορίες του δυτικού πολιτισμού εξουσίας και νεοσυντηρητισμός.

της σύνταξης...

Αυτόνομοι χώροι αγώνων και ζωής

Μέρα με τη μέρα όλο και περισσότερο βρισκόμαστε αντιμέτωποι με ένα νέο μεσαίωνα τόσο σε πλανητικό όσο σε τοπικό επίπεδο. Κύρια χαρακτηριστικά της νέας κατάστασης στο πλαίσιο της ολοκληρωτικής αναδιάρθρωσης του καπιταλισμού και των αλλαγών στην παραγωγική διαδικασία είναι:

● η ολομέτωπη επίθεση σ' όλους τους τομείς της ζωής, που διαπερνά τον κοινωνικό ιστό σε πολιτικό-οικονομικό-ατομικό επίπεδο, ● ο περιορισμός του κοινωνικού ανθρώπου, με την παράλληλη αλλοτρίωση και διαμόρφωση του νέου ανθρώπου ταυτισμένου με το εμπόρευμα και την αγορά, ● η νέα εργασιακή πραγματικότητα του ανασφαλούς και σκληρά εκμεταλλευόμενου εργαζόμενου, ● το άνοιγμα της ψαλίδας, η όξυνση των κοινωνικών ανισοτήτων, η ισοπέδωση όσων κατακτήθηκαν μέσα σε έναν αιώνα, αλλά και ● τη μετάβαση των εργαζομένων από το καθεστώς της σταθερούς και πλήρους εργασίας σε ένα νέο, αυτό της επισφαλούς εργασίας, συγκροτώντας επίσης ένα νέο είδος προλεταριάτου, ένα εργασιακό-κοινωνικό υποκείμενο βυθισμένο σε αβέβαιες συνθήκες εργασίας και ζωής, ● η ενοποίηση του εμπορευματικού χώρου και η εξάλειψη ολόκληρων πολιτισμών, ● η ένταση της καταστολής, οι διώξεις στη βάση του δόγματος περί ασφάλειας και των δικαστικών σκοπιμοτήτων που νομολογούν τη ναζιστική αρχή περί συλλογικής ευθύνης, ● η συνέχιση των προληπτικών πολέμων, η βία των πολυεθνικών, η εδραίωση μιάς σαφούς γεωπολιτικής ισχύος, η νίκη του δόγματος "ή μ' αυτούς ή με μας", ● η νέα καθαρότητα, οι νέες σταυροφορίες του δυτικού πολιτισμού εξουσίας, ο νεοσυντηρητισμός,

Έτσι, ένας νέος κοινωνικοπολιτικός χώρος αγώνα αναδεικνύεται, με το κοινωνικό γίγνεσθαι να γεννά συνεχώς ανεξάρτητες δυνάμεις πάλης, πέρα από τα συμφέροντα της παγκόσμιας καπιταλιστικής εξουσίας αλλά και τις ψευδαισθήσεις περί μεταρρυθμίσεων και σταδιακών βημάτων στη βάση παλιών δοκιμασμένων και μουχλιασμένων ιδεολογημάτων. Οι νέες συνθήκες και μορφές εκμετάλλευσης δημιουργούν το χώρο ανάδυσης του νέου κοινωνικού υποκειμένου και αναδεικνύουν την επικαιρότητα της αυτονομίας των κινημάτων, της αυτοργάνωσης των κοινοτήτων, των καταστάσεων εκτός εξουσίας, των δράσεων διεκδίκησης και ρήξης, όπου γης: από τους Chainworkers της Ιταλίας, έως τις κατειλημμένες επιχειρήσεις των Αργεντινέζων, τις ζαπατιστικές κοινότητες στο Μεξικό ή τους απεργούς της Izar στην Ισπανία... Προς δόξαν των αυτόνομων χώρων πέρα από όποιες θεσμικές μορφές χειραγώγησης.

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Εκδίδεται από την πανελλαδική συντακτική ομάδα της Βαβυλωνίας.
σχεδιασμός: Δημήτρης Παπάζογλου

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Κ. Παλαιολόγου 18, τ.κ. 546 35 • Τηλ.: 2310-261.290
ΑΘΗΝΑ: Σπυρίδωνος Τρικούπη 19 • Τηλ.: 6932.135.511
ΞΑΝΘΗ: Αυτόνομο Στέκι "Κύκνος" Αγ. Γεωργίου 2 • Τηλ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Τηλ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: Τηλ.: 6937.720.024
ΑΓΡΙΝΙΟ: Τηλ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: Τηλ.: 2410-626.606, 6932.200.818
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, τ.κ. 731 00 • Τηλ.: 6974.429.408

e-mail: newspaper_babylonia@yahoo.gr

Οι μάχες είναι ακόμα μπροστά μας

Η ιστορία διστάζει να τελειώσει

Ο Γ.Γ. του ΟΗΕ, σχεδόν δύο χρόνια μετά την έναρξη των σφαγών στο Ιράκ, θυμήθηκε ότι η εισβολή των Αμερικανών ήταν παράνομη! Στις εκλογές της Αμερικής, αφού ουδείς αμφισβήτησε την ουσία της "αυτοκρατορικής" πολιτικής των ΗΠΑ, τους προληπτικούς πολέμους, το Γκουαντανάμο, η μεταλαμπάδευση της δημοκρατίας τους περνά επίσημα μέσα από τα κολαστήρια του Αμπού Γκράιμπ! Η Ευρώπη συζητάει διεξοδικά τη δημιουργία στρατοπέδων συγκέντρωσης-υποδοχής μεταναστών κάπου στη Βόρεια Αφρική, καταργώντας για το συγκεκριμένο θέμα την αρχή του βέτο και εισάγοντας στο τελικό στάδιο επεξεργασίας τη συγκρότηση ειδικού αστυνομικού σώματος. Λες και δεν είναι η βία της καπιταλιστικής επιβολής που δημιουργεί την ανθρώπινη ροή της μετανάστευσης.

Οι εταιρείες εκβιάζουν τους εργαζόμενους με το φάσμα της ανεργίας, της μεταφοράς δραστηριοτήτων σε χώρες χωρίς ουσιαστικά προσχώματα στην αδυσώπητη εκμετάλλευση των ανθρώπων, επιβεβαιώνοντας ότι δεν έχουμε "αναπαλλοτρίωτα δικαιώματα" και ότι αρκούν ορισμένα γραφήματα για την επιβολή όρων που θυμίζουν τις αρχές του 20ου αιώνα. Ένα "ποινικό" δικαστήριο στην Ελλάδα χωρίς το οποιοδήποτε στοιχείο επαναφέρει, προκειμένου να καταδικάσει τους φερόμενους ως μέλη του ΕΛΑ, έννοιες ναζιστικής προέλευσης, όπως συλλογική ευθύνη, ψυχική συνδρομή κ.λ.π. Όρους εξόχως πολιτικούς. Θα μπορούσαμε να γεμίσουμε σελίδες από τέτοιες ανήκουστες αντινομίες. Μια ερώτηση επιζητά όμως επειγόντως απάντηση. Καλά το δούλεμα, προς τι η σιωπή; Το πρόβλημα δεν είναι προπαγανδιστικό, αν και η γλώσσα συρρικνώνεται σε ένα ακόμα εργαλείο μέσα στην γιγαντιαία μηχανή παραγωγής, οι έννοιες άδειασαν τόσο πολύ από την όποια ουσία τους, ώστε μπορούν πλέον να χρησιμοποιηθούν ως συνώνυμα για να συνηγορήσουν υπέρ της καταπίεσης. Η εικόνα επαναδιαμορφώνει συνεχώς την "αλήθεια". Η αλλοτρίωση βρίσκεται πλέον στο βάθος του κοινωνικού ιστού. Έχει να κάνει με τεράστιες μεταβολές στην παραγωγική διαδικασία.

Στις αρχές του 20ου αιώνα είχαμε μια αλλαγή στην έμφαση από τα βιομηχανικά προϊόντα στην παροχή υπηρεσιών και τώρα μια εξίσου σοβαρή μεταστροφή από τις υπηρεσίες στην πώληση εμπειριών. Η επικοινωνία, η κοινωνικότητα και το εμπόριο έχουν γίνει αδιαχώριστα. Η ατομικότητα τείνει να γίνει κόμβος εμπεδωμένος σε δίκτυα. Οι οικονομίες της ταχύτητας αντικαθιστούν τις οικονομίες κλίμακας. Έτσι, το κράτος δικαίου-πρόνοιας διαλύεται, εξ ου και η κρίση του σοσιαλδημοκρατικού μοντέλου εξουσίας. Κάθε συνεκτικό πλαίσιο αναφοράς απορρυθμίζε-

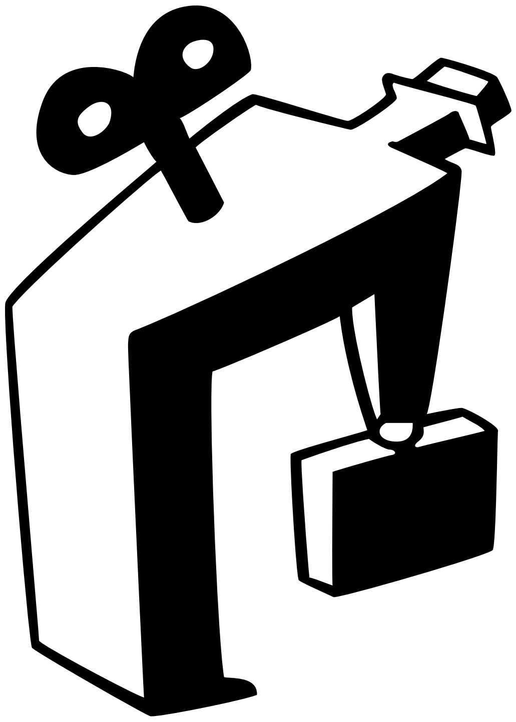
Η υπεράσπιση του αντικαπιταλιστικού χαρακτήρα του κινήματος ενάντια στην παγκοσμιοποίηση είναι εκ των ων ουκ άνευ. Το κίνημα δεν μπορεί να γίνει το ψυχαναλυτικό ντιβάνι της ήττας της αριστεράς ή ο δοκιμαστικός σωλήνας απεγκλωβισμού της.

ται. Η κυριαρχία επαναδημιουργεί την ταυτότητα με νέους όρους. Η αγορά έχει πλήρως αποδεσμευτεί από την κυριαρχία του κοινωνικού, ολοκληρώνεται μια μακροπρόθεσμη μετατόπιση από τον άνθρωπο-καταναλωτή στον άνθρωπο-αγορά. Αυτός ο επαναορισμός της ταυτότητας έχει τη βάση του σε μία αρνητική σύγκριση, σε μια αμυντική συσπείρωση με βάση το φόβο. Η ασφάλεια χρησιμοποιείται για την πρόσδεση της μεσαίας τάξης στα κελεύσματα του καπιταλισμού με όρους όχι αμιγώς οικονομικούς. Η στρατικοποίηση των δυτικών κοινωνιών είναι ο μονόδρομός τους, ο επανακαθορισμός του δικαίου αναπόφευκτος.

Το εύρος της επίθεσης προκάλεσε τη δημιουργία του κινήματος εναντίον της παγκοσμιοποίησης. Ένα κίνημα πολύπλευρο, πολύχρωμο και γεμάτο οργή, που σηματοδότησε την επέκταση της δράσης πέραν του οικονομικού στο κοινωνικό πεδίο, την ανάγκη αντίστασης, την έκφραση του όχι. Οι δυνάμεις εκπροσώπησης-ενσωμάτωσης, που έπιασαν αμέσως δουλειά, δεν μπορούν ακόμα να υπερβούν τις δομές της συλλογικής αντίσταση, που μπήκαν σε κίνηση. Η υπεράσπιση του αντικαπιταλιστικού του χαρακτήρα είναι εκ των ων ουκ άνευ. Το κίνημα δεν μπορεί να γίνει το ψυχαναλυτικό ντιβάνι της ήττας της αριστεράς ή ο δοκιμαστικός σωλήνας απεγκλωβισμού της. Τα κάθε λογής φόρουμ εκπροσωπούν έναν χυλό που δεν μπορεί να ταυτίζει τον εαυτό του με το σύνολο. Είναι καιρός οι αντιεξουσιαστικές δυνάμεις να πάψουν να είναι απλώς το θεαματικό συμπλήρωμα τέτοιων ιδεών.

Στη ρευστότητα του σήμερα ο άκρατος οικονομισμός, η πίστη στη μυθολογία της προόδου είναι αδιέξοδα. Επιτέλους, μπορεί η εργατική τάξη να αντισταθεί χωρίς να φέρει πάνω της τον ψυχοφθόρο καταναγκασμό του επαναστατικού υποκειμένου. Η ανεργία είναι μια μορφή βίας, που αλλάζει τον τρόπο ζωής των ανθρώπων και επαναορίζει το είναι τους με βάση άθλιους σχεδιασμούς σε γραφεία μανατζεράδων. Πρέπει να γίνει ξεκάθαρο ότι δεν υπάρχει ανάγκη σήμερα για εκπροσωπήσεις, για καθοδηγήσεις. Ήρθε η ώρα για μια πραγματική μάχη απέναντι στην κυριαρχία της οικονομίας επί της ζωής. Δεν παραχωρούμε άλλο ζωτικό χώρο. Δεν μπορεί να υπάρξει σοβαρή απάντηση στην επελαύνουσα καταστολή, στους νέους όρους συγκρότησης των κοινωνιών, στη βία της ανεργίας, στη σύγχρονη εξαθλίωση μέσα από τα κλειστά στερεότυπα, σύνολα και τίτλους του χθες. Ο διάλογος της σύγχρονης δράσης ρήξης έχει ανοίξει.

Φιλήμονας Πατσάκης

Το μεγαλείο της αγοράς

Ο αριθμός των ανθρώπων που ζουν στις ΗΠΑ κάτω απ' το όριο της φτώχειας ανέρχεται στο νούμερο των 34 εκατ. και αποτελούν το 11.3% του συνολικού πληθυσμού. Με την ανεργία να έχει φτάσει στο 6% και τις δαπάνες στέγασης ακόμα πιο υψηλές, το μέλλον φαίνεται ζοφερό για τους «κοινούς θνητούς», ενώ ο πληθυσμός στα γκέτο μέρα με τη μέρα αυξάνεται. Σύμφωνα με στοιχεία που έδινε η βρετανική εφημερίδα Guardian, οι ανασφάλιστοι στις ΗΠΑ φτάνουν τα 44 εκατ. , τουλάχιστον 31 εκατ. αμερικανοί πολίτες δεν είναι σε θέση να εξασφαλίζουν τα αναγκαία τρόφιμα καθημερινά και 40 εκατ. άνθρωποι είναι καταχρεωμένοι στα νοσοκομεία και στις διάφορες τράπεζες. Η ψυχρή λογική των αριθμών αντανακλά ότι η υπερδύναμη των 230 εκατ. και άνω κατοίκων είναι η χώρα με το χειρότερο μέσο όρο ζωής μεταξύ των βιομηχανικά αναπτυγμένων κρατών του πλανήτη.

ΣΕ.Μ.

Από τη σερβική στην αλβανική μιλίτσια

Εκλογές πραγματοποιήθηκαν στο Κοσσυφοπέδιο το Σάββατο 23 Οκτωβρίου -τέσσερα χρόνια μετά την ανατροπή Μιλόσεβιτς και πέντε μετά την επέμβαση του ΝΑΤΟ και τη μετατροπή της περιοχής σε δυτικό προτεκτοράτο. Μια απλή παρουσία στην Πρίστινα και τις άλλες κοσοβαρικές πόλεις αρκεί για να καταλάβει ο οποιοσδήποτε ότι... τίποτε δεν άλλαξε, εκτός από τις στολές των αστυνομικών. Από τους πάνοπλους αστυνομικούς της σερβικής μιλίτσια, σήμερα βλέπουμε τους Αλβανούς της νέας Kosovo Police που έφτιαξαν οι δυτικοί. Η ανεργία υπερβαίνει το 50%, κατ' άλλους το 70%, δημιουργώντας ένα εκρηκτικό δυναμικό, που δεν διοχετεύεται στο κοινωνικό αλλά στην υλοποίηση των γνωστών μεγαλοϊδεατικών εθνικιστικών οραμάτων μιάς καθυστερημένης εθνικής ολοκλήρωσης σε ένα έθνος-κράτος των Αλβανών στα δυτικά Βαλκάνια και διαχειριστές τους οπλαρχηγούς-μαφιόζους συνδαιτημόνες της αμερικανικής εξουσίας.Με καμάρι οι Αλβανοκοσοβάροι λένε ότι ο πρώην αρχηγός του UCK Χασίμ Θάτσι ήταν επίσημος προσκεκλημένος του Τζον Κέρι στο πρόσφατο συνέδριο του Δημοκρατικού Κόμματος των ΗΠΑ.

ΜΠ.

Ο ρατσισμός και τα "δικά μας παιδιά"

Με αφορμή το ποιος θα βαστάει το ασπρο-μπλε πανί στην παρέλαση, τα φαινόμενα ρατσισμού που εκδηλώνονται αναδεικνύουν έναν καθαρά αποικιακής προέλευσης & έμπνευσης ρατσισμό, όπως ίσχυε στις αποικίες της Δύσης για να νομιμοποιήσει την υπερεκμετάλλευση ορισμένων στρωμάτων.

1ον, πρόκειται για ρατσισμό που ΔΕΝ εκδηλώνεται από κατώτερα κοινωνικά στρώματα που αντιδρούν γιατί «οι ξένοι παίρνουν τις δουλειές», ή από ακροδεξιά γκρουπούσκουλα: προερχόμενος κυρίως από βολεμένους μικροαστούς, ο ρατσισμός αυτός αποσκοπεί στο μοίρασμα κοινωνικών ρόλων (ο αλβανός στην οικοδομή, η ρωσίδα στον οίκο ανοχής και «τα δικά μας παιδιά» στη σημαία).

2ον, το πρόβλημα παρουσιάζεται μόνο με "υποανάπτυκτους βαλκάνιους" κι όχι με αμερικανούς ή γερμανίδες. Το κριτήριο δεν είναι οι επιδόσεις και τα χαρακτηριστικά του ατόμου, αλλά αυτά του κράτους προέλευσης. Άλλο πράγμα ξένος να σηκώνει τη σημαία του κράτους από το οποίο εξαρτάται η χώρα προέλευσης, κι άλλο να τη σηκώνει δυτικοευρωπαίος ή αμερικανός.

Α.Φ.

ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΩΝ

του Γρηγόρη Τσιλιμαντού

«Στόχος είναι η απομόνωση που οδηγεί στην τρέλα»

Υπήρξε μια ολόκληρη φιλολογία γύρω απ' το καθεστώς κράτησης απ΄ τις πρώτες κιόλας μέρες μετά τις συλλήψεις. Οι δυνάμεις του δόγματος της «πάταξης της τρομοκρατίας» λοιδορούσαν τους κατηγορούμενους, όχι μόνο για την πολιτική τους ταυτότητα, αλλά και για τη φυσική τους ταυτότητα, την ανθρώπινη.

Δεν ήταν, λοιπόν, παράξενο που ονόμαζαν τα υπόγεια του Κορυδαλλού «σουίτες που θα ζήλευαν όλοι οι άλλοι κρατούμενοι». Απέναντι σ' αυτή την επίθεση των λέξεων ενάντια στην πραγματικότητα, που σε πείσμα τους η πραγματικότητα όφειλε να είναι άλλη απ' αυτή που είναι, η αριστερά έκανε πως δεν καταλαβαίνει και η πλειοψηφία της άκρας αριστεράς κρατούσε αποστάσεις.

Είναι οι ίδιοι άνθρωποι, οι ίδιες δυνάμεις, που λίγο καιρό πριν συμμετείχαν στις πορείες ενάντια στις φυλακές τύπου F στην Τουρκία. Τα πράγματα έδειξαν κάπως να αλλάζουν, όταν η απεργία πείνας των πολιτικών κρατουμένων έφτασε στην περίπτωση του Δ. Κουφοντίνα στα φυσικά της όρια, και μαζί με το κίνημα αλληλεγγύης ξεσκέπασαν το πρόσωπο της πραγματικότητας και αποκάλυψαν πως το «βαρέλι» του Κορυδαλλού και τα λευκά κελιά της Λάρισας δεν έχουν ποιοτικές αλλά ποσοτικές διαφορές στη βαθμίδα της εξόντωσης. Γι' αυτό έχει δίκιο ο Χρ. Τσιγαρίδας όταν λέει: «καθοριστική και κυριαρχική είναι η απομόνωση. Λίγοι άνθρωποι μαζί, από τρεις ως εφτά, με διαφορετικές προσωπικές επιδιώξεις αναπόφευκτα θα οδηγηθούν σε συγκρούσεις. Σε βάθος χρόνου με την απομόνωση θα μας οδηγήσουν στην τρέλα... Εγώ με χαρά ανταλλάσσω το κελί μου με τις συνθήκες κράτησης των κανονικών κρατουμένων, που είναι άθλιες και απάνθρωπες, και αυτό εξηγεί την ευαισθησία όσων αρνήθηκαν το συσσίτιο. Ήμουν και είμαι αλληλέγγυος στον αγώνα τους για ανθρώπινες συνθήκες κράτησης. Συνοψίζω: στόχος είναι η απομόνωση που οδηγεί στην τρέλα»

Αν ο Δ. Κουφοντίνας και οι υπόλοιποι απεργοί κατόρθωσαν να ανοίξουν τον υπόγειο τάφο του Κορυδαλλού και να αντικρίσουν λίγο απ' το βάθος του ουρανού, μαζί με το μήνυμα αλληλεγγύης θα πρέπει αυτή η σχέση να θέσει ως άμεσο στόχο της τη μεταφορά όλων των πολιτικών κρατουμένων σε συνθήκες σαν όλους τους κρατούμενους της φυλακής. Είναι ο στόχος που αποτελεί βασική προϋπόθεση, τόσο για το κίνημα αλληλεγγύης, όσο και για τους ίδιους τους κρατούμενους, που με άλλους όρους πολύ πιο ευνοϊκούς και από ισχυρότατη θέση θα μπορεί να θέσει σε βάθος χρόνου ευρύτερες επιδιώξεις. Επειδή μέχρι τώρα δεν υπήρχε στο νομικό οπλοστάσιο της κρατικής καταστολής νόμος που να ορίζει ειδικό καθεστώς κράτησης σ' όσους υπάγονται στον τρομονόμο και τίποτα δεν εγγυάται πως αυτός θα μπορούσε να μπει στην ημερήσια διάταξη συνδυασμένος με την μεταφορά των πολιτικών κρατουμένων στη Λάρισα, όπου καραδοκούν τα λευκά κελιά σε μια σχετικά μακρινή απόσταση απ' ότι είναι σήμερα. Τα πρώτα βήματα προς αυτήν την κατεύθυνση έγιναν (πορεία στη Λάρισα – απεργία πείνας). Μόνη εγγύηση η συνέχιση αυτού του αγώνα αντίστασης.

Οι «μέντορες» της κυρίαρχης ιδεολογίας

Από τις συλλήψεις μέχρι τη δίκη όσων κατηγορήθηκαν ως μέλη της 17Ν και τις βαριές καταδίκες κύλησε ένας χρόνος και κανείς δεν μπορεί να μεμφθεί ούτε το κομμάτι του κινήματος που ασχολήθηκε με την προετοιμασία της δίκης ούτε τους ίδιους τους κατηγορούμενους στο σκέλος που αφορούσε τις συνθήκες κράτησης.

Είναι γνωστό πως από τις πρώτες κιόλας μέρες κατασκευάσθηκε ένα σιδερένιο πηγάδι απομονωμένο απ' τις υπόλοιπες φυλακές μέσα στο οποίο οι πολιτικοί κρατούμενοι προσπαθούσαν να συνάξουν την υπερασπιστική τους γραμμή.
Παρ' όλες τις δυσμενείς συνθήκες, δυσμενείς από κάθε άποψη, μέσα σ' ένα κλίμα τρομοϋστερικό και τρομοφοβικό το θέμα αυτό έβγαινε απ' τα υπόγεια των φυλακών Κορυδαλλού για να θαφτεί στην εξώπορτά του. Αυτό απαιτούσε η «αντι»τρομοκρατική υπηρεσία του κράτους, καθοδηγούμενη από Εγγλέζους και Αμερικάνους πράκτορες, αυτό έπρατταν μετά βουλιμίας οι διακαναλισμένοι «μέντορες» της κυρίαρχης ιδεολογίας. Μιας ιδεολογίας που είχε εκχωρήσει τα δικαιώματά της σε κάτι απίθανους που περιφέρονταν με εναλλασσόμενους ρόλους: δικηγόρου – δημοσιογράφου – αστυνομικού πράκτορα – δικαστή κτλ.

Μιας ιδεολογίας που είχε εκχωρήσει τα δικαιώματά της σε κάτι απίθανους που περιφέρονταν με εναλλασσόμενους ρόλους: δικηγόρου-δημοσιογράφου – αστυνομικού πράκτορα – δικαστή κτλ.

Το αμέσως επόμενο διάστημα μεσολάβησε η κατασκευή των ειδικών κελιών στη Λάρισα. Να σημειωθεί εδώ ότι το έργο το ανέλαβε η «Θέμις κατασκευαστική ΑΕ», η ίδια εταιρία που ανέλαβε και την κατασκευή του μεταλλικού κλουβιού στον Κορυδαλλό. Η εν λόγω εταιρία εκτός απ' την ευαγή της δραστηριότητα στον τομέα της ποινικής καταστολής είναι υπόδικη για μια άλλη ευαγή δραστηριότητα, αυτή της απάτης κατά του δημοσίου!

Απέναντι σ' αυτήν την πρόκληση η απάντηση του κινήματος αλληλεγγύης ήταν άμεση και εντυπωσιακή. Με πρωτοβουλία της ΑΚ πάνω από 1000 άτομα απ' όλες τις συλλογικότητες αντιεξουσιαστών, αναρχικών και αυτών της άκρας αριστεράς έδωσαν ένα βροντερό ραντεβού στην κεντρική πλατεία Λάρισας ενάντια στα λευκά κελιά, ενώ είχαν οργανωθεί σε αρκετές πόλεις (Θεσ/νίκη, Αθήνα, Πάτρα, Ξάνθη) εκδηλώσεις με ανάλογο περιεχόμενο. Όμως συνθήκες λευκών κελιών ήδη υπήρχαν, και μπρος σ' αυτήν την πραγματικότητα οι πολιτικοί κρατούμενοι πήραν την πρωτοβουλία για να δώσουν τη δική τους απάντηση. Την απεργία πείνας ξεκίνησε ο Βασίλης Τζωρτζάτος για 43 ημέρες απ' τον Αύγουστο μέχρι τα μέσα Σεπτέμβρη, όπου και τη σταμάτησε.

Στις 18 Σεπτέμβρη η απεργία πείνας παίρνει άλλη διάσταση με τον Δ. Κουφοντίνα να μπαίνει πρώτος σ' αυτήν και να τον ακολουθούν ανά εβδομάδα ο Χριστόδουλος Ξηρός, ο Ηρακλής Κωστάρης και ο Σάββας με τον Βασίλη Ξηρό. Στο τέλος προσχωρεί και ο Αλέξανδρος Γιωτόπουλος που συνεχίζει μέχρι σήμερα, ενώ για λίγες μέρες για τους ίδιους λόγους αλλά και για λόγους αλληλεγγύης μπήκε στην απεργία και ο Χρήστος Τσιγαρίδας απ' την υπόθεση ΕΛΑ.

Όλο αυτό το διάστημα η δυναμική των γεγονότων καταγράφονταν με σοβαρότητα και αποτελεσματικότητα. Πρώτα απ' όλα απ' τους ίδιους τους κρατούμενους που με αιχμή την αποφασιστικότητα του Δ. Κουφοντίνα, εφ' όσον ήταν πρώτος, έφτασαν 30 μέρες για να απογυμνωθούν από κάθε επιχείρημα της αναγκαιότητας και του χαρακτήρα των συνθηκών κράτησης. Επίσης απ' το κίνημα αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε με συγκεντρώσεις και πορείες σε πολλές πόλεις της Ελλάδας με κορυφαίες στιγμές τις τρεις καταλήψεις στην Αθήνα στην Πρυτανεία και στο Πολυτεχνείο στην Πατησίων και στου Ζωγράφου. Αυτές οι διαδικασίες ήταν αφορμή για να πουν το δικό τους λόγο και απ' τη δική τους σκοπιά με ατομικές και συλλογικές πρωτοβουλίες, καθηγητές Παν/μίου, δημοσιογράφοι, νομικοί φορείς, φοιτητικοί σύλλογοι κτλ.

Τέλος και ίσως το πιο σημαντική ήταν η συμμετοχή στην πιο μαζική διαμαρτυρία των τελευταίων ετών των φυλακισμένων απ' όλες σχεδόν τις φυλακές της Ελλάδας, όπου στα αιτήματά τους συμπεριέλαβαν το καθεστώς απομόνωσης των πολιτικών κρατουμένων. Η απλότητα και η αμεσότητα των κολασμένων στα κάτεργα του κράτους δεν μπήκε στη διαδικασία που μπήκαν όλοι όσοι είτε στρουθοκαμήλιζαν είτε σιωπούσαν. Για τους κολασμένους, αυτούς τους «απολίτικους», αυτούς τους «ποινικούς» οι κρατούμενοι στα υπόγεια των φυλακών είναι πολιτικοί κρατούμενοι. Έτσι απλά…

Επιπλέον κατέδειξαν με τον πιο κραυγαλέο τρόπο για το τι σόι συνθήκες είναι οι συνθήκες απομόνωσης και για το αν είναι πρόθυμοι να ανταλλάξουν την αθλιότητα των δικών τους συνθηκών με τις «σουίτες» των υπογείων, όπως προπαγάνδιζαν οι κράχτες της κρατικής καταστολής…

Μετά το πέρας των πολιτικών δικών, τόσο αυτής που αφορούσε το κατηγορητήριο για συμμετοχή στη 17Ν, όσο και της αντίστασης για συμμετοχή στον ΕΛΑ, θα πρέπει να δούμε σοβαρά τις εξελίξεις στην απόδοση των ποινών, όχι τόσο για την επιμέτρησή τους (ούτως ή άλλως ήταν από εξοντωτικές έως εξωφρενικές) όσο για την ευρύτερη πολιτική και κοινωνική τους σημασία.

Κατ' αρχάς κάθε πολιτική δίκη που αφορά ιδέες και πράξεις οι οποίες έχουν σαφή αναφορά στους στόχους της κοινωνικής απελευθέρωσης είναι πολυσήμαντη και δεν είναι υπόθεση αποκλειστικά και μόνο αυτών που δικάζονται, αλλά υπόθεση όλων όσων η αντίσταση και το απελευθερωτικό πρόταγμα παραμένει γι' αυτούς το ανοικτό πεδίο του κοινωνικού ανταγωνισμού, ακόμη κι αν οι ιδέες και οι πρακτικές διαφέρουν. Και τι σόι απελευθερωτικό κίνημα θα ήταν αυτό αν δεν είχε διαφορετικές προσεγγίσεις, ιδέες και πρακτικές; Γιατί τότε δε μιλάμε για κίνημα, αλλά για μια μονολιθική κατάσταση που δεν υπήρξε στην ιστορία κανενός κινήματος. Ούτε καν θρησκευτικών. Γιατί ακόμη και σ' αυτό πάντα υπήρχαν αιρέσεις και μάλιστα με φονικές πρακτικές στο εσωτερικό του παρόλο που ο λόγος του θεού ήταν ένας.

Η αναβάθμιση της κρατικής καταστολής

Σε αυτόν τον θρησκευτικό υποβιβασμό έχει εκπέσει πάμπολλες φορές ο πολιτικός λόγος, ανεξάρτητα απ' το ποσοστό βίας ή μηβίας που του αναλογεί, ανεξάρτητα απ' το αν είναι κυρίαρχος ή μειοψηφικός. Όσο λοιπόν δεχόμαστε τη διαφορά σε ιδέες και πρακτικές άλλο τόσο δεχόμαστε ότι η κριτική και η αλληλεγγύη δεν είναι πράγματα ασύμβατα, κάθε άλλο μάλιστα. Αλλιώς επικρατεί ο μανιχαϊσμός: ή απαξίωση ή ταύτιση.

Αυτόν τον μανιχαϊσμό δεν πριμοδοτεί το κράτος εδώ και χρόνια; Αυτή την πρακτική δεν πριμοδοτεί το πλανητικό σύστημα κυριαρχίας με τον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας»; Να το πούμε λοιπόν ξεκάθαρα: το απελευθερωτικό κίνημα δεν απορρίπτει τίποτα που δεν το ακυρώνει ως τέτοιο κι αν ταυτίζεται με κάτι αυτός είναι ο εαυτός του και ο εαυτός του δεν είναι μονοδιάστατος (ούτε ως προς τη βία ούτε ως προς τη μη-βία), αλλά πολυεπίπεδος στις πρακτικές και πολυποίκιλος στις ιδέες και στις κριτικές. Αυτή είναι η ουσία του και πάνω σ' αυτή την ουσία πατάει και η ιστορικότητά του αλλά και η αλληλεγγύη. Αυτή την ευθύνη αν δεν μπορεί να τη σηκώσει τότε ανοίγει ένα κενό όχι ουδετερότητας αλλά εξουδετέρωσης απ' την επελαύνουσα κυρίαρχη ιδεολογία, που έρχεται και το καλύπτει. Γι' αυτό με την ανάληψη αυτής της ευθύνης ξέρει να στέκεται αλληλέγγυο και στους «αθώους» και στους «ένοχους». Και στον Γ. Σερίφη και στον Δ. Κουφοντίνα, και στην Ε. Αθανασάκη, και στον Χ. Τσιγαρίδα.

Κλείνοντας αυτήν την παρένθεση και σε συνάρτηση μ' αυτήν, οι ποινές που επιβλήθηκαν στους πολιτικούς κρατούμενους, για όσους καταδικάστηκαν, δεν είχαν μία αλλά τρεις διαβαθμίσεις. Η πρώτη αφορά το ύψος των ποινών: χιλιάδες χρόνια και δεκάδες ισόβια. Η δεύτερη αφορά την έκτισή τους σε ειδικές συνθήκες κράτησης – εξόντωσης. Η τρίτη αφορά την πολιτική απομόνωσή τους, όχι μόνο απ' τους ταγμένους εχθρούς τους, αλλά κατά κύριο λόγο απ' τους ιδεολογικούς τους σύμμαχους. Είναι γνωστή η φιλολογία αν είναι ή δεν είναι αριστερά. Και τι είδους αριστερά είναι. Κι αν η πρώτη και η δεύτερη ανήκουν στον ανταγωνισμό των κοινωνικών δυνάμεων και αντιστάσεων με την κυρίαρχη ιδεολογία και το καθεστώς των κυρίαρχων, όπου το κράτος ανήκει στο εσωτερικό αυτού του ανταγωνισμού στην πλευρά των ισχυρών. Στην τρίτη, όμως, το κράτος έρχεται σαν εξωτερικός παράγοντας και την πόρτα την ανοίγει η πολιτική απομόνωση, κι αυτή είναι η χειρότερη ποινή που μπορεί να επιβληθεί σ' έναν πολιτικό κρατούμενο.

Υπάρχει όμως και μια άλλη ιδαβάθμιση των ποινών που αφορά την αναβάθμιση της κρατικής καταστολής. Όλοι θυμόμαστε πώς πέρασε ο τρομονόμος και πώς διαμορφώθηκε το κατηγορητήριο για τη 17Ν, τόσο στο ανακριτικό, όσο και προανακριτικό στάδιο. Όλοι θυμόμαστε το γυάλινο κλουβί και τα μεγέθη των καταδικαστικών ποινών, αλλά στα πλαίσια των νόμων του κράτους υπήρξε εξατομικευμένος καταλογισμός και η έλλειψη στοιχείων φυσικά με όσα προσχήματα διαθέτει το νομικό του οπλοστάσιο. Αναγάγοντας την μεταμέλεια και τις ψευδομαρτυρίες σε μαρτυρία και την πολιτική δράση σε έγκλημα.

Όλοι θυμόμαστε με τι προσχήματα κατασκευάστηκαν οι φυλακές μέσα στη φυλακή (Κορυδαλλός – Λάρισα) και μέσα σ' όλα αυτά ήρθε και η απόφαση για την «υπόθεση ΕΛΑ», όπου ο εξατομικευμένος καταλογισμός έδωσε τη θέση του στην «ψυχική συνδρομή» και τη συλλογική ευθύνη. Συνοδευόμενη από συνολική ποινή, κοντά στα 5000 χρόνια (μόνο στο Λούκυ Λουκ θυμάμαι τέτοιες ποινές). αΌλο αυτό το σκηνικό του τρόμου και του εκφοβισμού πρέπει να δημιουργήσει τώρα το αντίρροπό του, την αναβάθμιση δηλαδή του κινήματος αντίστασης, μαζικού, αξιόπιστου και αποτελεσματικού.

Σε απεργία πείνας ο Α. Γιωτόπουλος από 16/10

Ο Αλέξανδρος Γιωτόπουλος συνεχίζει την απεργία πείνας, που ξεκίνησε στις 16/10 και μετά τις 18 Οκτώβρη, όταν σταμάτησαν οι πολιτικοί κρατούμενοι, που καταδικάστηκαν για συμμετοχή και δράση στην Ε.Ο. 17Ν. Ο Αλ. Γιωτόπουλος διαμαρτύρεται για το έκτακτο καθεστώς που εγκαθιδρύθηκε από το καλοκαίρι του 2002 με τις παράνομες προδικασίες, τα ειδικά δικαστήρια διορισμένων δικαστών και την, χωρίς το παραμικρό στοιχείο εκτός του αστυνομικού σεναρίου, καταδίκη του σε 21 φορές ισόβια και 25 χρόνια. Ταυτόχρονα, διαμαρτύρεται για το καθεστώς απομόνωσης που, παρά τις επανειλημμένες απεργίες πείνας και τις μικροϋποχωρήσεις της κυβέρνησης, παραμένει άθικτο.

Σε συνέντευξη Τύπου, που διοργάνωσαν Συλλογικότητες και Άτομα για τη στήριξη της απεργίας πείνας του Αλέκου Γιωτόπουλου, ο δικηγόρος Νάσος Θεοδωρίδης υπογράμμισε την ανάγκη να σπάσει το τείχος σιωπής γύρω από τα αιτήματα που προβάλλει ο συγκεκριμένος πολιτικός κρατούμενος. Παράλληλα, χαρακτήρισε το καθεστώς απομόνωσης τυπικά παράνομο, ουσιαστικά παράλογο και ηθικά έωλο, ενώ κατέδειξε τις παραβιάσεις και τις παρατυπίες στη δίκη. Ο Γιάννης Ραχιώτης, συνήγορος του Αλέκου Γιωτόπουλου, υπενθύμισε το καθεστώς απόλυτης απομόνωσης, που είχε επιβληθεί στους πολιτικούς κρατούμενους το πρώτο διάστημα της κράτησής τους και τους αγώνες, που έγιναν για την άρση του.

Τόνισε ότι η απεργία πείνας του Αλ. Γιωτόπουλου εντάσσεται στις κινητοποιήσεις που άρχισαν τον Αύγουστο με την απεργία πείνας του Βασίλη Τζωρτζάτου και στη συνέχεια του Δημήτρη Κουφοντίνα και των άλλων πολιτικών κρατούμενων και υπογράμμισε ότι οι ειδικές συνθήκες απομόνωσης, που οδηγούν στην ψυχική εξόντωση, παραμένουν, όπως και η πλήρης απαγόρευση της πρόσβασης στους κοινόχρηστους χώρους της φυλακής. Αναφερόμενος στη δίκη, σημείωσε ότι, όσον αφορά τον Αλέκο Γιωτόπουλο, κατέρρευσε η προσπάθεια αξιοποίησης των ψευδομαρτύρων και το κατασκεύασμα του «αρχηγού» και έτσι, εκ των υστέρων, στο σκεπτικό της απόφασης επινοήθηκε η ιδιότητα του «μέλους της γραμματείας». Ο Γιάννης Ραχιώτης τόνισε, ακόμη, ότι στη διάρκεια της δίκης αποδείχθηκε η αδυναμία των ειδικών δικαστών να συνδέσουν την ηθική αυτουργία με συγκεκριμένες πράξεις και πως ο Αλέκος Γιωτόπουλος θεωρεί ότι είναι θύμα πολιτικής απόφασης, για να επιβληθεί ένα συγκεκριμένο μοντέλο οργάνωσης με την επινόηση του «αρχηγού» με στοιχεία, που κατέρρευσαν στο δικαστήριο.

Σημείωσε, επίσης, ότι είναι κατανοητό πως η προβολή των θεμάτων, που θέτει ο Αλέκος Γιωτόπουλος με την απεργία πείνας, προκαλούν σε κάποιους κύκλους ανησυχία για την κατάρρευση του σεναρίου στην επόμενη δίκη, γεγονός που διαφαίνεται από τα δημοσιεύματα των τελευταίων ημερών.

Ο Αλέκος Γιωτόπουλος, όπως υπογράμμισε, θεωρεί ότι το ψέμα είναι από την πλευρά των αρχών και με την απεργία πείνας προβάλλει την πραγματικότητα. Για πολιτικό σκάνδαλο που αφορά όλη την κοινωνία, έκανε λόγο ο γιατρός και εκπρόσωπος του ΕΕΚ, Σάββας Μιχαήλ, υπογραμμίζοντας ότι το ειδικό καθεστώς κράτησης αποτελεί μέρος της κατάστασης έκτακτης ανάγκης, στην οποία έχει τεθεί ο τόπος. Σημείωσε χαρακτηριστικά ότι το κράτος στερεί στους καταδικασμένους -με πρωτοφανείς παράτυπες διαδικασίες για την υπόθεση της 17Ν- την ιδιότητα του πολιτικού κρατούμενου, αλλά και την ιδιότητα του ποινικού κρατούμενου και τους αφήνει μόνο την ιδιότητα του εγκλείστου. Ανακοίνωσε ότι ο Ιατρικός Σύλλογος Αθήνας συγκροτεί ειδική επιτροπή, που θα διενεργήσει επιτόπου έρευνα στις φυλακές για τις συνθήκες κράτησης των πολιτικών και όλων των κρατούμενων και κατέληξε υπογραμμίζοντας ότι, όποιος σήμερα σιωπά απέναντι σε τέτοιες καταστάσεις, είναι συνένοχος.

Γιάννης Ραχιώτης : «η απεργία πείνας του Αλ. Γιωτόπουλου εντάσσεται στις κινητοποιήσεις που άρχισαν τον Αύγουστο με την απεργία πείνας του Βασίλη Τζωρτζάτου και στη συνέχεια του Δημήτρη Κουφοντίνα και των άλλων πολιτικών κρατούμενων. Ο Α. Γιωτόπουλος συνεχίζει την απεργία πείνας διαμαρτυρόμενος για τις ειδικές συνθήκες απομόνωσης, που οδηγούν στην ψυχική εξόντωση…»

Στη συνέντευξη διαβάστηκαν μηνύματα αλληλεγγύης στον απεργό πείνας, από τη Νίσυρο και τη γειτονιά του, τον Βύρωνα, ενώ τη συμπαράσταση τους δήλωσαν με ανακοινώσεις τους ο Κομμουνιστικός Σύνδεσμος Εργατική Εξουσία και η Συσπείρωση ενάντια στην Κρατική Τρομοκρατία.

Συλλογικότητες και Άτομα για τη στήριξη της απεργίας πείνας του Αλέκου Γιωτόπουλου

«Με δίκασαν ως πολιτικό αντίπαλο…»

ΧΡΗΣΤΟΣ ΤΣΙΓΑΡΙΔΑΣ

"Αυτό το πράγμα δεν ήταν δίκη", αναφέρει στη δήλωσή του. "Περί αυτού μας είχε προϊδεάσει και η προηγούμενη δίκη για την υπόθεση της 17Ν. Ήταν μια διαδικασία για να καταδικαστούν οργανώσεις, για παραδειγματισμό και εκφοβισμό του κινήματος και όλων των ανθρώπων που έχουν μια διαφορετική σκέψη και στάση. Δεν τους ενδιέφερε να ψάξουν την «αλήθεια»τους. Δεν τους ενδιέφεραν τα πρόσωπα.

Δεν τους ενδιέφερε η δίκη. Βαριόντουσαν και μερικοί κοιμόντουσαν. Μια πρόεδρος που αδιαφορούσε για ό,τι χοντράδα έλεγε ή έκανε. Εφέτες που κάνανε φρονηματικού τύπου ερωτήσεις. Ο εισαγγελέας στον κόσμο του, με ιστορίες από την αρχαιότητα. Υπήρχαν μια-δυο εξαιρέσεις. Τους έπνιξε το χαρτάκι που τους ήρθε στο τέλος με την εντολή και τις οδηγίες για την καταδίκη. Το διάβασαν και έφυγαν τρέχοντας, σαν δαρμένοι σκύλοι με κατεβασμένο το κεφάλι. Μάρτυρες που έλεγαν ψέματα, που το δικαστήριο τα βάπτιζε αλήθειες. Με την επανάληψη τα ψέματα θεωρούνταν γεγονότα και πάνω σε αυτά κατασκευάζονταν άλλα ψέματα. Όμως, δεν μπόρεσαν να φιμώσουν την φωνή μου. Πιστεύω πως αυτή η δίκη έδειξε ξεκάθαρα πως ήταν μια πολιτική δίκη, πως με δίκασαν ως πολιτικό αντίπαλο.
Αυτό ήταν ένα κέρδος. Κέρδος είναι, ακόμη, πως καταρρίφθηκε και η προπαγάνδα των συγκοινωνούντων δοχείων. Ένα σκόπιμο ψέμα, που σκοπό είχε να πείσει ότι δεν υπάρχουν ανεξάρτητες δυνάμεις που δημιουργούνται και οργανώνονται μέσα στο κοινωνικό γίγνεσθαι.

Κέρδος είναι, ακόμα, πως καταρρίφθηκε η συνωμοσιολογία και η πρακτορολογία με άξονα τα «αρχεία» της Στάζι. Το κίνημα πρέπει να καταδικάζει άμεσα, έντονα και με σκληρότητα, οποιαδήποτε προσπάθεια πρακτορολογίας επιχειρείται, γιατί μόνο τις αρχές εξυπηρετούν τέτοιου είδους φαινόμενα.

Το πιο σημαντικό είναι η απόφαση που νομολόγησε την ναζιστικής έμπνευσης αρχή της συλλογικής ευθύνης. Θα είναι λάθος να θεωρήσουμε ότι αυτό αφορά μόνο μέλη οργανώσεων του ένοπλου αγώνα.: ΑΦΟΡΑ ΟΛΟ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ. Θα με αλλάξει το αύριο; Τίποτα δεν θα με αλλάξει!"

Η εθελούσια «ατολμία» της ηγεσίας της Αριστεράς

Έζησα σε καθημερινή βάση τα μισά μου χρόνια στην επαρχία. Τα έζησα όπως όλοι οι άνθρωποι. Με εξαιρέσεις και παρενθέσεις, διαφορετικά και όμοια που έχουν όλοι οι άνθρωποι. Αυτά τα «ιδιαίτερα» συμβάλλουν στη διαμόρφωση κριτηρίων και ό,τι έπεται. Ανακάλυψα την Αριστερά μέσω των ανθρώπων της. Λόγια, πράξεις, άλλη ζωή εν ζωή, άλλο ήθος, με αισθητική, όνομα και διεύθυνση. Η Λαϊκή Σοφία με τα πολιτικά προτάγματα συνομιλούσαν, συμφωνούσαν δεν βρίσκονταν σε σύγχυση. Ό,τι γινόταν, με πολιτικό σκοπό, κουβεντιαζόταν και κρινόταν, ενώ ανάλογη με τον πολιτικό χώρο ήταν και η κουβέντα.

Όπως είναι ασύμβατα για την αριστερά ο ρατσισμός, η εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, ο φασισμός,... έτσι ασύμβατη είναι η σιωπή-συνενοχή μπροστά στην εξόντωση των πολιτικών κρατούμενων

Έτσι, άναβαν οι κουβέντες όταν χτύπαγε η 17Ν ή ο ΕΛΑ, και άναβαν γιατί την πράξη την τελούσε μια πολιτική οργάνωση με άγνωστα τα μέλη της, αλλά γνωστούς τους στόχους της. Για την 17Ν και τον ΕΛΑ σ' όποια ομάδα, παρέα, συλλογικότητα, χώρο και αν βρισκόσουν λέγανε διαφορετικά πράγματα, αλλά επί της ουσίας όλοι το ίδιο. Για την 17Ν και τον ΕΛΑ δεν υπήρχε αμφιβολία για τον πολιτικό τους χαρακτήρα.

Τις τελευταίες μέρες μέλη της 17Ν κάνουν απεργία πείνας διαμαρτυρόμενοι για τις συνθήκες κράτησης. Όπως η δίκη, έτσι και η φυλάκιση τους δεν «αρμόζει στον νομικό μας πολιτισμό». Όπως δεν ταιριάζει η σιωπή της Αριστεράς.Είναι εντυπωσιακή η στάση της Αριστεράς, όσον αφορά τον πολιτικό αλληθωρισμό. Η Διεθνής Αμνηστία, όπως και επώνυμοι ακαδημαϊκοί χαρακτήρισαν εδώ και καιρό τους κρατούμενους της «6ης πτέρυγας» ως πολιτικούς κρατούμενους, κάτι που η σημερινή Αριστερά το αποφεύγει.

Η Αριστερά των δικαιωμάτων αρνείται το ρόλο της και συντάσσεται με την απαξίωση της Ιστορίας. Μετράει το πολιτικό κόστος που θα έχει στη «λεκάνη» των ψηφοφόρων, για το πόσους ψηφοφόρους θα έλξει, τι άποψη θα εκφράσει το Μητσοτακικό; ... Αυτή είναι η εικόνα της σημερινής Αριστεράς. Μια Αριστερά ανίκανη να υπερασπιστεί αυτά που πρεσβεύει σε πλήρη σύγχυση. Λες και η ένοπλη προπαγάνδα δεν είναι πολιτική πρακτική και άποψη. Λες και η Αριστερά έρχεται από μοναστήρι και δίχως Ιστορία.

Προσωπικά αισθάνομαι άσχημα για το πώς η ηγεσία του κόμματος που συμμετέχω αποφεύγει τα λογικά χάνοντας το πολιτικό, προτρέποντάς μας να ξεχάσουμε και αισθάνθηκα έτσι το καλοκαίρι που βρέθηκα στο γονικό μου σπίτι στην επαρχία σε μια ανάλογη κουβέντα. Διαπίστωσα ότι η προπαγάνδα από πλευράς κράτους και μεγαλοεκδοτών δεν πείθει για 17Ν και ΕΛΑ, αλλά μετατρέπει την ηγεσία της αριστεράς σε πολιτικάντικο οργανισμό, που δεν αξίζει σοβαρής προσοχής λόγω δειλίας και καιροσκοπισμού.

Η 17Ν αλλά και ο ΕΛΑ ήταν κάτι ιδιαίτερο. Απ' αυτά που συμβάλλουν, όπως ανέφερα. Μια πολιτική φωτοβολίδα η κάθε τους πράξη. Οφείλουμε να διαμαρτυρηθούμε για τις συνθήκες κράτησης, γιατί αντανακλούν το ποιόν της Άρχουσας Τάξης με τους παρατρεχάμενους. Η πρακτική της απομόνωσης, της στέρησης οπτικού πεδίου, μικρού χώρου, περιορισμένης και ελεγχόμενης επικοινωνίας με πρόσωπα επιλογής, η απουσία ήλιου και φυσικού φωτισμού είναι διαρκή βασανιστήρια. Βαρβαρότητα και εκδικητικότητα ταιριάζει στην Άρχουσα Τάξη. Όχι όμως στους πολιτισμένους ανθρώπους, όχι στην Αριστερά.

Τα «λευκά κελιά» δεν είναι καταπάτηση δικαιωμάτων μόνο στην Τουρκία. Τα «λευκά κελιά» συμβολίζουν την εξόντωση, γιατί έτσι μόνο υπήρξαν και υπάρχουν. Είναι καθήκον μας να σταθούμε αλληλέγγυοι στους απεργούς πείνας, που στην προκειμένη είναι πολιτικοί κρατούμενοι (Δ. Κουφοντίνας, Χ. Ξηρος, Η. Κωστάρης, Σ. Ξηρός, Β. Ξηρός, Χ. Τσιγαρίδας και Β. Τζωρτζάτος), να συμπαρασταθούμε στο αίτημα να σπάσει το «ειδικό καθεστώς» που επιτρέπει ειδικά δικαστήρια και εφετεία, «παραβιάσεις του συντάγματος» και να δικαστούν με ενόρκους, όπως αυτό ορίζει.

Η Αριστερά, που με έλκυε αλλά και αυτή που συμμετέχω δεν είναι με την ένοπλη προπαγάνδα, επιλέγει τα μαζικά κινήματα, την δημόσια έκθεση λόγου και πράξης. Δεν κάνει πίσω σε θέματα αρχών, σε αξίες που τη διαφοροποιούν από την βαρβαρότητα και δίνει αγώνες γι' αυτά. Δεν ταυτίζεται με την εξουσία. Οι ηγεσίες της Αριστεράς που αποσιωπούν και πρακτορολογούν, πράττουν υστερόβουλα και υποκριτικά. Δεν τιμούν τον ρόλο τους, μας προσβάλλουν, το ίδιο και όσοι και όσες «χειροκροτούν ενώ διαφωνούν». Στο χέρι μας είναι να ανατρέψουμε την κατάσταση που διαμορφώθηκε με την εποχή του «τρομοπολέμου». Να μη δεχθούμε τον μεσαίωνα στα δικαιώματα και τις ελευθερίες. Να φέρουμε το θέμα της «ασφάλειας» στις πραγματικές του διαστάσεις με τα αίτια του. Να πράξουμε ως Αριστερά.

Νίκος Καρανίκας
Μέλος ΣΥΝ Θεσσαλονίκης

ΟΙ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ Ε.Λ.Α.

Χωρίς στοιχεία, χωρίς μάρτυρες ή πειστήρια... Χωρίς καν αποχρώσες ενδείξεις. Ο επίλογος στη δίκη των κατηγορούμενων για συμμετοχή στον Επαναστατικό Λαϊκό Αγώνα δόθηκε με την επαναφορά της αρχής της συλλογικής ευθύνης. Η απόφαση για καταδίκη σε εκατοντάδες χρόνια φυλάκισης του Χρήστου Τσιγαρίδα, της Ειρήνης Αθανασάκη, του Κώστα Αγαπίου και του Αγγελέτου Κανά είναι εξόχως αποκαλυπτική των προθέσεων της εξουσίας απέναντι σε όσους θέλει εκ των υστέρων να εκδικηθεί και κάποιους που, με το έτσι θέλω, επιδιώκει να βγάλει από τη μέση.

Ένοχοι για ψυχική συνέργεια...

Η απόφαση του δικαστηρίου στη δίκη του ΕΛΑ, νομολόγησε την ναζιστικής έμπνευσης αρχή της συλλογικής ευθύνης. Η λογική της συλλογικής ευθύνης δεν αφορά μόνο τα μέλη των ένοπλων οργανώσεων, αντιθέτως είναι κάτι που θα αντιμετωπίσουν στο μέλλον όσοι αγωνίζονται κατά της «εκσυγχρονισμένης» βαρβαρότητας.

Οι ποινές, που φθάνουν τα 25 χρόνια για τον καθένα, αφορούν συμμετοχή σε εκρήξεις, κατοχή όπλων και εκρηκτικών, και ψυχική συνέργεια σε όλες τις ενέργειες μιας οργάνωσης, που, όπως παραδέχθηκαν οι ειδικοί δικαστές, δεν υπήρχε μετά το 1995. Απόφαση προερχόμενη από ένα δικαστήριο αναρμόδιο να τους καταδικάσει, καθώς ο τρομονόμος, στον οποίο οφείλει τη σύστασή του, είναι μεταγενέστερος και οι νόμοι, ως γνωστόν, δεν έχουν αναδρομική ισχύ.

Κανείς δεν μπορεί να καταλάβει από που προκύπτει η "κατοχή και χρήση" όπλων και εκρηκτικών, καθώς κάτι τέτοιο δεν προέκυψε από τη διαδικασία. Και το βασικότερο όλων "η ψυχική συνέργεια". Η Ειρήνη Αθανασάκη, ο Κώστας Αγαπίου και ο Αγγελέτος Κανάς αρνούνται ότι υπήρξαν μέλη του Επαναστατικού Λαϊκού Αγώνα, ενώ ο Χρήστος Τσιγαρίδας δέχεται τη συμμετοχή του μέχρι το '90. Και οι τέσσερις καταδικάζονται σε εκατοντάδες χρόνια φυλακής ως μέλη του ΕΛΑ, χωρίς καμιά απόδειξη ή ένδειξη ότι συμμετείχαν σε κάποια από τις ενέργειες της οργάνωσης, με τη λογική ότι συνέδραμαν ψυχικά κάποιους άγνωστους δράστες. Στο επόμενο στάδιο κατηγορούμενοι θα είμαστε και όσοι απλά διαβάσαμε τις προκηρύξεις του ΕΛΑ. "Η απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων, αν και ήταν πολιτικά αναμενόμενη, προκάλεσε και δυσάρεστη έκπληξη και δικαιολογημένη ανησυχία", δηλώνει στη 'Βαβυλωνία' η συνήγορος του Κώστα Αγαπίου, Τασία Χριστοδουλοπούλου.

"Έκπληξη και ανησυχία, γιατί για πρώτη φορά ελληνικά δικαστήρια υιοθετούν τη θεωρία της συλλογικής ευθύνης και καταδικάζουν χωρίς αποδεικτικά στοιχεία. Δυσάρεστη έκπληξη, γιατί το δικαστήριο αποδέχθηκε πλήρως τις ανάγκες και τις θεωρίες των διωκτικών αρχών.

Δυσάρεστη, κυρίως, γιατί άνθρωποι που διακήρυσσαν την αθωότητά τους βρίσκονται στη φυλακή. Δικαιολογημένη ανησυχία δε, γιατί η εκτροπή αυτή φαίνεται ότι θα έχει και συνέχεια στις 7 Φλεβάρη 2005. Οκτώ μήνες διεξαγωγής της δίκης, χωρίς δημοσιότητα και χωρίς πολιτικό ενδιαφέρον, κατάφεραν να πείσουν και τους πλέον δύσπιστους για την αθωότητα των κατηγορούμενων. Μόνο οι δικαστές έμειναν βέβαιοι...

Η ασφάλεια δικαίου, δηλαδή η εγγύηση ότι θα δικαστεί και θα καταδικαστεί κάποιος, μόνο εφόσον έχει διαπράξει παράνομη πράξη και η εισαγγελική αρχή έχει συγκεντρώσει αποδείξεις για την ενοχή του, δοκιμάστηκε με την απόφαση του Τριμελούς Εφετείου. Ταυτόχρονα, εγκαινιάστηκε το δίκαιο της ασφάλειας, δηλαδή ο θρίαμβος της σκοπιμότητας, που δεν χρειάζεται καν προσχήματα, γιατί η στρατηγική της καταστολής απαιτεί η σκοπιμότητα να είναι γυμνή για να φοβίζει" καταλήγει η Τασία Χριστοδουλοπούλου.

Μαρία Μάζη

Big brother still watching you…

Με 4 κάμερες κλειστού κυκλώματος παρακολουθούνται εδώ και λίγο καιρό οι εργαζόμενοι στην Φοιτητική Λέσχη του ΑΠΘ με την πρόφαση κλοπών στους χώρους παρασκευής του φαγητού της Λέσχης, αλλά και στους αποθηκευτικούς χώρους. Οι κάμερες (online με το γραφείο του διευθυντή) είναι τοποθετημένες στα μαγειρεία και στις αποθήκες. Στις έως τώρα διαμαρτυρίες του Συλλόγου Εργαζομένων η απάντηση είναι ότι οι φύλακες δεν έχουν πρόσβαση το βράδυ για φύλαξη στο χώρο(!). Ωστόσο, το πραγματικό πρόβλημα είναι το γεγονός ότι τις νυχτερινές ώρες το γραφείο του διευθυντή, όπου είναι τα μόνιτορς από τις κάμερες, είναι κλειστό και άρα καμία κίνηση ύποπτη κλοπής δεν εποπτεύεται, με αποτέλεσμα να αποδεικνύεται ότι η χρήση των καμερών αφορά αποκλειστικά τον έλεγχο των εργαζομένων και την παρακολούθησή τους εν ώρα εργασίας. Οι αντιδράσεις έως τώρα είναι μηδαμινές παρά το γεγονός ότι, ακόμα και η νομοθεσία απαγορεύει τη χρήση κάμερας σε χώρο εργασίας.

02.

Επίσημα πλέον οι πολυεθνικές βολτάρουν στα Πανεπιστήμια πέραν πια των κυλικείων ή των ερευνητικών προγραμμάτων. Πρόσφατο παράδειγμα η Citibank, η οποία κατόπιν συμφωνίας παρέχει υποχρεωτικά πιστωτική κάρτα 800 ευρώ στους φοιτητές που θα προμηθευτούν από το πανεπιστήμιό τους την γνωστή Φοιτητική Εκπτωτική Κάρτα που επιτρέπει εκπτώσεις από 10% έως 20% σε βιβλιοπωλεία, εμπορικά κέντρα και θεάματα. Το σενάριο φυσικά είναι γνωστό, όπως και με όλες τις κάρτες. Easy come, easy go! με αποτέλεσμα οι φοιτητές να γίνονται από νωρίς δέσμιοι του πλαστικού χρήματος και του φαύλου κύκλου αποπληρωμής δανείων!

Σ. Κ

Η ελευθερία, η ειρήνη και η αλληλεγγύη δεν αναγνωρίζουν σύνορα

Ο Γιώργος Μοναστηριώτης στη «Β»

«Με τη συμμετοχή μου στο αντιπολεμικό κίνημα ενάντια στη φρίκη του πολέμου στο Ιράκ πήρα την απόφαση να λιποτακτήσω, για να μη νιώσω τη ντροπή της συμμετοχής σε έναν πόλεμο που βομβαρδίζει αμάχους, γυναικόπαιδα και νοσοκομεία. Η λιποταξία μου θεωρώ ότι είναι μια σημαντική συμβολή στο παγκόσμια αντιπολεμικό και αντιμιλιταριστικό κίνημα.

Δίπλα στους Αμερικανούς, Βρετανούς, Ισραηλινούς, Τούρκους και λοιπούς λιποτάκτες, αρνητές και αντιρρησίες ήρθα με περηφάνια να σταθώ, γνωρίζοντας ότι για μάς το ζήτημα της ειρήνης, της αλληλεγγύης και της ελευθερίας είναι οικουμενικό και δε γνωρίζει ούτε σύνορα ούτε κάνει διακρίσεις. Μπροστά σε ένα ζοφερό και αβέβαιο μέλλον, σ' έναν πλανήτη ζωσμένο με εκρηκτικά και με τις σύγχρονες κοινωνίες "ναρκωμένες" στον καταναλωτισμό και την ιδιώτευση, η αναγκαιότητα για την ανάδυση και τη δημιουργία ενός κινήματος, που να προάγει και να υπηρετεί τις παραπάνω αξίες, είναι επιτακτικότερη από ποτέ. Παράλληλα, πράξεις, όπως η λιποταξία, έρχονται να δηλώσουν τη δυνατότητα και την ανάγκη ηθικής ανάτασης του σύγχρονου ανθρώπου. Ο εγκλεισμός στη φυλακή είναι δύσκολος και προσβλητικός, οι νόμοι που με "έστειλαν" στη φυλακή εκφράζουν τον ανθρώπινο εκφυλισμό, ενώ το αντιπολεμικό κίνημα που με έβγαλε έξω εκφράζει την ανθρώπινη ελπίδα και αγωνιστικότητα».

Γιώργος Μοναστηριώτης

tristero
Νέα Τοπολογία χάρτης 4

Παρουσίαση της μπροσούρας «Νέα Τοπολογία χάρτης 4» της συνέλευσης TRiSTERO

Σεπτέμβρης, Νέα Υόρκη 2001. Κάτω απ' τα ερείπια των δίδυμων πύργων γεννιέται το καινούργιο πρόσταγμα της κυριαρχίας. Warfare. Διαρκής πόλεμος «κατά της τρομοκρατίας». Το δόγμα της ασφάλειας γίνεται το νέο δόγμα του καπιταλισμού.

Αύγουστος, Αθήνα 2004. Μια οχυρωμένη πόλη περιμένει τον αόρατο εχθρό. 60.000 αστυνομικοί και στρατιώτες, 1.500 κάμερες, Ζέπελιν κτλ. Που δεν έρχεται ποτέ. Όμως και μόνο η «απειλή του» φτάνει για να πειθαρχήσει τους πολίτες στο νέο δόγμα της κυριαρχίας. «Διοργανώσαμε τους πιο ασφαλείς ολυμπιακούς αγώνες».

Νοέμβρης, σε οποιαδήποτε πόλη της Ελλάδας 2004. Στις πλατείες πλέον υπάρχει καθημερινή αστυνομική φύλαξη. Από ποιόν; Στους σιδηροδρομικούς σταθμούς, στα γήπεδα, στα σχολεία, σε δημόσια κτίρια σεκιουριτάδες και φύλακες. Ποιος φοβάται και τι;

Πριν να δείτε ένα ακόμα μέτρο "για την ασφάλεια σας" φροντίστε να έχετε διαβάσει αυτή τη μπροσούρα

Η νέα μπροσούρα της ομάδας TRiSTERO είναι σαν την αλήθεια μέσα σε ένα κόσμο γενικευμένου ψεύδους. Μιλάει για την «... απίστευτη ικανότητα του Κτήνους να αλλάζει, να προσαρμόζεται, να αντεπιτίθεται, να αφομοιώνει, να ελέγχει...». Αλλά δυστυχώς «...μοιάζει να λείπει το όραμα μιας άλλης κοινωνικής θέσμισης, μια θετική ουτοπία που να γοητεύσει τα μυαλά των ανθρώπων...». Μέσα στις ενότητες της μπροσούρας -«Ένας κόσμος φόβου...», «Από το Κράτος Πρόνοιας στο Κράτος Ασφάλειας», «Περί της νομικής αναδιάρθρωσης του κράτους», «Φόβος, ασφάλεια και υποκείμενο στον καιρό της διεθνοποιούμενης ασημαντότητας», «Για την αναγκαιότητα του περάσματος στο κράτος ασφάλειας», «Ολοκληρωτισμός, κράτος ασφάλειας και αριστερά», «Έξοδος»- βρίσκεται όλο το υλικό, για αυτούς που αγωνίζονται για την κοινωνική αυτοθέσμιση ή απλώς για όσους είναι υποκείμενα σε ένα κόσμο γενικευμένου φόβου, για την κατανόηση και αντιμετώπιση του νέου δόγματος της κυριαρχίας.

Από την αναδιάρθρωση του κράτους ως προς την καταστολή, την νομοθεσία και την επιτήρηση, την παρακμή του «κράτους πρόνοιας» και την αντικατάσταση του με το «κράτος ασφάλειας», τη διάχυση της «ανάγκης για ασφάλεια» στους πολίτες, την κοινωνική ανάλυση του φόβου, το πώς το δίπολο «τρομοκρατίας-αντιτρομοκρατίας» αλληλοτροφοδοτείται ενάντια στη δημοκρατία (ως ουσιαστική έννοια) και στο πλήθος μέχρι την λυτρωτική «έξοδο». Πριν να δείτε ένα ακόμα μέτρο «για την ασφάλεια σας» φροντίστε να έχετε διαβάσει αυτή τη μπροσούρα...

Μπορείτε να την βρείτε επικοινωνώντας με τη συνέλευση της ομάδας στο Τ.Θ. 1629, Τ.Κ. 54006 Θεσσαλονίκη ή στο e-mail: contact@tristero.gr, σε διάφορα κοινωνικά κέντρα ανά την Ελλάδα, στο internet στην ιστοσελίδα http://www.tristero.gr/details_by_kategory.php?kategory=TOPOLOGIA

Νίκος Μπιτσακίδης

Κοινωνία της αφθονίας: τέλος

Ο καπιταλισμός ως παγκοσμιοποιημένο - ολιστικό φαινόμενο

Ο καπιταλισμός ήταν πάντοτε διεθνοποιημένος, με τις εθνικές οικονομίες να συμμετέχουν σημαντικά στην παγκόσμια ανάπτυξη. Από το 1960 και ύστερα, ο καπιταλισμός αναδιαρθρώθηκε σε σημείο που σήμερα να φαντάζει πιο παγκομιοποιημένος από ποτέ. Η αναδιάρθρωση αυτή, μπορεί να κατανοηθεί βάσει των αποτελεσμάτων της σε οικονομικό, πολιτικό και ιδεολογικό επίπεδο:

● Στο οικονομικό επίπεδο έχουμε την επιτάχυνση της παγκόσμιας παραγωγικής διαδικασίας μέσω ενός νέου «βελτιωμένου» και κακοπληρωμένου εργατικού δυναμικού, με "ευέλικτες" εργασιακές συνθήκες και διεθνοποιημένες στρατηγικές marketing. Οι εξελίξεις αυτές έχουν οδηγήσει στην ολοένα περισσότερη συσσώρευση και κεντρικοποίηση του κεφαλαίου με αποτέλεσμα τον ακραίο πλουτισμό και εισοδηματικές ανισότητες παγκοσμίως. Η παγκόσμια αναδιάρθρωση του κεφαλαίου ήταν αναμενόμενη διαμέσου των καινοτομιών της πληροφορικής και της δορυφορικής επικοινωνίας, τεχνολογίες που αναπτύχθηκαν ραγδαία τα τελευταία 20 χρόνια.

● Στο πολιτικό επίπεδο, οι κυβερνήσεις κατάργησαν τις Κεϋνσιανές πολιτικές για κοινωνικό κράτος πρόνοιας, ενισχύοντας συστηματικά την ιδιωτικοποίηση του δημόσιου τομέα, απορυθμίζοντας την οικονομία μέσω του ανταγωνισμού της ελεύθερης αγοράς με στόχο την αποδυνάμωση της οργανωμένης εργασίας και των συνδικάτων. Το πολιτικό αυτό σχέδιο με την ονομασία νεοφιλελευθερισμός έχει σαν στόχο του την υποταγή των εθνικών οικονομιών στις προσταγές διεθνών συμφωνιών και οργανισμών όπως αυτή του Bretton Woods, του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου της Παγκόσμιας Τράπεζας, της συνθήκης του Μάαστριχτ, της NAFTA, κλπ. Όλα αυτά οδηγούν στο ίδιο αποτέλεσμα, με τις διεθνικές εταιρείες (Transnational Corporations) και τις διεθνικές τράπεζες αντίστοιχα, να αποκτούν περισσότερη οικονομική δύναμη σε σχέση με τα έθνη-κράτη πάνω στον έλεγχο της εκάστοτε εθνικής οικονομίας. Το καθεστώς αυτό, στο οποίο τα εταιρικά συμφέροντα είναι δυνατότερα από το κράτος-οικοδεσπότη, έχει περιγραφεί από τον R. Dahl σαν «πολυαρχία», όπου η συνθετική λέξη «πολύ» δεν αφορά τους «πολλούς», την κοινωνία, αλλά την τοπική πολυεθνική, την κοινωνία των λίγων και εκλεκτών. Αυτοί οι λίγοι μπορούν, βάσει των διεθνών συμφωνιών, να μετακινούν το κεφάλαιο από χώρα σε χώρα κατά το δοκούν, ανάλογα με την ελκυστικότητα της φορολογίας, την εργασιακή ελευθερία, τα χαμηλά μεροκάματα, χωρίς να έχει δικαίωμα να αντιδράσει το πρώην κράτος- οικοδεσπότης.

● Τα νεοφιλελεύθερα και πολυαρχικά καθεστώτα καλλιεργούν ένα ιδεολογικό υπόβαθρο που στηρίζεται στη ελεύθερη αγορά, τον καταναλωτισμό, την εντατικοποίηση, το θέαμα, την εικόνα, την εύκολη πρόσβαση στα ΜΜΕ, κλπ, τα οποία κυριαρχούν στη δημόσια ζωή και επηρεάζουν την πολιτική σε όλο τον κόσμο. Ο στόχος είναι να κάνουν τις οποιεσδήποτε αρνητικές συγκυρίες να μοιάζουν αναπόφευκτες και επιβαλλόμενες για τη διατήρηση της «κοινωνίας της αφθονίας», η οποία έχει όμως τελειώσει εδώ και πολλά χρόνια.

Με βάση τα παραπάνω, οι νέες παγκοσμιοποιημένες εργασιακές συνθήκες που διαμορφώνονται, είναι απλώς το αποτέλεσμα όλων αυτών των διεργασιών, που συντελούνται σε οικονομικό, πολιτικό και ιδεολογικό επίπεδο, καθιστώντας την ολιστικότητα του φαινομένου της παγκοσμιοποίησης ως τον πιο σύγχρονο μηχανισμό διαχείρισης της κυριαρχίας.

Β.Β.

φάκελος / **εργασία**

Με το ρεαλισμό μας απαντάμε στην ουτοπία τους

Είναι φανερό, πλέον, ότι η ολοκληρωτική αναδιάρθρωση του καπιταλισμού, που συντελείται τις δυο τελευταίες δεκαετίες σε παγκόσμια κλίμακα, τείνει να ξεπεράσει κατά πολύ τα ποιοτικά χαρακτηριστικά και τα όρια που έθεταν οι πρώτες αναλύσεις της αριστεράς αλλά και του αντιεξουσιαστικού χώρου.

Η πλήρης διάψευση και η ήττα των «ουτοπικών» αντιλήψεων της σοσιαλδημοκρατίας για έναν καπιταλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο –κάτι σαν ... την πίτα ολόκληρη και το σκυλί χορτάτο-, η σύγχυση της λαϊκής δεξιάς, που κέρδισε έδαφος τα τελευταία χρόνια λόγω της χρεοκοπίας της κεντροαριστεράς και της δυσαρέσκειας των κοινωνιών, αφήνει μόνους και δικαιωμένους τους γνήσιους φιλελεύθερους του «συντρόφου» Ανδριανόπουλου. Η περίοδος που διανύουμε χαρακτηρίζεται από την ολομέτωπη επίθεση σε όλους τους τομείς της ζωής και διαπερνά τον κοινωνικό ιστό σε οικονομικό, πολιτικό, ατομικό επίπεδο. Η βαθιές αλλαγές είναι ορατές σε όλο τον κόσμο, γίνονται όμως με διαφορετικές ταχύτητες από χώρα σε χώρα ή καλύτερα ανάλογα με τη «σφαίρα» που ανήκει η κάθε χώρα, και αυτό οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στο ρόλο που κατέχει το κεφάλαιο σε κάθε περιοχή και το βαθμό ανάπτυξής του, τις ιδιαίτερες συνθήκες και τις τοπικές κοινωνικές αντιστάσεις, αλλά και τη στρατηγική σημασία που έχει κάθε γεωγραφικός τομέας για την παγκόσμια κυριαρχία.

Αυτή η επιθετική πολιτική, φαίνεται πως έχει ως αιχμή του δόρατος το «άνοιγμα» της ψαλίδας, την όξυνση των κοινωνικών ανισοτήτων και των ταξικών αντιθέσεων, την όλο και μεγαλύτερη εκμετάλλευση της εργατικής τάξης με την προώθηση μέτρων που ισοπεδώνουν ό,τι κατακτήθηκε μέσα σε έναν αιώνα, τον αφανισμό των λεγόμενων μεσαίων στρωμάτων.

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Στην Ελλάδα οι ήδη δρομολογημένες εξελίξεις έπρεπε να βρουν το πρόσφορο έδαφος με ένα ισχυρό και κοινωνικά αποδεκτό μεταβατικό στάδιο. Αυτό δεν ήταν άλλο από τους ολυμπιακούς αγώνες. «Το ωραίο, το μεγάλο, το αληθινό» ήταν αυτό που άντλησε εκατομμύρια ευρώ για λογαριασμό του μεγάλου –κυρίως του κατασκευαστικού- κεφαλαίου, ήταν αυτό που δημιούργησε τη νέα εργασιακή πραγματικότητα, του ανασφαλούς, του σκληρά εκμεταλλευόμενου εργάτη και τέλος ήταν αυτό που άνοιξε το δρόμο για τη μεταολυμπιακή λαίλαπα, που θα πλήξει την πλειοψηφία του κόσμου της εργασίας.

Τα προηγούμενα έξι χρόνια και με αφορμή τη διεξαγωγή των αγώνων, ο κατασκευαστικός κλάδος πέτυχε μεγάλους ρυθμούς ανάπτυξης, κάτι που συνοδεύτηκε βέβαια και με τεράστια αύξηση της κερδοφορίας των ολιγάριθμων εταιριών. Η προνομιακή θέση του κατασκευαστικού κεφαλαίου του έδωσε και ένα ρόλο ηγεμονίας στην εθνική οικονομία και στην εφαρμογή της οικονομικής πολιτικής. Οι μεγάλες εταιρίες ήταν αυτές που μπορούσαν να επιβάλουν τους δικούς τους όρους, αφού από αυτές εξαρτιόταν η επίτευξη του «εθνικού στόχου». Αυτή η ηγεμονική θέση τις άφησε στο απυρόβλητο, ακόμα και όταν έπεφταν κορμιά μέσα στα ολυμπιακά εργοτάξια–κάτεργα. Ας δούμε όμως, πιο συγκεκριμένα, τί είναι αυτό που χαρακτηρίζουμε νέα εργασιακή πραγματικότητα και πώς επιβλήθηκε στο χώρο της οικοδομής. Η ραγδαία ανάπτυξη των κατασκευών είχε ως αποτέλεσμα την αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας, της πτώση της πραγματικής αξίας της εργατικής δύναμης και την αύξηση των ρυθμών εκμετάλλευσης. Ο μεγάλος όγκος των έργων απαιτούσε σίγουρα πολλά εργατικά χέρια, όχι απαραίτητα ειδικευμένα. Και αυτό λόγω της εισαγωγής της τεχνολογίας στις κατασκευές.

Οι πιεστικές ημερομηνίες ολοκλήρωσης των έργων, αλλά και τα οικονομικά μπόνους για την έγκαιρη παράδοσή τους, έδινε ένα πρώτης τάξης κίνητρο στις εταιρίες για να αυξήσουν τους ρυθμούς δουλειάς. Οι οικοδόμοι δούλευαν με εξαντλητικά ωράρια (δεκάωρα, δωδεκάωρα, δεκατετράωρα) σε πολλές περιπτώσεις και νύχτα (Καραϊσκάκη, Ολυμπιακό στάδιο, Ολυμπιακό χωριό), ίσως και κάτω από δύσκολες συνθήκες (βροχή, πάγος), χωρίς τη στοιχειώδη μέριμνα για τα μέτρα προστασίας. Αποτέλεσμα όλων αυτών των «ειδικών συνθηκών» ήταν ο θάνατος 13 συναδέλφων μέσα στα αμιγώς "ολυμπιακά έργα" και άλλων τόσων σε αυτά που είχαν σχέση με τους αγώνες π.χ. ξενοδοχείο στην πλατεία Καραϊσκάκη και εντάσσονταν στο «ολυμπιακό εργασιακό καθεστώς», καθώς και το σοβαρό τραυματισμό εκατοντάδων άλλων. Το γενικότερο κλίμα ανασφάλειας και ο φόβος της ανεργίας ανάγκασε τους χιλιάδες εργάτες να δουλεύουν με μεροκάματα της τάξης των εικοσιπέντε και τριάντα ευρώ και με δεκάδες για τον καθένα «χαμένα» ένσημα. Οι συμβάσεις εργασίας που είχαν υπογραφεί και με τη συμμετοχή της ομοσπονδίας οικοδόμων και αφορούσαν τα μεροκάματα και τα ωράρια, αλλά και η ανοχή των κυβερνήσεων στις παραβιάσεις των διατάξεων για τις συνθήκες εργασίας και ασφάλειας, έδωσαν την ευκαιρία στους εργολάβους να δρουν ανεξέλεγκτα.

Η γενικότερη αλλαγή της σύνθεσης του κλάδου με την είσοδο χιλιάδων μεταναστών, καθώς και η μείωση των μεσαίων στρωμάτων της οικοδομής (παραδοσιακοί τεχνίτες, μικροεργολάβοι που δεν μπορούν να αντέξουν τον ανταγωνισμό και προλεταριοποιούνται) ήταν ένας βασικός παράγοντας της υποχώρησης από τα κεκτημένα. Ο μετανάστης που ζούσε και ζει σε ένα ιδιότυπο καθεστώς ομηρίας μέσω της διαδικασίας νομιμοποίησής του, δε μπορεί ή τουλάχιστον δεν έχει τη δυνατότητα να διεκδικήσει τα βασικά του δικαιώματα με τους ίδιους όρους που το κάνει ο Έλληνας.

Η επιθετικότητα του κατασκευαστικού κεφαλαίου αφορούσε βέβαια και ένα μεγάλο κομμάτι εργαζομένων κάθε ειδικότητας, που εντάχθηκαν στη υλοποίηση των μεγάλων έργων, όπως: μηχανικοί, τεχνικοί, γεωλόγοι.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΚΑΙ ΟΙ ΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΗΓΕΣΙΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΑΓΗ ΤΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ «ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΗ» ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Έχουμε ξαναπεί ότι η προ-ολυμπιακή περίοδος αποτέλεσε μια καλή ευκαιρία για το σ.κ.**** ;;;;;' (συνδικάτο, συνδικαλιστικό σωματείο) ;;;; των οικοδόμων και, γενικότερα για τον κλάδο, να ανασυντάξει τις δυνάμεις του και να περάσει στην αντεπίθεση. Η συγκέντρωση εκατοντάδων εργατών στα μεγάλα εργοτάξια, η προκλητική εργοδοτική επίθεση στα δικαιώματα και η συσσωρευμένη αγανάκτηση δημιουργούσαν τους όρους και τις προϋποθέσεις για κάτι τέτοιο.

Η απάντηση, όμως περιορίστηκε πρακτικά σε δυοτρεις απεργιακές συγκεντρώσεις, σε εφτά-οχτώ στάσεις εργασίας και στην καταγγελία κάθε αγωνιστικής απόπειρας, που δεν είχε τη σφραγίδα του συνδικάτου, ως διασπαστικής. Αναφέρω χαρακτηριστικά τις περιπτώσεις του κλεισίματος δρόμου στο μετρό της Βουλιαγμένης και της οδού Αχιλλέως στην πλατεία Καραϊσκάκη μετά από το θάνατο συναδέλφων, καθώς και τις κινητοποιήσεις στο ολυμπιακό χωριό και στη Μαραθώνια διαδρομή, όπου έγιναν από επιτροπές Ελλήνων και μεταναστών οικοδόμων.

Η απάντηση της συνδικαλιστικής ηγεσίας δεν μπορούσε να ξεφύγει από τη λογική και τα όρια που θέτει εξαρχής ο πολιτικός φορέας, στον οποίο ανήκουν τα μέλη του Δ.Σ. του συνδικάτου (ΚΚΕ) και η λογική αυτή δεν είναι ρεφορμιστική και συμβιβασμένη, όπως πολύ απλοϊκά την χαρακτηρίζουν αρκετοί σύντροφοι. Η λογική είναι «ουτοπική», πολύ μακριά από τις ανάγκες της εργατικής τάξης και δεν έχει κανένα ίχνος ρεαλισμού. Το αίτημα των 1.200 ευρώ δεν είναι κοινωνικά γειωμένο και δεν έχει πραγματικό αντίκρισμα για δυο λόγους:

i. Αν πραγματικά το ΚΚΕ είχε τη διάθεση να αγωνιστεί για κάτι τέτοιο θα το πάλευε πρώτα στα σωματεία που ελέγχει. Το συνδικάτο οικοδόμων όμως έχει υπογράψει σύμβαση σε κατώτερο μεροκάματο 34 ευρώ.

ii. Η τιμαριθμική αύξηση, που ζητάνε οι οπαδοί του καπιταλισμού με ανθρώπινο πρόσωπο, καταλήγει σε μισθό μεγαλύτερο των 1.200 ευρώ.

Η λογική του μεταβατικού σταδίου με την ανάθεση έργων στις μικρές εταιρίες και τους εργολάβους για τη σωτηρία των μεσαίων στρωμάτων, οδηγεί και πάλι στην αντίληψη για έναν καπιταλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο, έστω και με μικρές διαφοροποιήσεις από τους σοσιαλδημοκράτες. Αντίληψη που, όπως είπαμε, έχει ήδη ηττηθεί στη πράξη.

Η τελευταία συνέλευση του συνδικάτου την Κυριακή 24 Οκτώβρη φανέρωσε την πλήρη αποδυνάμωση και την απομάκρυνση του κλάδου από τις διαδικασίες. Τα διακόσια περίπου μέλη, σε σύνολο 20.000 ψηφισάντων στις τελευταίες εκλογές, άκουγαν για ώρες τη διοίκηση να καταγγέλλει την «Πρωτοβουλία Οικοδόμων» -βρήκαν τον καινούριο εχθρό τους– και να ανακοινώνει την απόφασή της για 24ωρη απεργία στις 10 Νοέμβρη. Ουσιαστικά η συνέλευση δεν πήρε απόφαση, ούτε έθεσε το πλαίσιο της απεργίας, αλλά επικύρωσε την απόφαση που είχε πάρει η διοίκηση πριν από τρεις μήνες. Η απεργία για άλλη μια φορά δε θέτει ως προμετωπίδα τα βασικά ζητήματα του κλάδου: 7ωρο–35ωρο πενθήμερο, δεν διαπραγματεύεται την αύξηση του μεροκάματου, δεν θέτει ζήτημα νομιμοποίησης των μεταναστών.

Αυτά τα ζητήματα, καθώς και ένα πρόγραμμα αγωνιστικής και πραγματικής διεκδίκησης, ήταν μέσα στο πλαίσιο που κατέθεσε «η πρωτοβουλία». Η διοίκηση αρνήθηκε να θέσει σε ψηφοφορία τη συγκεκριμένη πρόταση με το επιχείρημα ότι δεν μπορεί η συνέλευση να ακυρώσει μια απόφαση της διοίκησης!!! Από ό,τι φαίνεται το στοίχημα θα χαθεί για δεύτερη φορά.

Τάσος Χριστόπουλος,
μέλος της Πρωτοβουλίας Οικοδόμων

izar

παλεύουμε για τις δουλειές και την αξιοπρέπειά μας

Εργάτης από τα ναυπηγεία Izar της Σεβίλλης μιλά στην «Β»

Η συνέντευξη δόθηκε στους: *Μάικλ-Βαρβάρα* , Επιμέλεια: *Μ. Τ., "Β"*

Πείτε μας ποιος είστε.

Φ.Μ. Ονομάζομαι Φ.Μ. και είμαι ένας εργάτης στη βοηθητική βιομηχανία των ναυπηγείων της Σεβίλλης, αν και η «βοηθητική βιομηχανία» δεν ακούγεται σωστά τη στιγμή που έχει στην κατοχή της το 80% της παραγωγής των πλοίων. Ειμαι επίσης μέλος του συνδικάτου της CNT στο ναυπηγείο. Σε αυτή την συνέντευξη, είναι προφανές ότι είμαι ομιλητής που εκφράζει την προσωπική του γνώμη.

Είναι βέβαιο πως υπάρχει κρίση στον ναυτικό τομέα και από που προκύπτει;

Φ.Μ. Η κρίση δεν έχει προέλθει λόγω του υψηλού κόστους ή του συναγωνισμού με άλλα ναυπηγεία. Η κρίση προέρχεται από την ανικανότητα που δημιουργείται λόγω της γραφειοκρατίας, από μεμονωμένα άτομα που κουνούν τα νήματα. Αυτά τα άτομα είναι οι πολιτικά υπεύθυνοι και ταυτόχρονα ανεύθυνοι. Αντί να επικεντρώνονται στον τομέα τους, της αγοράς, παραγγελίας, παροχής προϊόντων, κλεισίματος συμφωνιών κ.λ.π., τα αφήνουν στο έλεος της μοίρας τους. Έχουμε αποδείξει ότι μπορούμε να ολοκληρώσουμε την δουλειά στα πλοία πριν την καθορισμένη ημερομηνία. Αυτό δεν ήταν πρόβλημα, υπάρχει έλλειψη ανταγωνισμού γιατί είμαστε τέλεια καταρτισμένοι. Αυτό που απαιτησαμε από τους διευθυντές των ναυπηγείων ήταν να κάνουν την δουλειά τους, να πάρουν παραγγελίες και να μην έχουν ελπίδες ότι όλα αυτά θα έρθουν ουρανοκατέβατα!

Έχετε προτείνει ένα εναλλακτικό σχέδιο για να σώσετε τα ναυπηγεία;

Φ.Μ. Όχι!

Μπορείτε να μας εξηγήσετε γιατί;

Φ.Μ. Δεν είμαστε υποχρεωμένοι να προτείνουμε ένα εναλλακτικό σχέδιο για να αποτρέψουμε την κρίση που αυτοί δημιούργησαν! Είναι λάθος να μπαίνουμε στη διαδικασία διαπραγματεύσεων αναδιοργάνωσης, απολύσεων, κρυφών ψηφοφοριών, προκειμένου να αυξηθεί η παραγωγικότητα. Εάν σχεδιάζουν να μας συνθλίψουν ακόμα περισσότερο, είμαστε έτοιμοι να τους σταματήσουμε με κάθε μέσο που διαθέτουμε.

Είσαστε παρών στις διαπραγματεύσεις;

Φ.Μ. Μέχρι τώρα δεν μας ενδιέφερε καθόλου. Εκεί πηγαίνεις μόνο για να μιλήσεις και να επιδειχθείς, ή να πάρεις ένα κομμάτι από την πίττα όπως τα κόμματα του IU ή του PSOE. Αν θέλαμε να σπαταλήσουμε κι άλλο χρόνο, υπάρχουν και οι επιτροπές των συνδικάτων. Πρέπει να δημιουργήσουμε κάποιον άλλο τύπο συνδικαλισμού.

Ποιος είναι ο συσχετισμός δυνάμεων στην επιτροπή της εταιρίας;

Φ.Μ. Στο ναυπηγείο της Σεβίλλης μόνο 300 εργάτες ανήκουν στο IZAR, παλιοί Ισπανοί εργάτες ναυπηγείων. Η επιτροπή τους είναι μέλος της CCOO. Η CCOO κερδίζει συνέχεια χρόνο γιατί μέσα στην εταιρεία έχουν δημιουργήσει ένα δίκτυο μελών το οποίο ψηφίζει «ναι». Τα ναυπηγεία υφίστανται μια μετατροπή που τα τελευταία 20 χρόνια έχει καταστήσει την βιομηχανία ηγεμονική. Στην βοηθητική βιομηχανία είμαστε 1100 εργάτες. Στις βοηθητικές εταιρίες υπάρχει έλλειψη πολιτικών οργάνων ή αυτά που υπάρχουν είναι αδρανή.

Ποιά είναι η επιρροή της CNT;

Φ.Μ. Η CNT έχει ένα σωματείο που οργανώνει τον τομέα του ναυπηγείου. Οι θέσεις μας έχουν γίνει αποδεκτές με μεγάλη θέρμη στις συνελεύσεις και επηρεάζουμε αρκετές εκατοντάδες εργατών. Αυτό δεν είναι προπαγάνδα είναι η αλήθεια!

Πως ασκείτε αυτή την επιρροή;

Φ.Μ. Έχουμε εξηγήσει το ρόλο μας και έχουμε αποφύγει τη δημιουργία εμπροσθοφυλακής. Έχουμε παλέψει να σώσουμε τις δουλειές μας και την αξιοπρέπεια μας. Όταν άνθρωποι μάχονται για το δίκιο τους, είμαστε οι πρώτοι υποστηρικτές τους. Χρησιμοποιήσαμε το δικαίωμα μας για να εκφραστούμε και να παλέψουμε εκτός των ορίων που θέτει η φιλοσοφία των κουλτουριάρικων θέσεων, αυτών με τις γραβάτες που κάθονται στα γραφειάκια τους. Επηρρεάσαμε, γιατί το μήνυμα έρχεται από τα χείλη πολλών και όχι ενός. Επίσης είμαστε αποφασισμένοι να πολεμήσουμε για την ελευθερία του συνδικάτου, ένα δικαίωμα το οποίο έχει μονοπωληθεί από το σύστημα των επιτροπών των εταιριών που υπάρχει αυτή τη στιγμή, και από την καταστολή και το φόβο στις εταιρείες στις οποίες ακόμα κι αυτό το σύστημα επιτροπών δεν υπάρχει. Αυτά λέμε και έτσι έχουμε αυτή την επιρροή.

Ποιο είναι το σχέδιο της επιτροπής της IZAR σε αυτή την αναμέτρηση;

Φ.Μ. Το σχέδιο της επιτροπής είναι η δημιουργία μιας ομοσπονδίας εργατών μετάλλου, της CCOO, που θα παγώσει την ευρύτερη κινητοποίηση μιας και έχουν επιρροή στην IZAR και όχι στην βοηθητική βιομηχανία. Η γνώμη μου είναι ότι φοβούνται ότι η αναμέτρηση ανάμεσα σ' αυτούς και στη βοηθητική βιομηχανία αυξάνεται επειδή δεν έχουν αντιπροσώπους.

Ποιά είναι η σχέση της επιτροπής της εταιρείας με τη CNT των Ναυπηγείων;

Φ.Μ. Γενικά είναι σχέση αμοιβαίου σεβασμού. Σε μερικές περιπτώσεις υπήρξε κάποια άλλη αντιμετώπιση, όταν είδαμε ότι προσπάθησαν να σταματήσουν κάποιοι την κινητοποίηση.

Ποιές «πηγές» χρησιμοποιεί το σωματείο τη στιγμή που δεν έχει αντιπροσώπους στην επιτροπή και δεν εμφανίζεται ποτέ στις εκλογές; Είναι εφικτές οι διαπραγματεύσεις κάτω από αυτές τις συνθήκες;

Φ.Μ. Οι «πηγές» μας είναι τα ίδια τα δικά μας τμήματα, εκείνα της CNT της Σεβίλλης, της Ανδαλουσίας και της Ισπανίας, συν η δύναμη των εργατών που σήκωσαν τις σημαίες τους, συν η αλληλεγγύη που είχαμε από οποιοδήποτε άνθρωπο. Το να συμμετέχουμε στις εκλογές του σωματείου είναι κάτι που δεν το χρειαζόμαστε. Οι διαπραγματεύσεις δεν εξαρτώνται από τίποτα άλλο παρά από την ισχύ. Χωρίς να έχουμε νόμιμους αντιπροσώπους, είμαστε υπολογίσιμοι. Προκειμένου να κάνουμε αναρχοσυνδικαλισμό, ένα πράγμα είναι απαραίτητο, το να είσαι ετοιμοπόλεμος. Δεν ξέρω εάν αυτό ακούγεται πολύ δογματικό, αλλά εγώ το βλέπω σαν κάτι πρακτικό. Τί έχει κερδίσει ο συνδικαλισμός μετά από 20 χρόνια εκτός από τα επιδόματα και το σύστημα αντιπροσώπων;

Τα τελευταία χρόνια η CNT της Σεβίλλης βρίσκεται σε εγρήγορση, μετά από μια σειρά μεγάλων και μικρότερων συγκρούσεων. Θα καταλάβετε τα ναυπηγεία;

Φ.Μ. Η εγρήγορση της CNT Σεβίλλης είναι λιγότερη σε σύγκριση με τα άλλα σωματεία της CNT που αυτή την στιγμή μάχονται με πολύ κουράγιο σε όλη τη χερσόνησο. Είναι γενικότερο πρόταγμα της CNT και όχι μόνο της CNT Σεβίλλης.

Είναι αλήθεια ότι τα ναυπηγεία κατασκευάζουν πλοία για τον στρατό;

Φ.Μ. Στην Σεβίλλη δεν εργαζόμαστε πάνω σε κανένα τύπο μιλιταριστικού προϊόντος. Τα ναυπηγεία που δουλεύουν για τον στρατό είναι στην Καρθαγένη και στην Γαλικία, όσο μπορώ να γνωρίζω. Κατά την προσωπική μου γνώμη, εάν αυτό συνέβαινε στη Σεβίλλη, θα χάνανε το συμβόλαιο. Το να δουλεύεις για την αστυνομία, το στρατό ή το να δουλεύεις στην κατασκευή πλοίων για το ναυτικό, πιστεύω είναι ένα και το αυτό. Νομίζω ότι υπάρχουν καλύτεροι τρόποι για να κερδίσεις το ψωμί σου!

Έχετε σκεφτεί την αυτοδιαχείρηση στα ναυπηγεία;

Φ.Μ. Όχι. Πιστεύω ότι θα ήταν πολύ σύνθετο για την ώρα. Για να φτάσουμε σε αυτό το σημείο, πρέπει να τρέξουμε πολύ. Θα δούμε

Τι είδους κινητοποιήσεις κάνετε;

Φ.Μ. Υπάρχει ένα ημερολόγιο κινητοποιήσεων το οποίο γεμίζει από εκδηλώσεις, παύσεις κ.τ.λ.

Τι είδους αντιμετωπίσεις καταστάσεων υπάρχουν, εκτός από αυτές που σχετίζονται με την αστυνομία;

Φ.Μ. Μα σε ποιόν άλλο να είμαστε ενάντια; Στην αστυνομία και στους αντιπροσώπους της κυβέρνησης. Κάνουν ότι είναι δυνατόν για να μη λάβει τέλος η σύγκρουση στα ναυπηγεία. Έτσι οποτεδήποτε διαδηλώσαμε στην πόλη μας, μας κατέστειλαν με κάθε μέσο.

Στις εικόνες του τύπου και της τηλεόρασης, οι εργάτες πετούν φλεγόμενα αντικείμενα στην αστυνομία.

Φ.Μ. Δεν ξέρω τι μου λέτε… Τι θα έπρεπε να πετούν; Λουλούδια; Αυτό που δεν δείχνουν είναι το τι πετάει η αστυνομία σε μας. Rubberballs και τα τελευταίου τύπου δακρυγόνα. Κατά τη διάρκεια της χρήσης του «virgin of the due (ένα είδος δακρυγόνου), έχουμε χάσει δεκάδες συντρόφων. Είναι δύο από αυτούς που πιθανόν να έχουν μη αναστρέψιμες κακώσεις στα μάτια. Η αστυνομία φτάνει με την πανοπλία της, τις μάσκες, τις ασπίδες, τα θωρακισμένα της αυτοκίνητα, τις κάμερες παρακολούθησης, τις ηλεκτρικές ράβδους, τα τάνκς και τα όπλα. Κουβαλούν μαζί τους τα πάντα. Μετά μπαίνουν στο εργοστάσιο και το ερημώνουν. Κατεδάφισαν φράχτες, κατέστρεψαν μηχανισμούς, χάραξαν οχήματα, έσπασαν τζάμια, πυροβόλησαν με σφαίρες και δημιούργησαν ένα κράτος τρόμου. Εάν τους έδιναν διαταγή να μας σκοτώσουν, θα μας σκότωναν. Κανένας δεν μπορεί να πει ότι εμείς οι εργάτες δράσαμε όπως κια αυτοί. Ένας μόνο αστυνομικός χτυπήθηκε, αλλά αυτά συμβαίνουν. Πρέπει να γίνει ξεκάθαρο, ότι σαν εργάτες ασκούμε τα δικαιώματα μας. Το δικαίωμα της απεργίας, το δικαίωμα της έκφρασης, το δικαίωμα της εργασίας, το δικαίωμα να ζούμε με αξιοπρέπεια.Αυτοί που μας αρνούνται αυτά τα δικαιώματα χρησιμοποιώντας βία, είναι οι αντιπρόσωποι του κράτους. Αυτοί που υπερασπίζονται τα δικαιώματα τους δεν χρησιμοποιούν βία.

φάκελος / εργασία

Πρεκαριάτο

Ιδέες που μας παρουσίασαν σύντροφοι στους Αυτόνομους Χώρους του Λονδίνου

Οι αλλαγές των τελευταίων τριάντα χρόνων στην καπιταλιστική Δύση ήταν σφοδρές: με τη βοήθεια της τεχνολογίας, αλλά κυρίως λόγω του ενδοκαπιταλιστικού και του κοινωνικού ανταγωνισμού, τα εργοστάσια είτε «πέταξαν» για αλλού, είτε αυτοματοποιήθηκαν. Συνακόλουθα, λοιπόν, η παραδοσιακή εργατική τάξη συρρικνώθηκε. Από την άλλη μεριά, ο τριτογενής τομέας διογκώθηκε ακόμα περισσότερο και ο Δυτικός καπιταλισμός πέρασε από την παραγωγή ύλης στην παραγωγή πληροφορίας, θεάματος, κουλτούρας και χρηματιστηριακού κεφαλαίου, στην άϋλη οικονομία που περισσότερο «αναπαράγει» το σύστημα.

Chain - Brain workers

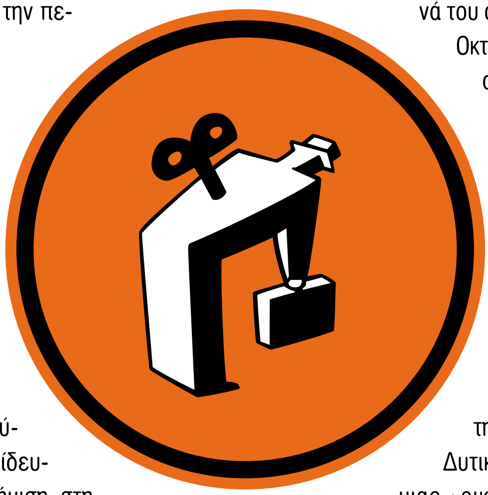
Ένα νέο εργασιακό-κοινωνικό υποκείμενο στη μεταβιομηχανική Δύση;

Πρακτικά, αυτό εκφράστηκε από την αντικατάσταση π.χ. της αγγλικής βιομηχανίας αυτοκινήτων με την βιομηχανία εκπαίδευσης. Η αναδόμηση και σφοδρή διεθνοποίηση του κεφαλαίου έφερε ταυτόχρονα τον κλονισμό του κράτους πρόνοιας και των εδραιωμένων εργασιακών σχέσεων. Η σταθερή και πλήρης απασχόληση (πενθήμερο-8ωρο) άρχισε να υποχωρεί είτε προς ποικίλες μορφές «ελαστικής» και αβέβαιης εργασίας (ευέλικτες βάρδιες, προσωρινή εργασία, μερική απασχόληση, συμβάσεις περιορισμένου χρόνου, εποχιακές δουλειές κτλ), είτε προς την ανεργία.

Είναι παντού, είναι συνέχεια δίπλα σου! Σου φέρνουν την πίτσα με το μηχανάκι, σου απαντάνε όταν παίρνεις τηλέφωνο σε μια υπηρεσία, σε διδάσκουν στο φροντιστήριο! Είναι παντού πια! Και δεν έχουνε φωνή!

Αποτέλεσμα: συνεχώς και μεγαλύτερες μάζες των Δυτικών κοινωνιών οδηγούνται προς το «precarity», τις ανασφαλείς συνθήκες ζωής, την (οικονομική, κοινωνική, συναισθηματική) αβεβαιότητα, ελέω της έλλειψης σταθερής εργασίας / εισοδήματος και βασικών κοινωνικών δικαιωμάτων και παροχών -σε κοινωνίες, όπου η κοινωνική ένταξη ή ο αποκλεισμός εξαρτώνται όλο και περισσότερο από το εισόδημα της εργασίας (workfare) και όλο και λιγότερο από το σύστημα πρόνοιας (welfare).

«Πρεκαριάτο»; Μα τι είναι αυτό;
Καταρχήν, θα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε πως το «πρεκαριάτο» (precariat) χρησιμοποιείται περισσότερο ως σχήμα λόγου (και το τονίζουμε αυτό), για περιγράψει ένα εργασιακό-κοινωνικό υποκείμενο (και όχι για μια νέα, διακριτή τάξη). Προσπαθεί, βασικά, να εκφράσει το σύνολο όλων των ανθρώπων που βρίσκονται σε αβέβαιες συνθήκες εργασίας και ζωής, περιγράφει αυτούς που δεν έχουν εξασφαλισμένο εισόδημα και πρόσβαση σε βασικά κοινωνικά δικαιώματα και αγαθά. Είναι, λοιπόν, οι «ελαστικοί» και αβέβαιοι εργαζόμενοι (προσωρινοί, συμβασιούχοι, ωρομίσθιοι, ημιαπασχολούμενοι κτλ), που συνήθως δεν έχουν ούτε ασφάλιση, ούτε παίρνουν επιδόματα (μητρότητας κτλ) ή πληρωμένες άδειες (ασθένειας, διακοπών κτλ). Αυτοί είναι κυρίως νέοι, γυναίκες και μετανάστες –είναι, όμως, και κάποιοι μεγαλύτεροι εργαζόμενοι, θύματα της αναδόμησης της οικονομίας. Είναι, επιπλέον, και οι άνεργοι, που βρίσκονται συνεχώς σε αβέβαιες συνθήκες ζωής και η συνηθέστερη «έξοδος» τους είναι πάλι μια επισφαλής εργασία. Γενικότερα, το «πρεκαριάτο» είναι άνθρωποι που βρίσκονται κοντά στον κοινωνικό αποκλεισμό, τη φτώχεια και την περιθωριοποίηση.

Ως προς τη φύση της εργασίας, που επιτελεί το «πρεκαριάτο», σίγουρα δεν είναι ομοιογενής. Από την μια μεριά, υπάρχουν εργαζόμενοι, που επιτελούν κυρίως γνωστική-δημιουργική εργασία **(Brainworkers)**. Δουλεύουν στα media, την εκπαίδευση, την έρευνα, τη διαφήμιση, στη βιομηχανία της τέχνης και της κουλτούρας. Όσο δουλεύουν δεν είναι κοινωνικά αποκλεισμένοι, αλλά βρίσκονται συνέχεια υπό στυγνή εκμετάλλευση, με ελαστικά ωράρια και πάντα με αβέβαιο εργασιακό μέλλον. Αυτό που τελικά οικειοποιεί το κεφάλαιο είναι οι γνώσεις τους, οι δημιουργίες τους, το μυαλό τους.

Από την άλλη μεριά, υπάρχει μια τεράστια μάζα εργαζομένων που επιτελούν υπηρεσίες, σε ένα σχεδόν «ταιηλορικό» μοτίβο οργάνωσης **(Chainworkers)**. Σκεφτείτε τους υπάλληλους των μεγάλων πολυκαταστημάτων, των φαγάδικων, των τηλεφωνικών κέντρων, τους σερβιτόρους, τους κούριερ, τους πακετάδες, τους αφισοκολλητές κ.α. Η εργασία τους, αν και ενίοτε συναισθηματική, είναι τελικά αφηρημένη και μονότονη, οριοθετημένη «απ' έξω». Ο ρόλος τους παρόλ' αυτά είναι κομβικός στη μεταφορά και διανομή των πληροφοριών / αγαθών και στη ροή της κατανάλωσης.

Το «πρεκαριάτο» υπήρχε, βέβαια, και πριν την αναδόμηση του Δυτικού καπιταλισμού. Αυτό, όμως, που έχει αλλάξει σήμερα είναι η μάζα του και η κεντρικότητα που έχει στην (ανα)παραγωγή του συστήματος. Μια κεντρικότητα απόλυτα δυσανάλογη με την «κοινωνική φωνή», που έχουν οι «πρεκάριοι» σήμερα. Στην ουσία, το «πρεκαριάτο» βρίσκεται ακόμα στην περιφέρεια της «κοινής γνώμης», είναι σχεδόν αόρατο. **Πόσοι είναι οι «πρεκάριοι»;** Το «πρεκαριάτο» αποτελεί πλέον το 31,1% της ευρωπαϊκής εργατικής δύναμης (International Comparison of Part-Time Work and Temporary Employment – 2003, από το περιοδικό Greenpepper, τεύχος Precarity, 2004). Στην Ελλάδα, το Ινστιτούτο Εργασίας της ΓΣΕΕ αναφέρεται σε μια παλιότερη έρευνά του σε ένα 20% (Τετράδια ΙΝΕ, Οκτώβρης 2002). Παρόλ' αυτά, αν συνυπολογίσουμε και τα μεγάλα ποσοστά αδήλωτης, «μαύρης» εργασίας -κυρίως από μετανάστες- το ποσοστό αγγίζει σίγουρα το 25% (δίχως να αναφερόμαστε στο 11,2% της ανεργίας-ΕΣΥΕ 26/10/04). Σημαντική ιδιαιτερότητα της Ελλάδας, σε σχέση με τη Δυτική Ευρώπη, είναι ο θεσμός μιας «οικογένειας που συντηρεί / βοηθά». Πολλοί «πρεκάριοι» λαμβάνουν βοήθεια (οικονομική, συναισθηματική, στέγαση) από την οικογένεια, αφού δυσκολεύονται να ζήσουν ανεξάρτητα. Αυτή η βοήθεια μετριάζει κάπως την αβεβαιότητα. Η ευρύτερη τάση, που υπάρχει πάντως στην Ευρώπη, είναι η αύξηση των αβέβαιων συνθηκών εργασίας / ζωής **(precarity)**.

Προσπάθειες οργάνωσης και αγώνα
Οι περισσότεροι «πρεκάριοι» δεν είναι ακόμα συλλογικά οργανωμένοι, και συνήθως δεν μοιράζονται κάποια κοινή ταυτότητα με πολλούς άλλους ανθρώπους, που βρίσκονται σε παρόμοιες επισφαλείς συνθήκες εργασίας / ζωής. Επιπλέον, η φωνή τους σπάνια ακούγεται από τα παραδοσιακά γραφειοκρατικά συνδικάτα. Βέβαια, τα πράγματα σταδιακά αλλάζουν. Εργαζόμενοι υπό επισφαλείς συνθήκες έχουν καταφέρει να αυτοοργανωθούν και να περάσουν σε επιτυχημένες δράσεις. Σημαντικές προσπάθειες γίνονται, λοιπόν, στην Ιταλία, τη Γαλλία και την Ισπανία, αλλά και στις μέγαιρες του καπιταλισμού, την Αμερική και την Αγγλία. Αυτό που χρήζει ιδιαίτερης αναφοράς είναι οι οργανωτικές και αγωνιστικές τάσεις μέσα στο πρεκαριάτο. Πολλοί «πρεκάριοι» φαίνεται να απορρίπτουν την ιεραρχική, γραφειοκρατική οργάνωση των παλιών συνδικάτων και το διαμεσολαβητικό τους ρόλο, την προσπάθεια τους για πολιτική διαχείριση της εξουσίας. Έμφαση δίνεται στην αμεσοδημοκρατία, την επικοινωνία. και άμεση επαφή με την κοινωνία και την άμεση δράση. Αυτό συμβαίνει κιόλας, επειδή πολλοί νέοι και ριζοσπάστες εργαζόμενοι δουλεύουν σε επισφαλείς εργασίες.

Στη Δυτική Ευρώπη, οι άνθρωποι, που αναφέρονται στο «πρεκαριάτο», δεν επιθυμούν ένα καθεστώς μακροχρόνιας, μόνιμης δουλειάς όπως την περίοδο της σοσιαλδημοκρατίας. Θεωρούν πως πολλοί εργαζόμενοι, και ιδιαίτερα οι νέοι, φαίνεται να προτιμούν την ευελιξία στη δουλειά τους π.χ. να κανονίσουν πότε θέλουν να δουλέψουν εντατικά και πότε να πάρουν μια μεγάλη άδεια, πότε να φύγουν από μια δουλειά και να κάνουν κάτι άλλο. Προτιμούν, όμως, την ευελιξία όταν έχουν λόγο πάνω σε αυτή και φυσικά ασφάλεια (flexicurity). Αυτό φαίνεται και από την ιδιαίτερη περίπτωση της Ολλανδίας, όπου οι ευέλικτοι εργαζόμενοι αποτελούν το 46,1% του εργατικού δυναμικού (περιοδικό Greenpepper, τεύχος Precarity, 2004). Το ποσοστό είναι τόσο μεγάλο, διότι τα συνδικάτα αγωνίστηκαν για κάποια στοιχειώδη, θεσμική προστασία της ευελιξίας (π.χ. ίδια ασφάλιση και επιδόματα τόσο για το μόνιμο όσο και για τον προσωρινό ή ημιαπασχολούμενο εργάτη). Για αυτούς τους λόγους πιστεύουν πως στόχος του «πρεκαριάτου» θα πρέπει να είναι η «επανοικειοποίηση της ευελιξίας», η ευελιξία με ασφάλεια και πραγματική πρόσβαση σε δικαιώματα και αγαθά (επιδόματα, άδειες, στέγαση, ελεύθερη μετακίνηση, πρόσβαση στη γνώση κτλ). Πιστεύουν, ακόμα, πως αυτό πρέπει να ζητηθεί πλέον σε ένα πανευρωπαϊκό πλαίσιο. Η Ευρώπη ομογενοποιείται ολοταχώς ως προς τις πολιτικές εργασίας και αναδεικνύεται ως ο νέος κοινωνικοπολιτικός χώρος του αγώνα.

Κάτω, λοιπόν, από ένα τέτοιο πρίσμα σκέψης οργανώθηκαν οι περσινές Ευρωπρωτομαγιές σε Μιλάνο και Βαρκελώνη και προετοιμάζονται οι ερχόμενες για το 2005. Γεγονότα σημαντικά, αφού έθεσαν πάλι δυναμικά το ζήτημα της εργασίας την ημέρα της Πρωτομαγιάς, προσαρμοσμένο όμως αυτή τη φορά στις νέες συνθήκες στη Δύση και τις νέες τάσεις αγώνα.

Κ. Ι.

φάκελος / εργασία

Ευελιξία = αβεβαιότητα Η εργασία του μέλλοντος;

Μερικά αποσπάσματα από τη συνέντευξη ενός συνδικαλιστή «ευέλικτων εργαζομένων» πάνω στην πραγματικότητα της ευέλικτης, αβέβαιης εργασίας

Η εργασία στο σύγχρονο καπιταλισμό αλλάζει ραγδαία. Από την φορντιστική εργασία (8ώρο, 5ήμερο, γενικά σταθερή εργασία) πηγαίνουμε προς ένα μοντέλο αβεβαιότητας και ανασφάλειας (μερική απασχόληση, «μαύρη» εργασία, freelance, ευελιξία). Η ανεργία που δημιουργείται στις ανεπτυγμένες καπιταλιστικά χώρες από την καταστροφή των παραδοσιακών δομών απασχόλησης, συνήθως με τη μεταφορά τους σε χώρες με πιο φτηνό εργατικό δυναμικό (κλείσιμο εργοστασίων, μαζικές απολύσεις), οδηγεί μαθηματικά προς την γενίκευση των νέων μορφών «απασχολησιμότητας». Η μετεξέλιξη αυτή και οι δυνατότητες αντίστασης καταγράφονται απ' όλες τις πλευρές τους στη συνέντευξη που έδωσε ο Alex Foti του Συνδικάτου Ευέλικτων Εργατών ChainWorkers της Ιταλίας στο περιοδικό 'Greenpepper'. Επειδή η συνέντευξη ήταν αρκετά μακροσκελής, παρατίθενται μόνο κάποια χαρακτηριστικά αποσπάσματα. Όλη η συνέντευξη βρίσκεται στο http://info.interactivist.net/article.pl?sid=04/10/05/1551214&mode=nested&tid=4

«…Είμαι ένας συνδικαλιστής και ακτιβιστής στα media από το Μιλάνο και μέρος της ChainWorkers Crew από την δημιουργία της το 1999-2000. Η πιο σημαντική δράση μας ήταν η πορεία της Πρωτομαγιάς (MayDay parade), για τέταρτη φορά, φέρνοντας περίπου 100.000 προσωρινούς εργαζόμενους, ημι-απασχολούμενους, freelancers και άλλους τύπους μη κλασικών εργατών στους δρόμους για μια διασκεδαστική (αλλά οργισμένη) εκδήλωση της δυσαρέσκειας απέναντι στις υποτυπώδεις συνθήκες δουλειάς και ζωής…».

«…Η ανασφάλεια είναι η κατάσταση, κατα την οποία δεν μπορείς να προβλέψεις την μοίρα σου ή έχεις μόνο ένα βαθμό πρόβλεψης πάνω στον οποίο πρέπει να χτίσεις κοινωνικές σχέσεις και αισθήματα στοργής. Η διάχυση της διακεκομμένης εργασίας και οι επιθέσεις στο κοινωνικό κράτος έχουν επιφέρει μια ραγδαία αύξηση της υπαρξιακής αβεβαιότητας σ' όλη την Ευρώπη…

Ένα παράδειγμα της ανασφάλειας είναι η απίστευτη αύξηση της χρήσης ψυχοθεραπευτικών και αντικαταθλιπτικών. Οι ώρες εργασίας αυξάνονται παντού –στην Ευρώπη, στις ΗΠΑ, στην Ιαπωνία… Δουλειά την Κυριακή, το Σάββατο, περίεργες ώρες και νυχτερινές βάρδιες –στις οποίες κάποτε δούλευε μικρό μέρος της εργατικής δύναμης– έχουν τώρα επεκταθεί και αυξηθεί. Αυτό είναι η ανασφάλεια: να είναι ανίκανος να προγραμματίσεις το χρόνο σου, να είσαι εργάτης εν αναμονή, όπου η ζωή και ο χρόνος σου εξαρτώνται από εξωτερικές δυνάμεις. Και φυσικά, αν έχεις υποτυπώδες συμβόλαιο δεν έχεις πλήρη δικαιώματα εργαζόμενου πολίτη… Η νεοφιλελεύθερη παραγωγή είναι μεταβιομηχανική -είναι υπηρεσίες, πληροφορίες και βασίζεται στη γνώση κι εκεί πρέπει να πάμε. Αυτή είναι η καρδιά της συσσωρευτικής διαδικασίας σήμερα στην Ευρώπη και όλες τις άλλες ανεπτυγμένες καπιταλιστικά χώρες…»

«…Παλαιότερα, σ' αυτή την κοινωνία συνηθίζαμε να μιλάμε για εργάτες και εργαζόμενους. Τώρα έχουμε τη μετάβαση σε μια πιο ασταθή κοινωνική διαμόρφωση, που βασίζεται στις υπηρεσίες και στη γνωστική εργασία. Σε παλιούς ταξικούς όρους, αυτή η τάξη υπάρχει αλλά όχι για τον εαυτό της. Υπάρχει, έχει έναν σαφή ρόλο στην κοινωνική παραγωγή, αλλά δεν έχει εκπροσώπηση για τις συλλογικές της ανάγκες — ανάγκες για κοινωνική άθροιση, πρόσβαση στην κοινωνικότητα, τη στέγαση, πρόσβαση στη γνώση, ανοιχτές μορφές οργάνωσης, συνδικαλιστικά δικαιώματα, δικαιώματα διαπραγμάτευσης. Αυτό που βλέπουμε είναι δημιουργικούς εργάτες να μην παίρνουν τους εαυτούς στους για εργάτες πια…»

«…Είμαστε η νέα εργατική δύναμη που παράγεται από το νεοφιλελευθερισμό. Ο νεοφιλελευθερισμός διευθύνει και κυβερνά την αναδιοργάνωση της Ευρώπης. Επομένως, είμαστε οι μόνοι αξιόπιστοι εχθροί και τα μόνα αγόρια και κορίτσια που μπορούν πραγματικά να σταματήσουν το μοντέλο της ανταλλαγής και της ροής της πληροφορίας. Αν οι νέοι άνθρωποι σταματήσουν να δουλεύουν στο Άμστερνταμ, το Άμστερνταμ κλείνει. Κανένα μπαρ δεν μπορεί να λειτουργήσει, κανένα τουριστικό ξενοδοχείο, καμιά γαμημένη εφημερίδα δεν μπορεί να τυπωθεί, κανένα θεατρικό έργο δεν μπορεί να παιχτεί. Το Άμστερνταμ είναι ένα εργοστάσιο κλειστό για τις επιχειρήσεις… Αυτή είναι η ανασφάλεια, τόσο μια κατάσταση εκμετάλλευσης όσο και μια ευκαιρία…»

«…Αρχίσαμε να αναμειγνύουμε τη διαφήμιση (μια μορφή επικοινωνίας) με τις παραδοσιακές μορφές αναρχοσυνδικαλισμού – την πικετοφορία, την άμεση δράση από το σπάσιμο των τζαμιών των μαγαζιών μέχρι το μπλοκάρισμα των μεταφορικών φορτηγών που πάνε στα fast-food, το μοίρασμα φυλλαδίων στους δρόμους… Σκεφτήκαμε ότι καθώς οι νέοι εργάτες έχουν την γεύση των νεοφιλελεύθερων κανόνων εργασίας ή της «νέας ευελιξίας» για να μιλήσουν, και δεν έχουν μνήμες ταξικής πάλης, πρέπει να το κάνουμε ελκυστικό… Μιλάμε με μια διάλεκτο, που έχει τις νεανικές γλωσσικές αλλαγές, τη νεανική αισθητική, την αλλαγή συμπεριφοράς και μόδας… Είναι εύκολο να πείσεις τους αναρχικούς, τους κομμουνιστές, τους ζαπατίστας, τους καταστασιακούς. Το δύσκολο μέρος είναι να μιλήσεις με τους ανθρώπους που αληθινά υποφέρουν με τα κορμιά τους και δεν έχουν τρόπο να ξεφύγουν γιατί δεν έχουν ένα πολιτιστικό σύστημα αναφοράς που να τους επιτρέπει να επαναστατήσουν απέναντι σε ένα πολύ καταπιεστικό σύστημα… »

«…Σκέφτεσαι ότι είσαι πολύ cool σ' αυτή τη κατάσταση, στην κοινωνική σου ταυτότητα. Όμως, στην πραγματικότητα, κάνεις μια χάρη στο σύστημα του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού, γιατί δεν αντιτίθεσαι στις σχέσεις εξουσίας μέσα στη δουλειά σου, εκεί όπου μετράνε περισσότερο. Και προοδευτικά, με την απώλεια των δημόσιων κοινωνικών χώρων, ποιος είναι ο τελευταίος δημόσιος κοινωνικός χώρος που έμεινε στη γη; Το εργασιακό περιβάλλον είναι ο χώρος, όπου οι άνθρωποι συναντιούνται, συζητούν, μοιράζονται, μιλούν για πολιτική, για το σεξ, για τη ζωή τους, για οτιδήποτε. Επομένως, συζητάμε για πρόσβαση, αλλά είμαστε εκεί όλο το γαμημένο χρόνο συζητώντας για οτιδήποτε άλλο –είμαστε αλλού με το internet στα μυαλά μας, αλλά στην πραγματικότητα είμαστε εκεί. Και με το κινητό σου τηλέφωνο, είσαι πάντοτε μια κλήση μακριά από το αφεντικό σου, όταν τρως, όταν γαμάς… και πρέπει να πας επειδή σε πήρε τηλέφωνο. Αυτή είναι η ανασφάλεια»…

Επιλογή αποσπασμάτων: Νίκος Μπιτσακίδης

απεργία πείνας

Εργαζόμενοι Περιφερειακού Βόλου

Το έργο του Περιφερειακού του Βόλου είναι ένα έργο 12χλμ , το οποίο ανέλαβε η Αθηναϊκή Τεχνική ΑΕ του Ομίλου Μπαλάφα (έργα του οποίου είναι και το νέο κτίριο της Γ.Α.Δ.Θεσσαλονίκης και φυλακές). Όσον αφορά τα ωράρια και τις συνθήκες εργασίας, ίσχυε ό,τι και στα υπόλοιπα έργα για τους ολυμπιακούς αγώνες: προκειμένου να παραδοθεί ο Περιφερειακός στην ώρα του, τα 12ωρα και 15ωρα ήταν ο κανόνας, ενώ για την γέφυρα του ΟΣΕ ειδικά, οι εργαζόμενοι δούλευαν από τις 7 το πρωί μέχρι τις 5 το επόμενο πρωί (22 ώρες!), με 2 ώρες ύπνο ακουμπισμένοι στα μηχανήματα, κατάσταση συνεχιζόμενη για 15 συνεχόμενες μέρες.

Εν τω μεταξύ, οι συνεχιζόμενες παλινωδίες στις πληρωμές οδήγησαν κάποιους εργαζόμενους στην κατάθεση αγωγών, και τον Ιούνιο του 2004 συστάθηκε το Σωματείο Εργαζομένων Αθηναϊκής Τεχνικής (περίπου 200 άτομα) από τους εργαζόμενους, ένα ανεξάρτητο σωματείο χωρίς κομματικούς δεσμούς. Στις 26 Ιουλίου μετά από σύσκεψη στη νομαρχία Μαγνησίας, ο Όμιλος Μπαλάφα εισέπραξε έναντι λογαριασμού 1.200.000 euro επιπλέον, ώστε να καταβάλει τα χρωστούμενα στο προσωπικό της Αθηναϊκής Τεχνικής. Το προσωπικό ακόμα τα περιμένει... Παρά την όχληση που υπέβαλλε το σωματείο στο ΥΠΕΧΩΔΕ, το υπουργείο έδωσε στον Όμιλο Μπαλάφα 485.000 euro για να τακτοποιηθεί το θέμα. Από αυτά, 100.000 euro περίπου κρατήθηκαν από το ΙΚΑ για ασφαλιστική ενημερότητα και τα υπόλοιπα χρησιμοποιήθηκαν από τον Όμιλο όχι για τους εργαζόμενους της Αθηναϊκής Τεχνικής, αλλά για τις εκκρεμότητες του ομίλου στο εργοστάσιο μεταλλικών κατασκευών στη Λαμία.

Ένα μέρος του Περιφερειακού παραδόθηκε στις 10 Αυγούστου, κυριολεκτικά στο παρά πέντε, διότι ήταν απαραίτητο για τους ολυμπιακούς. Τότε έκλεισε και το εργοτάξιο λόγω ολυμπιακών, όπως ανακοίνωσαν οι εργοδηγοί. Έκτοτε, οι εργαζόμενοι είναι απλήρωτοι, πολλοί από αυτούς χωρίς ένσημα από τον Οκτώβριο του 2003, με απλήρωτες υπερωρίες, άδειες και αναδρομικά, και στις 23 Αυγούστου αποφάσισαν να προχωρήσουν σε επίσχεση εργασίας (άρνηση δηλ. εργασίας μέχρι να πληρωθούν τα δεδουλευμένα). Ακόμα όμως και αυτό το μέρος παραχωρήθηκε μόνο "προς χρήσιν": πέραν των ελλείψεων (λ.χ. φωτισμός), η επικινδυνότητα οδήγησε το ΥΠΕΧΩΔΕ στις αρχές Οκτώβρη του 2004 να αναθέσει απευθείας στη Θεσσαλική ΑΤΕ να "μπαλώσει" τις κακοτεχνίες. Οι εργαζόμενοι αντέδρασαν εμποδίζοντας την διενέργεια εργασιών, αν δεν τους καταβληθούν προηγουμένως τα δεδουλευμένα, και το υπουργείο ταχύτατα έδωσε εντολή στην αστυνομική διεύθυνση Βόλου να επέμβει αν χρειαστεί. Από τις λίγες περιπτώσεις που ο κρατικός μηχανισμός δραστηριοποιείται γρήγορα...

Στις αρχές Σεπτέμβρη έγινε στο ΥΠΕΧΩΔΕ μια συνάντηση των εργαζομένων με τον υπουργό, και στα τέλη Σεπτέμβρη έγινε μια τριμερής συνάντηση (εργαζόμενοι, Μπαλάφας και Γιακουμάτος από το Υπ. Απασχόλησης) για την καταβολή των δεδουλευμένων, χωρίς αποτέλεσμα. Από τις 20 Οκτώβρη οι εργαζόμενοι έστησαν αντίσκηνα στο προαύλιο της νομαρχίας Μαγνησίας στο Βόλο και ξεκίνησαν με πρώτα τα μέλη του ΔΣ του σωματείου απεργία πείνας, χρησιμοποιώντας το έσχατο μέσο που διαθέτουν για να διεκδικήσουν όσα τους οφείλονται. Τελευταία εξέλιξη ήταν η πρόταση Σουφλιά: ο υπουργός ΥΠΕΧΩΔΕ πρότεινε στους εργαζόμενους να λήξει το θέμα με το μοίρασμα στους εργαζόμενους 320.000 euro (δηλαδή μόνο 1.500 euro στον καθένα!), χωρίς καν να διευκρινίζει το πώς, το από πού και το πότε θα πάρουν αυτά τα ψίχουλα οι εργαζόμενοι. Με συνέλευση και ψηφοφορία οι εργαζόμενοι απέρριψαν με συντριπτική πλειοψηφία την πρόταση Σουφλιά Χωρίς να τους έχουν καταβληθεί τα δεδουλευμένα, χωρίς να δουλεύουν αλλά και χωρίς να έχουν απολυθεί (ώστε να μπορούν να ψάξουν για εργασία), οι εργαζόμενοι και οι οικογένειές τους βρίσκονται σε μια κατάσταση ομηρίας. Παράλληλα, οι υποχρεώσεις (ενοίκια, δάνεια, ρεύμα, ύδρευση, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη) τρέχουν, κι οι εργαζόμενοι δηλώνουν αποφασισμένοι ότι δε θα σταματήσουν αν δεν πάρουν τα δεδουλευμένα.

Στην Ελλάδα, τουλάχιστον, (γιατί ο Όμιλος Μπαλάφα δραστηριοποιείται στα Βαλκάνια) έχει εκκρεμότητες στην Πτολεμαΐδα, στην Κοζάνη, στη Φλώρινα, στην Κομοτηνή, και στο Βόλο, την ίδια στιγμή που ο Όμιλος για να τραβήξει το χρηματιστηριακό κοινό βγάζει φανφαροειδείς ανακοινώσεις και έχει μπει στη διαδικασία να πάρει το εγκριθέν δάνειο από 4 τράπεζες (Εθνική, Γενική, Alphabank, Εμπορική). Την ίδια στιγμή που οι εργαζόμενοι για να πληρωθούν ξεκινούν απεργία πείνας και μεταφέρονται στο νοσοκομείο...

Άγγελος Φελεσάκης

Δείτε: http://www.ergotaxiaka.gr/html/april04/editorial.htm
http://www.presspoint.gr/release.asp?id=7405
http://www.ert.gr/localnews/local_details.asp?id=87163

φάκελος / εργασία

Το κεφάλαιο ταξιδεύει

Οι νέες εργασιακές συνθήκες στη σκιά του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού.

Τα πρόσφατα γεγονότα στη Νάουσα με το κλείσιμο του εργοστασίου της Κλωνατέξ, η οικονομική ομηρία των εργαζομένων της Μίσκο και το κλείσιμο του εργοστασίου της Palco πριν από λίγους μήνες σηματοδοτούν τις επερχόμενες αλλαγές στο εργασιακό και οικονομικό τοπίο της Ελλάδας.

Η αποβιομηχάνιση σε συνδυασμό με την γενικότερη οικονομική κατάσταση διεθνώς προδιαθέτει την συνολική επαναπροσέγγιση των εργασιακών – οικονομικών σχέσεων στην διεθνοποιημένη ύφεση της οικονομίας. Ως συνέπεια της διεθνούς ύφεσης ο καπιταλισμός ενεργοποίησε τα τελευταία χρόνια μια ακόμα στρατηγική διαχείρισης κρίσεως με στόχο τη διατήρηση της κερδοφορίας του κεφαλαίου, το οποίο πλέον μετακινείται ελεύθερα από χώρα σε χώρα: η στρατηγική αυτή είναι πλέον γνωστή ως παγκοσμιοποίηση.

Η διεθνής συγκυρία

Η παγκοσμιοποίηση είναι το αποτέλεσμα και η όχι η αιτία. Πρακτικά, η σημερινή εποχή μπορεί να προσδιορισθεί ως το τέλος της «κοινωνίας της αφθονίας». Τα βασικά χαρακτηριστικά αυτού του «τέλους» είναι ο κορεσμός της κατανάλωσης και οι μειωμένοι ρυθμοί ανάπτυξης των διεθνών αγορών. Η διείσδυση «βασικών» καταναλωτικών προϊόντων έχει προσεγγίσει το ανώτατο όριο καλύπτοντας το 90% του ενεργού πληθυσμού κάθε αγοράς με την κατά κεφαλή κατανάλωση να έχει φτάσει ταυτόχρονα στο ανώτατο της σημείο. Ο κορεσμός της κατανάλωσης σε συνδυασμό με τον μειωμένο αριθμό καινοτομιών στα καταναλωτικά προϊόντα, συνθήκη που εξυπηρέτησε τον καπιταλισμό σε παγκόσμιο επίπεδο για να διατηρήσει τους ρυθμούς ανάπτυξης του από τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο (αρχή της περιόδου της κοινωνίας της αφθονίας») και μετά, διαμορφώνουν την υιοθέτηση στρατηγικών δημιουργίας τεχνητών καταναλωτικών αναγκών, είτε με τη δημιουργία μαρκών - προϊόντων που μοιάζουν μεταξύ τους, είτε με την αύξηση των διαφημιστικών δαπανών ειδικά στην τηλεόραση. Αν και η σημερινή εποχή είναι η εποχή της εικόνας, ακόμα και αυτή η εικονοκλαστική στρατηγική έχει δημιουργήσει και το δικό της κορεσμό, μιας και ο καταναλωτής-στόχος βομβαρδίζεται από πλήθος μηνυμάτων, που σε τελική ανάλυση χάνουν την αποτελεσματικότητα τους.

Επειδή, όμως, στην οικονομία της αγοράς τα κέρδη έχουν τον πρώτο και ίσως το μόνο λόγο, οι παραπάνω συγκυρίες θα πρέπει να ξεπεραστούν ούτως ώστε να διατηρηθεί ο μηχανισμός διατήρησης της κερδοφορίας. Για τον λόγο αυτό συντελούνται σε παγκόσμια κλίμακα και σε πολλαπλά επίπεδα, που συχνά φαίνονται άσχετα μεταξύ τους, δραστικές αλλαγές που συντελούν όμως προς αυτήν την κατεύθυνση. Πρέπει λοιπόν να αντιμετωπίσουμε την παγκοσμιοποίηση σαν ένα ολιστικό φαινόμενο – στρατηγική της κυριαρχίας.

Σύμφωνα με αυτή τη στρατηγική διατήρησης του διεθνούς συστήματος κερδοφορίας σε επίπεδο πολυεθνικών εταιρειών και εφόσον δεν είναι δυνατόν η μείωση της διαφημιστικής δαπάνης σαν αποτέλεσμα της εποχής της εικόνας, οι τακτικές που ακολουθούνται είναι:

1. Η "βελτιστοποίηση" της παραγωγής και η κεντρικοποίησή της εκ νέου, για την επίτευξη χαμηλών οικονομικών μεγεθών σε χώρες με χαμηλό εργατικό κόστος, φορολογικές και ασφαλιστικές εισφορές.

2. Η αλλαγή των εργασιακών σχέσεων με στόχο την μείωση της εξάρτησης από τον ανθρώπινο παράγοντα —όσον αφορά τους ανθρώπινους πόρους— σε επίπεδο χαμηλών & μεσαίων στελεχών.

Η παγκοσμιοποίηση λειτουργεί με το σύστημα εξαγορών & συγχωνεύσεων εταιρειών, την μεταφορά παραγωγικών μονάδων από χώρα σε χώρα με βάση οικονομικά κριτήρια κλπ. Ως διοικητική στρατηγική ακολουθεί μεθόδους που εφαρμόστηκαν κατά καιρούς, όπως Διοίκηση Ολικής Ποιότητας, παραγωγή Just in Time, αποτελεσματική εξυπηρέτηση καταναλωτή, Forward Integration, Διοίκηση γνώσης (Knowledge Management) και άλλων τέτοιων τεχνικών με περίεργα αρχικά, με στόχο την διατήρηση του ανταγωνιστικού πλεονεκτήματος. Οι στρατηγικές αυτές περισσότερο αποτέλεσαν διοικητικούς πειραματισμούς με κοντοπρόθεσμα οφελη ή μοδάτες επιλογές συμβούλων επιχειρήσεων χωρίς να λύνουν στην ουσία κανένα πρόβλημα. Με την κατάρρευση του σοσιαλισμού άνοιξαν νέες δυνατότητες για την ενεργοποίηση των αναδυόμενων αγορών του ανατολικού μπλόκ τόσο σε επίπεδο κατανάλωσης (η οποία ακόμα δεν έχει έρθει στο βαθμό που οι κυριάρχοι θα ήθελαν) όσο και σε παραγωγική βάση με τη δημιουργία νέων φτηνότερων εργοστασίων – γραμμών παραγωγής στις χώρες αυτές με σχεδόν μηδαμινό κόστος απόσβεσης.

Οι επιπτώσεις επηρέασαν πρώτα το παραδοσιακό εργατικό δυναμικό στην παραγωγή και στη συνέχεια ανεβαίνουν και στα υψηλότερα επίπεδα στελεχών με εξειδικευμένη γνώση στην παραγωγή ή στις διοικητικές υπηρεσίες. Η παραγωγική μετανάστευση των εταιρειών, είναι το πρώτο βήμα στη φάση αυτή. Αυτό που συμβαίνει σε πολλές χώρες του εξωτερικού με την μετακίνηση εργοστασίων πολυεθνικών εταιρειών προς χώρες της Λατινικής Αμερικής ή της Ασίας στην Ευρώπη γίνεται εφικτό με την μετακίνηση στις χώρες του ανατολικού μπλοκ και ειδικά στις χώρες που ανήκουν πλέον στην Διευρυμένη Ευρωπαϊκή Ένωση. Στην Ελλάδα ξεκίνησε εδώ και καιρό από Ελληνικών συμφερόντων εταιρείες πχ, (PALKO, ΚΛΩΝΑΤΕΞ), αλλά πολύ σύντομα αναμένεται και από πολυεθνικούς κολοσσούς όπως Barrilla –Misko, Unilever, κλπ.

Το επόμενο βήμα της παγκόσμιας στρατηγικής που ετοιμάζεται, είναι να προχωρήσει στη φάση της μείωσης του λειτουργικού κόστους στις διοικητικές υπηρεσίες των εταιρειών. Αυτό αφορά, όμως, όχι τα κεντρικά γραφεία των μητρικών εταιρειών και τα υψηλόβαθμα στελέχη. Οι επιπτώσεις θα επηρρεάσουν τις κατά τόπους χώρες και εργαζομένους που μέχρι τώρα θεωρούνταν ειδικευμένοι και προνομιούχοι, όπως λογιστές, τεχνικοί υπολογιστών marketeers, στελέχη ανθρωπίνου δυναμικού, κλπ. Οι προαναφερθείσες ομάδες εργαζομένων δεν έχουν καμία σχέση με την παραδοσιακή έννοια του προλετάριου. Πρόκειται για μεσοκατώτερα, μεσαία ή μεσοανώτερα στελέχη στην ιεραρχική κλίμακα, με σπουδές πανεπιστημιακού επιπέδου, με αμοιβές αρκετά πάνω από τον βασικό μισθό, και άλλες εταιρικές παροχές όπως ιδιωτική ασφάλιση, ΙΧ κλπ. Η αναμενόμενη έλευση αυτής της φάσης θα επηρρεάσει την εγχώρια εργασιακή πραγματικότητα και τις εργασιακές σχέσεις καταδεικνύοντας με τον πιο δραματικό τρόπο ότι ο παράδεισος υπάρχει, για ακόμα λιγότερους και ότι αυτοί οι εκλεκτοί βρίσκονται πολύ ψηλά στην ιεραρχική πυραμίδα.

Η ελληνική πραγματικότητα

Η αποδόμηση της Ελληνικής οικονομίας από την παραγωγική της δύναμη -και αυτό πρέπει να κατανοηθεί από όλους- δεν οφείλεται στο ότι η Ελλάδα έπαψε να είναι ελκυστική σαν χώρα. Η έλξη της όμως δεν βρίσκεται πια στο παραγωγικό επίπεδο αλλά στο καταναλωτικό. Η Ελλάδα από πλευράς κατανάλωσης συνεχίζει να θεωρείται στρατηγική αγορά για πολλές κατηγορίες προϊόντων. Ο οικονομικός χαρακτήρας της Ελλάδας αλλάζει, από την παραγωγή στην κατανάλωση προϊόντων και υπηρεσιών. Αυτή είναι και η διεθνής στρατηγική: παραγωγή στον τρίτο κόσμο ή στην Ανατολική Ευρώπη & Ασία, κατανάλωση στην Δυτική Ευρώπη & παραγωγή τεχνολογίας. Μόνο που στην περίπτωση της Ελλάδας αυτό δεν ισχύει μιας και το πρόβλημα είναι δομικό αναφορικά με την τεχνολογία.

Η φύση της εργασίας και των νέων οικονομικών σχέσεων στις νέες διαμορφωμένες συνθήκες της «ισχυρής» Δύσης θα πρέπει να προβληματίσουν κάθε εργαζόμενο. Η κρίση δεν χτυπάει πια μόνο την πόρτα των άλλων, αλλά όλων μας. Θα πρέπει να γίνει ξεκάθαρο ότι η εργασία πια για τον καπιταλισμό δεν θεωρείται αυτονόητο δικαίωμα. Από την πλευρά μας εμείς θα πρέπει να διεκδικήσουμε πίσω την εργασία σαν προαπαιτούμενη συνθήκη της ίδια της κοινωνίας. Ας αναρωτηθεί ο κάθε εργαζόμενος γι' αυτόν τον δίκαιο και θαυμαστό κόσμο της αγοράς, όταν παίρνει μια φορά το έτος αύξηση ίση με τον πληθωρισμό, ενώ ταυτόχρονα ανατιμούνται βασικά προϊόντα 2 &3 φορές πάνω τον πληθωρισμό, σε ποιόν πάνε αυτές οι πλεονάζουσες αυξήσεις. Ας διεκδικήσουμε λοιπόν το βιοτικό επίπεδο και την εργασία που μας ανήκει και όχι αυτά που θέλουν οι κυρίαρχοι να μας αναλογούν.

Αργύρης Αργυριάδης

φάκελος / εργασία

«Μου λέει πως είναι, και πάω να τρελαθώ, άνθρωπος του πνεύματος και όχι αφεντικό!»

Το κείμενο αυτό μοιράστηκε στους επισκέπτες της Έκθεσης Βιβλίου το Σάββατο 9/10

09.10 2004

Εργαζόμενοι/ες, νέοι/ες, φίλοι/ες επισκέπτες/τριες της Έκθεσης Βιβλίου. Απευθυνόμαστε σε σας, θέλοντας να σας ενημερώσουμε για τα όσα συμβαίνουν στον «όμορφο, ηθικό και αγγελικά πλασμένο» χώρο του βιβλίου. Αυτό που μας παρακίνησε ήταν τα όσα διαδραματίστηκαν μετά την πρόκληση, από τον Σύλλογό μας, διαδικασίας για την υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας στον κλάδο.

Οι εργοδοτικές οργανώσεις αρνήθηκαν από την πρώτη στιγμή να μπουν σε αυτή τη συζήτηση, ισχυριζόμενοι ότι κάτι τέτοιο δε χρειάζεται, μιας και οι εργαζόμενοι σε βιβλιοπωλεία και εκδοτικούς οίκους καλύπτονται από τη Σύμβαση του Εμπορίου. Εμείς αντιστρέφουμε τη λογική τους: Αφού δε συμβαίνει κάτι ιδιαίτερο στο χώρο του Βιβλίου, που να δικαιολογεί την αξίωση των εργαζόμενων για βελτίωση της θέσης τους, μήπως θα πρέπει και οι εργοδότες να πάψουν να ζητούν ειδικές πολιτικές και κρατική προστασία και να δεχτούν το βιβλίο να αντιμετωπίζεται σαν ένα οποιοδήποτε εμπόρευμα; Είναι δηλαδή λογικό αυτοί να απαιτούν ειδικά προνόμια, προβολή, επιδοτήσεις, χαμηλό ΦΠΑ και τόσα άλλα; Ενώ εμείς, αν ζητήσουμε καλύτερους μισθούς, και αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας, είμαστε παράλογοι; Ας διαλύσουν τότε τους Συλλόγους Εκδοτών και Βιβλιοπωλών και ας προστατέψουν τα μαγαζιά τους και τα συμφέροντά τους μέσα από τους εμπορικούς συλλόγους και τα επιμελητήρια.

Οι εργαζόμενοι στο χώρο από την παραγωγή έως την εμπορία και τη διακίνηση του βιβλίου συμβάλλουμε στη διαμόρφωση και στην πώλησή του και γι' αυτό διεκδικούμε δική μας κλαδική Συλλογική Σύμβαση. Οι εργαζόμενοι στο χώρο του Βιβλίου (πωλητές, διανομείς, επιμελητές, αποθηκάριοι, λογιστές, οδηγοί...) δεν είμαστε κάποια σπάνια κατηγορία. Είμαστε κομμάτι της εργατικής τάξης και έχουμε τα ίδια προβλήματα με όλους τους εργαζόμενους (χαμηλοί μισθοί, εντατικοποίηση, απάνθρωπα ωράρια, απολύσεις, εργοδοτική αυθαιρεσία και πολλά άλλα). Διεκδικούμε στις ιδιαίτερες συνθήκες του κλάδου μας, να κατακτήσουμε και να κατοχυρώσουμε κάποια πράγματα. Ό,τι κατακτήσουμε εμείς θα είναι προς όφελος κάθε κλάδου. Έτσι θα μπορούν και αυτοί να διεκδικήσουν κάτι περισσότερο. Άλλωστε, οι κατακτήσεις των άλλων κλάδων είναι και προς δικό μας όφελος.

Ισχυρίστηκαν οι εργοδότες ότι η εφαρμογή ξεχωριστής Συλλογικής Σύμβασης θα επιβαρύνει τις επιχειρήσεις του κλάδου και θα τις κάνει μη ανταγωνιστικές απέναντι σε όσους έχουν «εισβάλει» στο χώρο του Βιβλίου π.χ. Continent, HODOS, ΕΥΡΩΠΗ, ΑΡΓΟΣ, JUMBO κ.λ.π. Εμείς λέμε: Δε δεχόμαστε να στριμωχτούν οι ανάγκες και τα δικαιώματά μας στην ανταγωνιστικότητα και στον ανταγωνισμό ανάμεσα στις επιχειρήσεις. Το γεγονός ότι κάποια πολυκαταστήματα ή αλυσίδες σουπερμάρκετ βάζουν βιβλία στα ραφιά τους ή φτιάχνουν οργανωμένα τμήματα βιβλίου στο εσωτερικό τους δεν είναι επιλογή των βιβλιοϋπαλλήλων. Είναι επιλογή κάποιων εκδοτών, που επιδιώκουν να αυξήσουν τα κέρδη τους. Στο κάτω – κάτω, όσο ανταγωνιστικά λειτουργούν οι «εισβολείς» απέναντι στον ΠΑΤΑΚΗ ή την ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ, άλλο τόσο ανταγωνιστικά λειτουργεί η ΠΟΛΙΤΕΙΑ, η ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ, ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΔΑΚΗΣ, ο ΠΑΤΑΚΗΣ και τα υπόλοιπα υπερ–βιβλιοπωλεία απέναντι στο μικρό συνοικιακό βιβλιοπωλείο.

Εμείς ρωτάμε: Θα μπορούσε κάποιος από τα αφεντικά να ζήσει με το φιλοδώρημα, που κατ' ευφημισμό λέγεται μισθός; Για να ξέρουν και οι φίλοι του βιβλίου τι πραγματικά συμβαίνει, αναφέρουμε ενδεικτικά: ● **497 ευρώ** το μήνα, για άγαμο/η πωλητή/τρια με 0 έως 2 χρόνια προϋπηρεσία, ● **532 ευρώ** το μήνα, για άγαμο διανομέα με 4 έως 6 χρόνια προϋπηρεσία (περιλαμβάνεται σε αυτά το επίδομα επικίνδυνης εργασίας (10%), επειδή δουλεύει με δίκυκλο), ● **574 ευρώ** το μήνα, για έγγαμο αποθηκάριο με 6 έως 8 χρόνια προϋπηρεσία, ● **695 ευρώ** το μήνα, για έγγαμο και με ένα παιδί βοηθό λογιστή με 4 έως 6 χρόνια προϋπηρεσία (περιλαμβάνεται σε αυτά το επίδομα πτυχίου ΑΕΙ -18%), ● **793 ευρώ** το μήνα, για έγγαμο και με ένα παιδί οδηγό (έως 2 χρόνια στον ίδιο εργοδότη) με 9 έως 12 χρόνια προϋπηρεσία (περιλαμβάνονται σε αυτά 3 επιδόματα - ανθυγιεινής εργασίας, ειδικών συνθηκών, επικίνδυνης εργασίας). Ας θαυμάσουμε τις απόψεις των εργοδοτικών οργανώσεων μέσα από το υπόμνημα που κατέθεσαν προς τον Διαιτητή, που θα βγάλει τη Διαιτητική Απόφαση για τη Σύμβαση οι εργαζόμενοι στο χώρο του βιβλίου έχουν μηδαμινή συμμετοχή στην «πνευματική και πολιτιστική» διάσταση του αγαθού που λέγεται βιβλίο και η οποία ανήκει στο μεγαλύτερο μέρος της στο δημιουργό του και σε ένα μικρό μόνο μέρος της στον εκδότη. Η συμβολή των εργαζομένων στην πολιτιστική διάσταση του βιβλίου είναι δύσκολο να υποστηριχθεί. Η συμβολή των πωλητών του βιβλίου στην διάδοση του πολιτιστικού αγαθού έχει βέβαια κάποια σημασία, όχι όμως μεγαλύτερη, ούτε διαφορετική από την σημασία του να γνωρίζει ο κάθε πωλητής καλά το αντικείμενο που πωλεί και να έχει τη δυνατότητα να παρουσιάσει στον καταναλωτή τα πλεονεκτήματα και χαρακτηριστικά του. (Παρ. 1.8 του υπομνήματος) Αντίθετα, οι εργαζόμενοι στο χώρο του βιβλίου σήμερα απολαμβάνουν εξ αντικειμένου καλύτερες συνθήκες εργασίας από τους εργαζόμενους σε άλλους τομείς του εμπορίου, αφού απασχολούνται με «ευγενές» προϊόν, σε ήπιο πάντοτε εργασιακό περιβάλλον (στεγασμένο, στεγνό.). (Παρ. 1.9 του υπομνήματος)

Επομένως, και εν όψει και των παραπάνω γίνεται φανερό ότι δεν υπάρχει κανένα εργασιακό πρόβλημα (...) Επαναλαμβάνουμε ότι στην συντριπτική πλειοψηφία τους οι εκδοτικές και βιβλιοπωλικές επιχειρήσεις είναι οικογενειακές και λειτουργούν ήδη με εξαιρετικά περιορισμένα περιθώρια κέρδους.(Παρ. 1.10 και 2.1 του υπομνήματος)

Ένα πρόσφατο χαρακτηριστικό παράδειγμα για το πώς «οι εργαζόμενοι στο χώρο του βιβλίου σήμερα απολαμβάνουν εξ αντικειμένου καλύτερες συνθήκες εργασίας από τους εργαζόμενους σε άλλους τομείς» είναι τα όσα συμβαίνουν στις εκδόσεις ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ. Ο νέος υπεύθυνος πωλήσεων, υλοποιώντας το αποφασίσομεν και διατάσσομεν της εταιρίας για μεταβολή προς το χειρότερο των όρων εργασίας των δειγματιστών, έχει προχωρήσει σε 6 απολύσεις συναδέλφων μέσα σε λίγους μήνες. Στόχος τους να οδηγήσουν σε «οικειοθελή» αποχώρηση ή σε απόλυση κάθε συνάδελφο που δεν είναι διατεθειμένος να αποδεχθεί την καταστρατήγηση των κεκτημένων του.

Εμείς εμμένουμε στις διεκδικήσεις μας, με στόχο την κάλυψη των αναγκών και των δικαιωμάτων μας. **Συλλογική Σύμβαση Εργασίας θα κατοχυρωθεί στο χώρο του Βιβλίου, είτε το θέλουν οι εργοδότες είτε όχι!**

Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου – Χάρτου Αττικής

Για επικοινωνία: **sylyp_vivliou@hotmail.com** *Οκτώβρης 2004*

Αποκλειστική συνέντευξη του Αμερικανού ακαδημαϊκού και πολιτικού ακτιβιστή Dennis Fox στην «Βαβυλωνία»

ΗΠΑ
έλεγχος & εκλογικές αυταπάτες

Στο δεύτερο και τελευταίο μέρος της συνέντευξης στη «Βαβυλωνία», ο καθηγητής Fox εστιάζεται στην πολιτική, τα κοινωνικά κινήματα, την τρομοκρατία και τις αμερικανικές εκλογές.

μέρος {β}

Ποιος, πιστεύετε ότι είναι ο λόγος της προσκόλλησης στον καπιταλισμό, το κράτος και την εξουσία, από τον απλό κόσμο, εφόσον όλοι οι προαναφερθέντες θεσμοί απέτυχαν να επιφέρουν την κοινωνική δικαιοσύνη;

DENNIS FOX: Δεν θα έλεγα ότι όλοι πιστεύουν ότι η σημερινή κατάσταση είναι και η καλύτερη. Οι περισσότεροι που επικροτούν καπιταλισμό, κράτος και ιεραρχικές σχέσεις, το οφείλουν στη λαοφιλή κουλτούρα η οποία ευνοεί ατομικιστικές λύσεις στα επικαλούμενα «μεμονωμένα προβλήματα», παρόλο που με την έκταση τους στην ουσία χρειάζονται συλλογικές λύσεις. Η βασική εξήγηση γι' αυτήν την συμπεριφορά είναι η παρουσίαση των καθεστωτικών αξιών ως φυσικών, λογικών και αναπόφευκτων.

Ειδικά σήμερα στην ατομικιστική κουλτούρα, όπως αυτή των ΗΠΑ, ο σχετικά μικρός αριθμός ανθρώπων που αναρριχούνται στην οικονομική κλίμακα, παρουσιάζονται σαν απόδειξη ότι ο καθένας μπορεί να πετύχει, εάν κάνει τις σωστές κινήσεις, όπως να σπουδάσει, να εργάζεται σε δυο ή τρεις δουλειές, να φοράει τα κατάλληλα ρούχα. Η πλειονότητα των ανθρώπων που πέφτει σε αυτή την παγίδα δεν πηγαίνει μακριά, αλλά θεσμοί όπως, η εκκλησία, το σχολείο, τα ΜΜΕ, το πολιτικό σύστημα και βιβλία εκλαϊκευμένης ψυχολογίας αποδίδουν την αποτυχία στην έλλειψη κινήτρων και στην μειωμένη ατομική προσπάθεια. Η προσοχή εστιάζεται, λοιπόν, στις ατομικές επιδόσεις και η κριτική επιστρέφει πίσω στο άτομο ως το μόνο υπεύθυνο για την αποτυχία. Αυτή πιστεύω ότι είναι η σημερινή κοινωνική υπόσχεση και όχι η κοινωνική δικαιοσύνη ή η ευτυχία, παρά μόνο η προσωπική ανέλιξη.

Ποιο είναι το μέλλον των κοινωνικών κινημάτων, όπως το αντιπαγκοσμιοποιητικό, το οικολογικό αλλά και το αντιεξουσιαστικό; Πώς θα μπορούσαν να γίνουν πιο μαζικά κατά την γνώμη σας;

D. F.: Η ύπαρξη κοινωνικών κινημάτων είναι σημαντική στην σημερινή εποχή. Όχι μόνο επειδή καταδεικνύουν την αποτυχία των κυρίαρχων θεσμών και την ύπαρξη εναλλακτικών μορφών κοινωνικής οργάνωσης, αλλά και γιατί διατηρούν ζωντανή την δέσμευση από την πλευρά όσων συμμετέχουν για την ενδυνάμωση των κοινωνικών δεσμών και κοινών εμπειριών αλλά και την ενίσχυση της αποφασιστικότητας να αντισταθούν στην κοινωνική αδικία. Για να επιβιώσουν και να επιτύχουν σημαντικές αλλαγές, όμως, τα κοινωνικά κινήματα θα πρέπει να μεγαλώσουν πέρα από την αρχική τους βάση. Θα πρέπει να απευθυνθούν σε ευρύτερες και ηλικιακά μεγαλύτερες πληθυσμιακές ομάδες. Δηλαδή, με πιο αποτελεσματική επικοινωνία, ευκολονόητες κριτικές αναφορικά με το status quo, ενδιαφέρουσες εναλλακτικές επιλογές και την προοπτική δυνατότητας για την κοινωνική αλλαγή. Χρειάζεται κάτι παραπάνω από την απλή συνθηματολογία. Είναι σημαντικό, η ανάλυση μας να περάσει προς τον κόσμο, ακόμα και διαμέσου των παραδοσιακών εφημερίδων και περιοδικών και όχι μόνο των εναλλακτικών μέσων. Αλλά είναι όμως και θέμα στυλ. Όταν το κοινό έχει εικόνα για τους κοινωνικούς ακτιβιστές και τα κινήματα μόνο αυτές που του παρουσιάζονται από τα καθεστωτικά ΜΜΕ, όπως νεαρούς με μαύρα ρούχα, όπου το μόνο που κάνουν είναι να συγκρούονται με την αστυνομία, κανείς δεν έχει το ενδιαφέρον να μάθει περισσότερα. Η κοινή γνώμη επηρεάζεται από αυτή την εικόνα και αναρωτιέται για το πού οδηγούνται τα πράγματα. Συνεπώς, υπάρχει διάσταση μεταξύ της διαμαρτυρίας ως μορφής προσωπικής εκτόνωσης και της διαμαρτυρίας με στόχο την κοινωνική αλλαγή. Πρέπει να βρεθεί ένας τρόπος το ένα να μην αποκλείει το άλλο. Κάτι που πρέπει να ληφθεί σοβαρά υπόψη για την μακροβιότητα του κινήματος είναι η φθίνουσα πορεία του ακτιβισμού σε συνάρτηση με την ηλικία. Το γράφω αυτό λίγες εβδομάδες μετά την εθνική συνδιάσκεψη των Δημοκρατικών στη Βοστόνη. Οι πορείες που οργανώθηκαν από τους αναρχικούς ήταν στην πλειοψηφία τους αποτελούμενες από νέους σε ηλικία. Τι έγιναν όλοι αυτοί που συμμετείχαν στον αναρχικό αντιεξουσιαστικό χώρο της Βοστόνης την δεκαετία του 1970 κατά τη διάρκεια του αντιπυρηνικού κινήματος; Σήμερα οι περισσότεροι δε συμμετέχουν καν σε διαδηλώσεις, είναι απολιτικοί ή είναι φιλελεύθεροι. Αυτό είναι κάτι αναμενόμενο; Δεν πρέπει να το αντιμετωπίζουμε έτσι. Μέχρι σήμερα η εξουσία φαντάζει αναπόφευκτη, εκμεταλλευόμενη κυρίως την δική μας οργανωτική αδυναμία.

Ποια είναι η γνώμη σας ως κριτικού ψυχολόγου για το «πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία» και το σημερινό καθεστώς αβεβαιότητας και ανασφάλειας που επικρατεί;

D. F.: Μετά τις επιθέσεις της 9ης Σεπτεμβρίου, ο Αμερικανικός ψυχολογικός σύλλογος εξέδωσε μια οδηγία προς τους ψυχολόγους αναφορικά με την τρομοκρατία. Αποδεχόμενος φυσικά, χωρίς καμία κριτική, την ερμηνεία των γεγονότων από τη σκοπιά της αμερικανικής εξουσίας.

Αυτή η μεθοδευμένη προσπάθεια στοχεύει, δυστυχώς, όχι στην αποκλιμάκωση του πόνου, αλλά στο να φαντάζουν όχι μόνο λογικά αλλά και επιβεβλημένα «αντίποινα», όπως ο πόλεμος. Δεν πρέπει να προκαλεί έκπληξη το γεγονός ότι οι δυτικές ελίτ προτιμούν να διεξάγουν έναν «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» παρά να στραφούν ενάντια στη γενεσιουργό αιτία που είναι η αποικιοκρατική και καπιταλιστική κυριαρχία. Συνεπώς, δημιουργώντας ανασφάλεια και αβεβαιότητα, έχουν πολλά πλεονεκτήματα, αφού παραμένουν άθικτοι οι κυρίαρχοι θεσμοί και η παγκόσμια εξουσία της δύναμης προσελκύει δημόσια υποστήριξη σε κοντόφθαλμες στρατιωτικές εκστρατείες, οι οποίες προάγουν τον πατριωτισμό και τον εθνικισμό και δικαιολογούν περιορισμούς στις πολιτικές ελευθερίες προς χάρη της ασφάλειας. Από την άλλη, αντιμετωπίζοντας τους πολιτικούς ακτιβιστές ως πιθανούς τρομοκράτες, ελέγχοντας τυχαίους ανθρώπους στο metro μπροστά στα μάτια χιλιάδων άλλων, διαμορφώνεται ένα καθεστώς επιβεβλημένου τρόμου.

Κλείνοντας, ποια είναι η γνώμη σας σχετικά με τις προσεχείς προεδρικές εκλογές στην Αμερική;

D. F.: Τα δυο μεγάλα κόμματα παρουσιάζονται ότι διαφέρουν έστω και επιφανειακά: Οι ρεπουμπλικάνοι του George W. Bush θέλουν να κάνουν τους πλούσιους πλουσιότερους, δηλώνοντας ότι αυτό θα βοηθήσει τους άλλους να γίνουν πλούσιοι κατά αντιστοιχία. Επίσης, αντιπροσωπεύουν πιο συντηρητικά και προνομιούχα κοινωνικά στρώματα, όπως φανατικούς θρησκευόμενους που τάσσονται ενάντια στις αμβλώσεις και στις ομοφυλοφιλικές σχέσεις.

Οι δημοκρατικοί του John Kerry, οι οποίοι δηλώνουν παραδοσιακά ότι εκπροσωπούν την εργατική και την μεσαία τάξη, προσπαθούν να προστατέψουν τον καπιταλισμό, μετριάζοντας τις υπερβολές του και παρεμποδίζοντας την ολοκληρωτική υποβάθμιση των θυμάτων του. Το ενδιαφέρον τους για προσέλκυση πιο «επαγγελματιών» πολιτικών στο πολιτικό τους φάσμα τους έχει απομακρύνει από τις εργατικές τους ρίζες.

Σε κοινωνικά ζητήματα, τα δυο κόμματα φαίνεται ότι διαφέρουν σημαντικά με τρόπο που επηρεάζει την καθημερινότητα πολλών ανθρώπων. Ο Bush φαίνεται διατεθειμένος να σταματήσει ένα αιώνα φιλελεύθερων «αριστερών» πολιτικών, όπως η ελευθερία του λόγου, η προστασία του περιβάλλοντος και να τις παραδώσει στην εταιρική (corporate) καταστροφικότητα. Ο Kerry θα προσπαθήσει να σταματήσει λίγο αυτή την ολίσθηση. Γνωρίζουμε όμως ότι κανένας πρόεδρος δεν μπορεί να κάνει σημαντικές αλλαγές χωρίς την σύμφωνη γνώμη των ομάδων ενδιαφέροντος που ελέγχουν δικαστές και νομοθέτες. Ενδιαμέσου του αμερικανικού συστήματος και με τη δεδομένη δύναμη των δυο κομμάτων σαν την μόνη επικρατούσα τάση, κανένας άλλος υποψήφιος δεν έχει ελπίδα για εκλογή. Το αμερικανικό σύνταγμα εκθειάζεται κυρίως για την δημιουργία σταθερών κυβερνήσεων, προστατεύει το καθεστώς κάνοντας αδύνατο να σημειωθούν σημαντικές αλλαγές διαμέσου νόμιμων δημοκρατικών μέσων. Ο νικητής τα παίρνει όλα ανάγοντας την ψήφο για υποψηφίους σαν τον Ralph Nader ή τους πράσινους χωρίς ουσιαστικό νόημα. Είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι ο μισός πληθυσμός στην Αμερική δεν ψηφίζει, όχι για λόγους αρχής, αλλά επειδή θεωρούν ότι οι δύο κύριοι υποψήφιοι δεν διαφέρουν και τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Πολλοί πλούσιοι συμμετέχουν αντί ψήφου με οικονομική υποστήριξη.

Για να επιβιώσουν και να επιτύχουν σημαντικές αλλαγές, τα κοινωνικά κινήματα θα πρέπει να μεγαλώσουν πέρα από την αρχική τους βάση. Θα πρέπει να απευθυνθούν σε ευρύτερες και ηλικιακά μεγαλύτερες πληθυσμιακές ομάδες.

Η ψηφοφορία στις ΗΠΑ παραμένει πρώτιστα ένα τελετουργικό της μεσαίας τάξης, που συμμετέχει από συμβατική συνήθεια σαν καλός-υπήκοος ανεξάρτητα από οποιοδήποτε πραγματικό αντίκτυπο. Η πρόκληση για όλους όσους συνηγορούν για αλλαγές μέσω των εκλογών είναι να πείσουν τους φτωχούς και την εργατική τάξη, ότι με την ψήφο τους θα επιφέρουν σημαντικές αλλαγές στη ζωή τους. Αυτό δεν είναι καθόλου εύκολο, ειδικά για όσους έχουν ψηφίσει -ακόμα και τον νικητή- και δεν έχουν δει ούτε το παραμικρό αποτέλεσμα. Τα κυρίαρχα πολιτικά κόμματα σήμερα δεν προσπαθούν καν να προσεγγίσουν αυτούς τους απογοητευμένους ψηφοφόρους. Αντίθετα εστιάζονται στο μικρό κομμάτι των αναποφάσιστων μετριοπαθών ψηφοφόρων που δεν έχουν ακόμα αποφασίσει. Οι αναρχικοί που αντιτίθενται στις εκλογές ως αξία, έχουν διαφορετικούς στόχους και στρατηγικές αλλά και αυτοί με την σειρά τους έχουν να απευθυνθούν στο ίδιο κοινό. Εφόσον οι εκλογές δεν θα αλλάξουν το σύστημα, θα πρέπει ξεκάθαρα να προτείνουμε κάτι το ρεαλιστικά διαφορετικό.

Α. Α.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΠΟΤΙΜΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΣΤΙΣ ΗΠΑ

επιμέλεια-μετάφραση Δάνης Πατμανίδης

Ακόμη και στην καρδιά της αυτοκρατορίας η αναρχία είναι ζωντανή!

Οι αναρχικοί έχουν μακρόχρονη παράδοση στις Ηνωμένες Πολιτείες, μια παράδοση που τα τελευταία χρόνια αναβιώνει.

Στις αρχές του 20ου αιώνα το IWW (Industrial Workers of the World: Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου), ένα αναρχοσυνδικαλιστικό σωματείο στις ΗΠΑ, πολέμησε σε όλα τα μέτωπα για να οργανώσει τους εργάτες στη χώρα. Αναρχικοί όπως η Emma Goldman και ο Lucy Parsons μιλούσαν σε συνελεύσεις, εκδηλώσεις, συγκεντρώσεις, πορείες και απεργίες σε όλη τη χώρα, και η αναρχία έγινε η κύρια επαναστατική δύναμη...

1901

Το 1901 ο αναρχικός Czolgosz δολοφόνησε τον πρόεδρο McKinley. Παρόλα αυτά, άγρια καταστολή ακολούθησε στις δεκαετίες του '20 και '30, με αποτέλεσμα το αναρχικό κίνημα να νικηθεί και παράλληλα το εργατικό ριζοσπαστικό κίνημα να εξαφανιστεί. Η καταπολέμηση των αναρχικών ήταν ένας από τους πρώτους στόχους του πρωτοεμφανιζόμενου FBI (Federal Bureau of Investigation, αντίστοιχο της CIA αλλά υπεύθυνο για εσωτερικά ζητήματα), και έτσι το εργατικό κίνημα στις ΗΠΑ δεν ξαναστάθηκε στα πόδια του από τότε. Η κυβέρνηση αντικατέστησε το εμπνευσμένο από τους αναρχικούς IWW με το AFL-CIO, το οποίο έως και σήμερα υπηρετεί το κράτος. Η πολυετής έλλειψη επαναστατικής οργάνωσης οδήγησε στη σημερινή κατάσταση, όπου οι περισσότεροι λευκοί εργάτες είναι δεξιοί. Επίσης, από τότε οι κυβερνήσεις των ΗΠΑ παίζουν ένα βρώμικο φυλετικό παιχνίδι, ειδικά μεταξύ των μαύρων και των λευκών, σπέρνοντας το μίσος και στρέφοντας τους ανθρώπους τον έναν εναντίον του άλλο, αφήνοντας τους ίδιους ανενόχλητους να κυβερνούν... «διαίρει και βασίλευε»...

'60-'70

Τις δεκαετίες του '60 και του '70 οι συχνές εξεγέρσεις των φτωχών, των μαύρων εργατών, των φοιτητών και διάφορων νεολαίων οδήγησαν την κυβέρνηση των ΗΠΑ σε μια περίοδο κρίσης. Οι περισσότεροι από τους επαναστάτες εκείνης της περιόδου ήταν κομμουνιστές και λόγω της συνεχής κομμουνιστικής εσωτερικής αλληλοφαγομάρας, των διώξεων από το FBI, αλλά και λόγω μιας σειράς από προσχεδιασμένες δολοφονίες ηγετικών φυσιογνωμιών του κινήματος, όπως η δολοφονία του Fred Hampton του Black Panther Party (Μαύροι Πάνθηρες), το νέο αυτό κίνημα καταστράφηκε. Η CIA φοβούμενη το αναδυόμενο επαναστατικό κίνημα των μαύρων, γέμισε τις φτωχογειτονιές τους με κοκαΐνη. Οι λίγοι εναπομείναντες μαύροι κομμουνιστές, όπως ο Kuwasi Balagoon και ο Lorenzo Kom'boa Ervin, έγιναν αναρχικοί στη φυλακή. Σήμερα στις ΗΠΑ το αναρχικό κίνημα εξαπλώνεται ανάμεσα στους μαύρους, τους λατίνους και άλλες καταπιεσμένες φυλές στις Πολιτείες μέσω οργανώσεων όπως η APOC (Anarchist People of Color – Αναρχικοί Άνθρωποι Χρώματος). Μετά από δεκαετίες απραξίας, οι αναρχικές ιδέες αναγεννήθηκαν την δεκαετία του '80 μέσω της κοινωνικής οικολογίας του Murray Bookchin και λόγω των άμεσων δράσεων της Earth First! (αναρχο-οικολόγοι) για την προστασία του περιβάλλοντος.

Όταν φάνηκε πως όλο και περισσότερος κόσμος από την εργατική τάξη, που έβλεπε το μέλλον του και τη δουλειά του να χάνονται λόγω της παγκοσμιοποίησης, έμπαινε στις γραμμές των ριζοσπαστών περιβαλλοντιστών στα Νοτιοδυτικά, το FBI δολοφόνησε την Judi Bari οργανώτρια της Earth First! και μέλος του IWW, ανατινάζοντας με ωρολογιακή βόμβα το αυτοκίνητό της. Τα πρώτα χρόνια της δεκαετίας του '90 οι αναρχικοί ξεκίνησαν και πάλι να πολεμάνε και να διώχνουν από τους δρόμους, μέσω ομάδων όπως η ARA (Anti-Racist Action – Αντιρατσιστική Δράση), την ΚΚΚ (Κου Κλουξ Κλαν) και άλλες αμερικάνικες φασιστικές ομάδες. Στα μέσα τις δεκαετίας του '90 δημιουργήθηκε μια παναμερικανική αναρχική ομοσπονδία, Love and Rage Federation (Ομοσπονδία «Αγάπης και Οργής»), αλλά διαλύθηκε λίγο πριν τις διαδηλώσεις ενάντια στο WTO στο Seattle, οι οποίες ξανάφεραν τον αναρχισμό στα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων στην Αμερική.

Από το Seattle και μετά οι αναρχικοί στις ΗΠΑ είναι πάντα στην πρώτη γραμμή της μάχης ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, στην βιοτεχνολογία, και στον ιμπεριαλισμό. Με τα δυο κυρίαρχα κόμματα, το Δημοκρατικό και το Ρεπουμπλικανικό, να είναι δεξιά, και τα διάφορα κομμουνιστικά κόμματα να είναι από αμελητέα έως ανύπαρχτα, η αναρχία είναι η κύρια πολιτική δύναμη μέσα στον ριζοσπαστικό πολιτικό χώρο στις ΗΠΑ. Μετά τις τρομοκρατικές επιθέσεις τις 11ης Σεπτεμβρίου πολλοί αναρχικοί φοβήθηκαν μια κρατική καμπάνια πρωτόγνωρα άγριας καταστολής. Στην πραγματικότητα αυτό που έγινε ήταν πως διάφορες υπηρεσίες ξεκίνησαν μια συνεχή και προσεκτική παρακολούθηση των αναρχικών, αλλά ακόμη δεν προχώρησαν σε δολοφονίες ή συχνές ισόβιες φυλακίσεις. Επίσης, οι αριστεροί και οι φιλελεύθεροι αποσύρθηκαν από το κίνημα κατά της παγκοσμιοποίησης, παρόλο που ξαναεμφανίστηκαν πρόσφατα διοργανώνοντας πορείες ενάντια στον πόλεμο στο Ιράκ. Την ίδια περίοδο το ELF (Earth Liberation Front – Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Γης) απλώθηκε σχεδόν σε όλες τις Πολιτείες προστατεύοντας το περιβάλλον με άμεση δράση, όπως το κάψιμο του παραθεριστικού χιο-

Σήμερα αναρχικοί υπάρχουν παντού στις ΗΠΑ. Σχεδόν κάθε κεντρική πόλη έχει τουλάχιστον μία αναρχική ομάδα, και πολλές από αυτές έχουν ξεκινήσει ριζοσπαστικά βιβλιοπωλεία ή κοινωνικά κέντρα

νοδρομικού κέντρου στο Vail Mountain, όπου η ζημιά υπολογίστηκε σε 12 εκατομμύρια δολάρια... Οι αναρχικοί βρίσκονται ακόμη στην πρώτη γραμμή όσον αφορά την άμεση δράση, παρόλο που το επίπεδο της μαχητικότητας δεν είναι όπως στην Ελλάδα, με κοκτέιλ μολότοφ να μην χρησιμοποιούνται σχεδόν ποτέ και τα μαύρα μπλοκ στις πορείες να μην ξεπερνάνε τα 200-500 άτομα στις πολύ μεγάλες διαδηλώσεις. Το κύριο χαρακτηριστικό όμως στο οποίο επικεντρώνονται οι περισσότεροι είναι η οργάνωση του κόσμου μέσα στις τοπικές κοινότητες.

Σήμερα αναρχικοί υπάρχουν παντού στις ΗΠΑ. Σχεδόν κάθε κεντρική πόλη έχει τουλάχιστον μία αναρχική ομάδα, και πολλές από αυτές έχουν ξεκινήσει ριζοσπαστικά βιβλιοπωλεία ή κοινωνικά κέντρα. Οι αναρχικές εκδόσεις είναι πολύ δημοφιλείς, όπως οι "Fighting for Our Lives" εκδόσεις του CrimethInc που έχει τιράζ 250 χιλιάδων αντιτύπων. Στην αναρχική φιλοσοφία στις ΗΠΑ παρατηρείται μεγάλη ποικιλομορφία, που συμπεριλαμβάνει από έναν αναπτυσσόμενο αναρχοσυνδικαλισμό, όπως το IWW, έως τους αναρχοπριμιτιβιστές (που είναι ενάντια στον πολιτισμό και θέλουν να γυρίσουν σε ένα πρωτόγονο τρόπο ζωής) όπως η Green Anarchy στα βορειοδυτικά. Μετά συναντάμε τις οργανώσεις που ξεφεύγουν από τα γεωγραφικά όρια των πόλεων όπως η NEFAC (Northeastern Federation of Anarcho-Communists – Βορειοανατολική Ομοσπονδία Αναρχο-Κουμουνιστών) και το GPLAN (Great Plains Anarchist Network – Αναρχικό Δίκτυο των Great Plains). Αν και η αναρχία είναι ένα νέο και χωρίς εμπειρίες κίνημα, με έντονη την έλλειψη μαχητικότητας και αριθμών στις Πολιτείες, σε σύγκριση με την κατάσταση στην Ευρώπη και λόγω της ολικής καταστροφής του παλιού κινήματος από την κυβέρνηση των ΗΠΑ, παρόλα αυτά μεγαλώνει γρήγορα τα τελευταία χρόνια. Η αναρχία τώρα πια φαίνεται ως η μόνη ρεαλιστική εναλλακτική λύση μπροστά σε ένα όλο και πιο φασιστικό κράτος, και πάντα οι αναρχικοί εδώ δείχνουν την αλληλεγγύη τους στους συντρόφους εκτός ΗΠΑ. Η επανάσταση θα πρέπει να είναι παγκόσμια, και ακόμη και στην καρδιά της αυτοκρατορίας η αναρχία είναι ζωντανή!

Alexander Trocchi,
μέλος της συλλογικότητας CrimethInc

Websites:
Infoshop http://www.infoshop.org
ARA http://www.anti-racist-action.org
NEFAC http://www.nefac.net
IWW http://www.iww.org
GPAN http://www.kansasanarchist.net/GPAN/
Green Anarchy http://www.greenanarchy.org
CrimethInc http://www.crimethinc.com

ΝΙΚΗ ΜΠΟΥΣ

Επιβεβαίωση του "ή με αυτούς ή με εμάς"

Ο Κέρι κατηγορήθηκε από τον Μπους ότι ανήκει στο ακροαριστερό φάσμα(!) της πολιτικής ζωής της Αμερικής. Γιατί αποδέχεται τη διαβούλευση με Ευρωπαίους ηγέτες σε περίπτωση πολεμικής εμπλοκής. Το αναφέρουμε καθώς είναι και η μόνη ορατή διαφορά τους.

Πράγματι, η αυτοκρατορική λογική, το δόγμα των προληπτικών πολέμων, τα Γκουαντανάμο, τα κολαστήρια τύπου Αμπού Γκρεμπ ποτέ δεν αποτέλεσαν σημείο αντιπαράθεσης. Εκφράζουν άλλωστε τις ανάγκες της καπιταλιστικής διαχείρισης μέσα από σημαντικές αλλαγές στην παραγωγική διαδικασία. Άλλωστε και στο επίπεδο της οικονομίας οι διαφορές είναι επουσιώδεις.

Είμαστε στη διαδικασία όπου η εξουσία αναμορφώνει την ταυτότητα του δυτικού ανθρώπου. Με όρους αμυντικούς, επικεντρώνεται στη συσπείρωση που προκαλεί ο φόβος. Η ασφάλεια είναι μια διαδικασία πρόσδεσης της μεσαίας τάξης στα κελεύσματα της κυριαρχίας με όρους όχι σαφώς οικονομικούς. Η απορρύθμιση του κοινωνικού, η έλευση του ανθρώπου-αγορά, η διάλυση του κράτους πρόνοιας δημιουργούν νέους όρους ενσωμάτωσης. Στην Αμερική ψηφίζουν απλές παραλλαγές του μοντέλου αυτού.

Όλα αυτά συμβαίνουν πάνω σε ένα κλειστό ιδεολογικό σχήμα. Την πίστη στην υπεροχή του δυτικού πολιτισμού. Είναι μια κραυγή υπεροχής που στο όνομα της ενοποίησης του εμπορευματικού χώρου στοχεύει στην εξάλειψη ολόκληρων πολιτισμών. Οι σταυροφορίες είναι εκ νέου εδώ. Ο πόλεμος ως σύγκρουση εθνών δίνει τη θέση του στον πόλεμο διευθέτησης ρόλων. Άλλωστε ο έλεγχος της κατανάλωσης είναι πιο σημαντικός από τον έλεγχο της παραγωγής. Τότε προς τι αυτός ο αβυσσαλέος πόλεμος, τα χτυπήματα κάτω απ' τη ζώνη και οι οριακές αναμετρήσεις;

Η διαφορά βρίσκεται στην κατασκευή της νέας ταυτότητας στον πόλεμο αναμόρφωσης του δικαίου. Το "στιβαρό" έθνος της βαθιάς Αμερικής του Μπους απέναντι στο έθνος "εικόνα" της ρηχής Αμερικής του Κέρι. (Άλλωστε το πολιτικό σύστημα, η περιβόητη δυτική δημοκρατία αποκλείει κάθε δικαίωμα του διαφορετικού, εξορίζοντας το "όχι" στη βάση της παραβατικότητας. Μια από τα ίδια, διαλέξτε το περιτύλιγμα).

Η νίκη του Μπους είναι μια σαφής ένδειξη του ενοποιητικού μηχανισμού που εξέφρασε η φράση "ή μ' αυτούς ή μ' εμάς". Όλες οι συλλογικές μορφές διευθέτησης αναμορφώνονται, ενώ εδραιώνεται ένας συντηρητικός, συνεκτικός κοινωνικός ιστός που πηγαίνει πλέον πέρα από την οικονομική διαχείριση, είναι η νίκη του Χάντινγκτον και του Φουκουγιάμα, ώρα για νέας μορφής καθαρότητα. Οι προληπτικοί πόλεμοι θα συνεχιστούν, όπως και η βία της κοινότητας των πολυεθνικών να αποκλείει.

Στη βάση της μεσαίας τάξης η διαφορά αυτή είναι καθοριστική. Στο επίπεδο των συμφερόντων οι πετρελαιοβιομηχανίες, οι εταιρείες όπλων κ.λπ. επιζητούν την εδραίωση μιας σαφούς γεωπολιτικής ισχύος που να πηγαίνει σε βάθος χρόνου, και γι' αυτό στηρίζουν Μπους. Ενώ η βιομηχανία του θεάματος μαζί με την e-com βιομηχανία ζητούν να σταματήσει να πλήττεται η εικόνα και το εύρος του πολιτιστικού προϊόντος, καθώς είναι αυτό που καθορίζει τα κέρδη τους, και γι' αυτό στηρίζουν Κέρι. Συνολικά όμως το καπιταλιστικό σύστημα δεν έχει απολύτως κανένα πρόβλημα με το ποιος θα εκλεγεί, ούτε και θα υπάρξει κάποια σαφής διαφοροποίηση πέρα από φραστικούς βερμπαλισμούς.

Η νίκη του Μπους είναι μια σαφής ένδειξη του ενοποιητικού μηχανισμού που εξέφρασε η φράση "ή μ' αυτούς ή μ' εμάς". Όλες οι συλλογικές μορφές διευθέτησης αναμορφώνονται, ενώ εδραιώνεται ένας συντηρητικός, συνεκτικός κοινωνικός ιστός που πηγαίνει πλέον πέρα από την οικονομική διαχείριση, είναι η νίκη του Χάντινγκτον και του Φουκουγιάμα, ώρα για νέας μορφής καθαρότητα Οι προληπτικοί πόλεμοι θα συνεχιστούν, η βία της κοινότητας των πολυεθνικών να αποκλείει χιλιάδες απλώς και μόνο επειδή διέγνωσε κάμψη σε κάποια γραφήματα θα θεωρείται αυτονόητη. Σε μια άνευρη προεκλογική μάχη είναι ένα αποτέλεσμα αφυπνιστικά ξεκάθαρο των κοινωνικών διεργασιών στο έθνος που βρίσκεται ένα βήμα μπροστά στην παραγωγική διαδικασία. Έτσι κι αλλιώς τα δεδομένα μένουν αναλλοίωτα και ως προς τις κεντρικές τους επιλογές αλλά και ως προς τις δικές μας. Επιζητούμε τη λιποταξία από τη μονοδιάστατη σκέψη, από το ιδεολόγημα της προόδου, τη βία της εξουσιαστικής διαχείρισης. Είμαστε όλοι Παλαιστίνιοι, Ιρακινοί, Αργεντινοί, μετανάστες, σκλάβοι στο πλευρό του Σπάρτακου, Ζαπατίστας, απόκληροι, θα 'μαστε συνεχώς απέναντι.

Φ. Π.

Ενάντια στις "κόκκινες ζώνες"

Η Αντιεξουσιαστική Κίνηση γεννήθηκε μέσα από μια μεγάλη αναμέτρηση με το κεφάλαιο, το κράτος και τα αφεντικά που έλαβε τόπο τον Ιούνη του 2003 σε Θεσσαλονίκη και Μαρμαρά.

Τότε, μαζί με χιλιάδες συντρόφους και φίλους από κάθε γωνιά του κόσμου, ανταλλάξαμε ιδέες και εμπειρίες, γιορτάσαμε την ελευθερία και την αυτονομία που έπνεε στα κατειλημμένα πανεπιστήμια, ενώσαμε τις φωνές μας στους δρόμους ενάντια στην εξαθλίωση και την εξουσία, πορευτήκαμε αποφασισμένοι ενάντια στην κόκκινη ζώνη των αφεντικών της Ευρώπης, και τέλος σταθήκαμε στο πλευρό των συντρόφων μας που έπεσαν θύματα της εκδικητικής μανίας των αφεντικών και των γενίτσαρών τους (και θα σταθούμε στο πλευρό τους ως το τέλος μιας υπόθεσης που δεν έχει λήξει).

Τότε, λέγαμε μέσα από το πρώτο φύλλο της «ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ» πως θέλουμε να συνομιλήσουμε και να δράσουμε από κοινού με όλους αυτούς που ονειρεύονται τη μεγάλη ανατροπή, όχι σε ένα ομιχλώδες και μακρινό μέλλον, αλλά τώρα και παντού μέσα στην καθημερινότητα. Αποδείχτηκε πως αυτή η θέληση δεν ήταν μόνο δικιά μας... ήταν μια σκέψη πολλών άλλων που σηκώνουν τις γροθιές τους λέγοντας «φτάνει πια», που δε λένε να συνθηκολογήσουν με τους καταπιεστές, που αγωνίζονται καθημερινά για να καταστρέψουν τον αποστειρωμένο και αδιέξοδο κόσμο του παγκοσμιοποιημένου καπιταλισμού.

Αυτός ο συνεχής αγώνας για ελευθερία είναι φυσικό επακόλουθο δύο κόσμων που δεν γίνεται να συνυπάρξουν για μεγάλο χρονικό διάστημα... τον κόσμο της αυτονομίας, της αντιεξουσίας και της ελευθερίας, και αυτόν της εκμετάλλευσης, της εξουσίας και της υποταγής. Η μακριά συνύπαρξη τους συνήθως επιφέρει κάποιου είδους σύγκρουση αργά ή γρήγορα.

Για αυτό και δεν πιστεύουμε απλώς πως «ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός», αλλά πως αυτός ο κόσμος ήδη υπάρχει, κινείται και οργανώνεται στη σκιά του ψεύτικου και σαπισμένου συστήματος του παγκόσμιου καπιταλισμού, που κατά τόπους παίρνει τη μορφή της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, του κρατικού σοσιαλισμού, του φασισμού, της δικτατορίας, της αποικιοκρατίας κλπ. Σε κάθε του μορφή αυτό το σύστημα δημιουργεί εξουσιαστικούς θεσμούς. Πιο συγκεκριμένα, η Ευρώπη μεταβάλλεται σε φρούριο απέναντι στους «ξένους», και απέναντι στον ίδιο της τον εαυτό, υψώνοντας κόκκινες ζώνες παντού... από τα εσωτερικά σύνορα μεταξύ κρατών-μελών για ελεγχόμενο εμπόριο, ως τα εξωτερικά με τρίτες χώρες για ελεγχόμενη μετανάστευση φθηνού εργατικού δυναμικού, και από τις κόκκινες ζώνες του αέναου -πλέον- κύκλου επισφαλούς εργασίας-ανεργίας, ως αυτές του οργουελιανού κοινωνικού έλεγχου και της ωμής καταστολής όσων αντιστέκονται.

Έως τώρα αυτός ο άλλος ανθρώπινος και αυτοδιαχειριζόμενος κόσμος έχει έως κύριους στόχους την αμφισβήτηση και την κατάργηση αυτών των θεσμών. Στρέφεται ενάντια στα γκέτα, στα ιδρύματα μισθωτής σκλαβιάς, στα σωφρονιστικά ιδρύματα, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, και φυσικά ενάντια στον πιο εξουσιαστικό από όλους τους θεσμούς στα σύνορα που στήθηκαν και συντηρούνται με το αίμα των ανθρώπων που είτε ψάχνουν «ένα καλύτερο αύριο» περνώντας τα παράνομα, είτε βρέθηκαν στη μέση κάποιου από τους πολέμους των αφεντικών.

Αντιλαμβανόμενοι αυτές τις εξελίξεις, τονίζουμε για άλλη μια φορά αυτό που λέγαμε στο πολιτικό πλαίσιο συγκρότησης της ΑΚ, δηλαδή πως η διεθνής μορφή που αποκτά με αυτούς τους τρόπους ο ολοκληρωτισμός δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με την οργάνωση της αντίστασης σε εθνικό μόνο επίπεδο. Ο σκοπός μας είναι να αποφύγουμε τον αποκλεισμό των επιβαλλόμενων «κόκκινων ζωνών» και συνόρων και να έρθουμε σε επαφή με άλλους που αγωνίζονται για τους ίδιους σκοπούς σαν κι εμάς. Από αυτή την επαφή ευελπιστούμε πως θα μπορέσουμε να οργανωθούμε καλύτερα και να αναπτύξουμε δεσμούς αλληλεγγύης.

Γι' αυτό και βρεθήκαμε σε αρκετές διεθνείς συναντήσεις είτε αυτές είχαν τον χαρακτήρα προπαρασκευαστικών συνελεύσεων είτε είχαν ως άμεσο στόχο να πλήξουν την καρδιά των εξουσιαστικών μηχανισμών, όπου μεταφέραμε κάθε φορά και τον αέρα των καθημερινών και τοπικών μας αγώνων.

Έτσι, ταξιδέψαμε για άλλη μια φορά έξω από τα επιβεβλημένα σύνορα του ελληνικού κράτους και βρεθήκαμε στην καρδιά της Ηνωμένου Βασιλείου, στο Λονδίνο.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Ένας άλλος κόσμος χτίζεται

Καλωσήρθατε στους Αυτόνομους Χώρους στο Λονδίνο

Οι Αυτόνομοι Χώροι ήταν: **01.** RampART Creative Social Centre **02.** "Radical Theory Forum" 491 Gallery **03.** "Urban Forum – The Right to the City" UCL **04.** "Life Despite Capitalism" LSE **05.** "Indymedia Centre" the Camden Centre **06.** "Solidarity Village" Conway Hall

«Θέλουμε να δημιουργήσουμε ανοιχτούς χώρους για δικτύωση, γιορτές, ανταλλαγές απόψεων και ιδεών, και δράση. Πιστεύουμε πως οι τρόποι οργάνωσης και δράσης μας θα πρέπει να αντανακλούν τα πολιτικά μας οράματα, να είναι ενωμένοι και να υπερασπίζονται την οριζόντια αυτοοργάνωση από τα κάτω, τον πλουραλισμό και την αποδεκτικότητα, την αμεσοδημοκρατία, την συλλογική λήψη αποφάσεων βασισμένη στην ομοφωνία και την γενική συναίνεση, και ενάντια στην ψευτοομοφωνία της ψηφοφορίας στην οποία η εξουσία βασίζεται για να σωπάσει τον κόσμο.»

Οι Αυτόνομοι Χώροι ήταν χώροι πλουραλισμού, δημιουργικότητας, πολιτικής δραστηριότητας, και διασκέδασης. Πέντε μέρες αυτοοργανωμένων εκδηλώσεων και δράσεων, μια γιορτή της αντίστασης, οργανωμένοι χωρίς επιχορηγήσεις και δωρεές από πολιτικά κόμματα και κυβερνήσεις, αντίθετα με το Ευρωπαίο «Κοινωνικό» Φόρουμ (ΕΚΦ) που πραγματοποιήθηκε τις ίδιες μέρες σε υπερπολυτελές παλάτι στην πόλη του Λονδίνου. Οι Αυτόνομοι Χώροι πραγματοποιήθηκαν σε διάφορους χώρους, από παραχωρημένα κτίρια (όπως το πανεπιστήμιο του Middlesex) έως και κατειλημμένα κοινωνικά κέντρα, και συμπεριλάμβαναν ένα ευρύ φάσμα ελεύθερων εκδηλώσεων όπως παρουσιάσεις, εργαστήρια, συζητήσεις, εκπαίδευση, ανταλλαγή δεξιοτήτων, προβολές, πάρτι και συναυλίες, θέατρο δρόμου, παρεμβάσεις, άμεσες δράσεις και πολλά άλλα... ■

Beyond ESF

Middlesex University

Στο Middlesex University που ήταν και ο μεγαλύτερος από τους Αυτόνομους Χώρους πραγματοποιήθηκαν οι περισσότερες εκδηλώσεις και ήταν πραγματικά η καρδιά των γεγονότων, γι' αυτό και αποτέλεσε και τον κυρίως στόχο της καταστολής... Οι βασικές θεματικές των εκδηλώσεων εκεί συμπεριλάμβαναν:

01. Καταστολή και Κοινωνικός Έλεγχος Κάμερες και Επιτήρηση, αντι-τρομοκρατικοί νόμοι, κανόνες αντι-κοινωνικής συμπεριφοράς, ηλεκτρονικές ταυτότητες, κρατική καταστολή των πολιτικά κρατούμενων κτλ. **02. Αυτονομία και Αγώνας** Κοινωνικά Κέντρα και αυτόνομοι χώροι, ελεύθερη χρήση παραγωγικών μέσων, αντι-καταναλωτισμός, ιδιοποίηση της δημόσιας συγκοινωνίας κ.α. **03. Επισφαλής εργασία** Ευέλικτη εργασία, γραφεία ευρέσεως εργασίας, αντίσταση στις πολιτικές επιδομάτων, συλλογικές αντιστάσεις την εποχή της απομόνωσης κ.α. **04. Όχι Σύνορα & Παγκόσμια Μετανάστευ-**

ση Κέντρα κράτησης μεταναστών, ζώντας ‘ παράνομα’, απελάσεις, ρατσιστικός έλεγχος κ.α. **05. Ζαπατισμός** Νέα από τη Chiapas, διεθνής αλληλεγγύη κ.α. **06. Συνάντηση των G8 στη Σκωτία το καλοκαίρι του 2005** Δικτύωση και συζήτηση ατόμων και συλλογικοτήτων που θέλουν να συμμετάσχουν στις διαδηλώσεις ενάντια στους G8. **07. Ριζοσπαστικός Οικολογικός Χώρος** Γενετικά μεταλλαγμένες τροφές, νέες τεχνολογίες κλπ **08. Και διάφορα** άλλα θέματα, όπως εργαστήρια για άμεσες δράσεις και λειτουργία συνελεύσεων κλπ

Καταστολή και κοινωνικός έλεγχος: «Αντιμετωπίζοντας την Κοινωνία του Ελέγχου» (παρουσίαση / προβολή / συζήτηση της ΑΚ στα πλαίσια των Αυτόνομων Χώρων, και συγκεκριμένα στο BEYOND ESF στο πανεπιστήμιο του Middlesex)

Με βάση τη συγκεκριμένη θεματική, οργανώσαμε ως Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης μια παρουσίαση / συζήτηση με τον τίτλο «Αντιμετωπίζοντας την Κοινωνία του Ελέγχου» (Facing the Society of Control). Βασικά αποφασίσαμε να αναφερθούμεστις Δυτικοευρωπαϊκές κοινωνίες εξ ολοκλήρου (άλλωστε κάποιοι από εμάς είχαν ζήσει χρόνια σε αυτές) και δώσαμε έμφαση σε μια θεωρητική, και όχι τόσο εμπειρική, ανάλυση του πως έγινε το πέρασμα από τις πειθαρχικές μορφές καταστολής στον διευρυμένο κοινωνικό έλεγχο (πάτημα μας ήταν οι αναλύσεις των Foucault, Deleuze, Negri, De Giorgi κ.α.) Βασικά η ανάλυση μας εξέτασε πως οι αλλαγές στην καταστολή και τον έλεγχο έγιναν παράλληλα με τις αλλαγές στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, στην εργασία και στη σύνθεση τελικά της μάζας των εργαζόμενων.

Με αυτό τον τρόπο λοιπόν η παρουσίαση μας συμπλήρωσε κατά κάποιο τρόπο τις παρουσιάσεις άλλων ομάδων για την ευέλικτη / επισφαλή εργασία. Στη συνέχεια αναφερθήκαμε σε σύγχρονες τακτικές κοινωνικού ελέγχου, και στο γεγονός πως μετά την 11/09, και παρόλη την τεχνολογική εξέλιξη των μέσων καταστολής, ο κύριος κατασταλτικός παράγοντας είναι η συστηματική δημιουργία ανασφάλειας και φόβου στις μάζες με αποτέλεσμα την εσωτερίκευση του τρόμου και απώτερο σκοπό την κοινωνική συναίνεση. Επιπλέον, αναφερθήκαμε πιο συγκεκριμένα στους νέους πανευρωπαϊκούς τρομονόμους, την τακτική ποινικοποίησης αναρχικών/αντιεξουσιαστικών κινημάτων στη Μεσόγειο από την Ε.Ε. και συγκεκριμένα από τον κατασταλτικό της μηχανισμό την Europol, αλλά και στην περίπτωση της 17Ν και του ΕΛΑ στην Ελλάδα και την γενικότερη προσπάθεια ποινικοποίησης των κοινωνικών κινημάτων.

Μετά την παρουσίαση μας δείξαμε δύο βίντεο από την Ελλάδα, που αναφέρονταν στο σπάσιμο της κάμερας έξω από την ΔΕΘ και την περσινή πορεία ενάντια στα λευκά κελιά στη Λάρισα. Ακολούθησε μια πολύ γόνιμη συζήτηση όπου οι συμμετέχοντες (πενήντα περίπου άτομα) έδωσαν κυρίως έμφαση στο πως μπορούμε να αντιμετωπίσουμε την κοινωνία του ελέγχου, και ιδιαίτερα στο ρόλο των δικτύων αλληλεγγύης, της ευρύτερης κοινωνίας και των media σε αυτή την προσπάθεια. ■

No Borders και Παγκόσμια Μετανάστευση

Στα πλαίσια των συναντήσεων του δικτύου No Borders συζητήθηκε μια μεγάλη ποικιλία θεμάτων όπως: το Ευρωπαϊκό Σύνταγμα και οι περιορισμοί που θέτει στην ελεύθερη μετακίνηση, η σχέση εξωτερικής μετανάστευσης και οικονομικής εκμετάλλευσης των φτωχότερων χωρών, τα κέντρα κράτησης μεταναστών που λειτουργούν τελικά όχι μόνο κατασταλτικά αλλά με μια διαχειριστική λογική του φθηνού εργατικού δυναμικού, ο κίνδυνος κατασκευής μιας ευρωπαϊκής ταυτότητας που αποκλείει και η ανάγκη για μια παγκόσμια ιδιότητα του πολίτη (global citizenship) με ίσα, πραγματικά δικαιώματα για όλους.

Αναφέρθηκε επίσης η δράση του Indymedia στο Γιβραλτάρ που βοηθά στο συντονισμό των αγώνων που διεξάγονται και στις δύο μεριές της θάλασσας και που στην ουσία προσπαθεί να γίνει ένας «μετα-εθνικός» χώρος ενημέρωσης και συντονισμού. Συζητήθηκαν ακόμα οι προσπάθειες που γίνονται για να σπάσει η διάκριση μεταξύ ντόπιου και μετανάστη εργάτη στην Ευρώπη καθώς και οι ποικίλες μορφές συνόρων που υψώνονται στην καθημερινότητα μας και αποκλείουν μεγάλους πληθυσμούς από θεμελιακά δικαιώματα και αγαθά π.χ. από την πραγματική πρόσβαση στην εκπαίδευση / γνώση.

Ως προς το πιο πρακτικό κομμάτι, αποφασίστηκε πως η 2α Απριλίου θα είναι μέρα πανευρωπαϊκής δράσης ενάντια στα κέντρα κράτησης και υπέρ της ελεύθερης μετακίνησης. Σημαντικό σε αυτές τις δράσεις θα είναι το να φανεί η πραγματική εικόνα των κρατουμένων και οι απάνθρωπες συνθήκες κράτησης τους. Η δράση θα είναι πλήρως αποκεντρωμένη και εξαρτάται τελείως από τις τοπικές πρωτοβουλίες που θέλουν να τις «τρέξουν». Επίσης, η σκέψη για ένα No Borders Camp το ερχόμενο καλοκαίρι στην Ελλάδα αντιμετωπίστηκε θετικά στο Λονδίνο και επομένως αυτό που περιμένει πια είναι η εκδήλωση πρωτοβουλιών από ομάδες και άτομα που θέλουν να το «τρέξουν» (Σημείωση: το δίκτυο No Borders δεν δίνει κάποιο είδος «έγκρισης». Μια πρωτοβουλία μπορεί να «τρέξει» αυτόνομα εάν υπάρχει ενδιαφέρον).

Τέλος, θα πρέπει να αναφερθεί μια πολύ επιτυχημένη δράση που έγινε στα πλαίσια της No Borders θεματικής. Καθώς το τρένο Eurostar ερχόταν από το Παρίσι στο Λονδίνο, 200 περίπου άτομα κατέλαβαν τον κτίριο του ελέγχου διαβατηρίων και έτσι όλοι επιβάτες πέρασαν τα σύνορα χωρίς να ελεγχθούν ή να δείξουν χαρτιά!

Επισφαλής εργασία ως το κυρίαρχο μοντέλο της καπιταλιστικής (ανα) παραγωγής στο Δυτικό μετα-βιομηχανικό κόσμο

Η συμμετοχή στους Αυτόνομους Χώρους του Λονδίνου μας έδωσε την ευκαιρία να έρθουμε σε επαφή με πολλούς ανθρώπους που ασπάζονται τις σύγχρονες αναλύσεις των μετα-αυτόνομων και δίνουν έμφαση στην ανάλυση της άυλης / ευέλικτης / επισφαλής εργασίας ως το κυρίαρχο μοντέλο της καπιταλιστικής (ανα) παραγωγής στο Δυτικό μετα-βιομηχανικό κόσμο.

Πέρα από τα εργαστήρια και τις συζητήσεις που αφορούσαν τη «μετάλλαξη» της καπιταλιστικής εργασίας στον Δυτικό καπιταλισμό τα τελευταία 30 χρόνια, έμφαση δόθηκε στις προσπάθειες που γίνονται σε πανευρωπαϊκό επίπεδο για το συντονισμό και την οργανωμένη δράση των εργαζόμενων που δουλεύουν σε ελαστικές και αβέβαιες συνθήκες (ημιαπασχολούμενοι, εποχιακοί, συμβασιούχοι, ωρομίσθιοι, έκτακτοι κ.τ.λ).

Παρουσιάστηκαν επίσης παραδείγματα μη-ιεραρχικής αυτοοργάνωσης και πρωτότυπων δράσεων από διάφορους εργαζόμενους που δουλεύουν σε ελαστικές συνθήκες όπως π.χ. οι εργαζόμενοι στα media του Μιλάνου, οι εργαζόμενοι στη βιομηχανία του Γαλλικού θεάτρου, οι ερευνητές στα Ιταλικά πανεπιστήμια, οι εργαζόμενοι στα Starbucks της Αμερικής, οι εργαζόμενοι στα McDonalds της Σκωτίας κ.α.

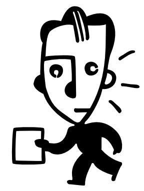
Ιδιαίτερη αναφορά έγινε στη διοργάνωση της Πρωτομαγιάς του 2004, που έγινε συντονισμένα στο Μιλάνο και τη Βαρκελώνη με βασική θεματική την αβέβαιη / ελαστική εργασία. Και στις δύο πόλεις έλαβε χώρα ένα είδος εορταστικής πορείας (EuroMayday Parade) που οργανώθηκε από ένα πλήθος ομάδων και συνδικάτων που είχαν ως βασικά χαρακτηριστικά την οριζόντια οργάνωση, την έμφαση στην πρωτότυπη άμεση δράση και την απόρριψη κάθε γραφειοκρατικού μηχανι-

σμού (επίσημα συνδικάτα). Αυτό που δοκιμάστηκε με επιτυχία ήταν η συνεργασία και η κοινή «ζύμωση» δύο γενεών αγωνιστών: των ανθρώπων μεγαλύτερης ηλικίας που έχουν μάθει να παλεύουν μέσα από οργανωμένα, ριζοσπαστικά συνδικάτα αλλά και των νέων και των μεταναστών, που συνήθως δεν έχουν την πείρα της οργανωμένης συνδικαλιστικής δράσης αλλά κυρίως δραστηριοποιούνται μέσα από κοινωνικά κέντρα, στέκια, ομάδες κτλ. Οι δύο πορείες συγκέντρωσαν συνολικά εκατό χιλιάδες ανθρώπους, αναδεικνύοντας και την επιτυχία του εγχειρήματος αλλά κυρίως, την κεντρικότητα που τελικά έχει λάβει η αβέβαιη εργασία (και οι συνακόλουθες αβέβαιες συνθήκες ζωής) στις Δυτικές κοινωνίες.

Ραντεβού των ανθρώπων και ομάδων που ενδιαφέρονται για έναν πανευρωπαϊκό οριζόντιο συντονισμό της Πρωτομαγιάς δόθηκε για το Βερολίνο, στις αρχές του 2005. Παράλληλα, μας διατυπώθηκε η πολιτική πρόταση για μια «Ευρωπρωτομαγιά» και στην Ελλάδα, οργανωμένη πάντα με βάση τις ιδιαιτερότητες του ελληνικού γίγνεσθαι αλλά έχοντας ως βασικό όρο την οριζόντια οργάνωση / συντονισμό.

Ομάδες που συναντήσαμε και ασχολούνται με την επισφαλή / ελαστική εργασία είναι: NEAN (Northern European Anticapitalist Network- Βόρεια Ευρώπη), AFA Berlin (Γερμανία), Precog (Ιταλία), Global Project (Ιταλία), Wombles (Αγγλία), Edinburgh Claimants Group (Σκωτία), ChainWorkers (Ιταλία), Precarias a la Derive (Ισπανία), Coordination Intermittents et Précaires (Γαλλία). Για περισσότερες πληροφορίες δείτε www.euromayday.org και www.chainworkers.org

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΗΝ CLAUDIA KOROL, ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ «ΜΗΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΜΑΪΟΥ» ΚΑΙ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΣΤΗΝ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Νέες μορφές αυτοοργάνωσης στην Αργεντινή

Για πολλά χρόνια πιστευόταν ότι τα κινήματα ήταν οι ιμάντες μεταφοράς των απόψεων των πολιτικών κομμάτων. Η αναζήτηση της αυτονομίας ήταν ένα μάθημα για αυτά τα κινήματα, τα οποία θέλουν να φτιάξουν τη δική τους ιστορία και να αρθρωθούν ως ιστορικά υποκείμενα.

Συναντήσαμε την Claudia Korol, η οποία είναι μέλος της οργάνωσης «Μητέρες της Πλατείας Μαΐου» καθώς και του Λαϊκού Πανεπιστημίου, στο πλαίσιο των εγκαινίων του σχολείου στην Culebra της Chiapas στο ζαπατίστικο εξεγερμένο δήμο «Ρικάρντο Φλόρες Μαγκό». Η Claudia εκπροσωπούσε την οργάνωση της, η οποία ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα που της είχε κάνει η ελληνική καμπάνια «Ένα σχολείο για την Chiapas», υπεύθυνη για την κατασκευή του σχολείου.

Η οργάνωση «Μητέρες της Πλατείας Μαΐου» γεννήθηκε το 1997, μια χρονιά κατά την οποία είχε ήδη ξεκινήσει η στρατιωτική δικτατορία στην Αργεντινή, με σκοπό την ανεύρεση των εξαφανισμένων και των παιδιών των εξαφανισμένων. Υπάρχουν 30.000 νέοι, γυναίκες και άνδρες, εξαφανισμένοι στην Αργεντινή και έτσι οι Μητέρες όλα αυτά τα χρόνια συνεχίζουν να παλεύουν για την ανεύρεση των παιδιών και για την τιμωρία των δολοφόνων, ενάντια στην ατιμωρησία του συστήματος. Σε αυτά τα τελευταία χρόνια, το 2000, ίδρυσαν το Λαϊκό Πανεπιστήμιο, με σκοπό να προσφέρει τη βοήθειά του στην αντίσταση των λαϊκών κινημάτων. Όσον αφορά τους καθηγητές που δουλεύουν και διδάσκουν στο πανεπιστήμιο, πρόκειται για μια συμμετοχή στρατευμένη: είναι μέλη του κινήματος. Κανένας δεν πληρώνεται για τα μαθήματα που δίνει στο Πανεπιστήμιο.

Αν μπορείτε αναλύστε μας σύντομα την πολιτική κατάσταση στην Αργεντινή.

C.K.: Υπήρξε μια στιγμή που σηματοδότησε μια τομή στο πολιτικό σύστημα της Αργεντινής και αυτή είναι ο Δεκέμβρης του 2001. Ήταν μια λαϊκή εξέγερση πολύ σημαντική. Μετά από αυτό το σημείο τίποτα δεν ήταν το ίδιο και όλοι οι στόχοι των διαφορετικών κυβερνήσεων που προέκυψαν η μία μετά την άλλη, ήταν να επαναφέρουν την ικανότητα διακυβέρνησης. Κατά τη γνώμη μου, η παρούσα κυβέρνηση του Kirshner προσπαθεί να επανακτήσει την ικανότητα διακυβέρνησης και να δώσει μια συγκεκριμένη αξιοπιστία σ' αυτή την προσπάθεια. Γι' αυτό έγιναν κάποιες αλλαγές στο πεδίο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αλλά πρακτικά καμία αλλαγή στο οικονομικό και κοινωνικό πεδίο. Έτσι, δημιουργήθηκε μια διαφορετική κατάσταση, γιατί ένα κομμάτι του λαϊκού κινήματος που αντιστεκόταν πίστεψε στα λόγια και τις διακηρύξεις της κυβέρνησης, με αποτέλεσμα μερικοί να σταματήσουν και να ενσωματωθούν. Κάποια στιγμή δημιουργήθηκε μια διάσπαση ανάμεσα στο κίνημα των piqueteros και των ανέργων που ήταν ενωμένο, αλλά τώρα, επειδή ικανοποιήθηκαν κάποιες από τις απαιτήσεις του, τα μεσαία στρώματα απομακρύνονται από το κίνημα αυτό. Έτσι, η πιο σημαντική πάλη αυτή την στιγμή, των ανέργων και των piqueteros δηλαδή, βρίσκεται σε κάποια απομόνωση. Με αυτόν τον τρόπο, καθώς δεν έχουν λυθεί τα ουσιαστικά προβλήματα των ανέργων, των piqueteros, των τμημάτων που περισσότερο πάλεψαν στο εσωτερικό της χώρας, ο αγώνας συνεχίζεται και πιστεύω ότι θα φτάσει σε νέα σημεία υψηλής σύγκρουσης. Βέβαια στην πόλη συρρικνώθηκε το κίνημα των asambleas (συνελεύσεις) –που μεγάλο μέρος του ήταν τα μεσαία στρώματα- και το κίνημα των ahorristas (καταθετών) που ήταν οι πρωταγωνιστές- είναι αυτοί που δεν μπορούσαν να πάρουν τα λεφτά τους λόγω του corralito (πάγωμα των τραπεζικών καταθέσεων).

Μετά τις παραπάνω εξελίξεις, η οικονομική κατάσταση των κατοίκων έχει βελτιωθεί;

C.K.: Στην περίπτωση των εργαζομένων και των ανέργων, δεν υπήρξαν μεγάλες αλλαγές στο οικονομικό πεδίο. Αυτό που έγινε ήταν κάποιες τροποποιήσεις, για παράδειγμα τα μεσαία στρώματα ανακουφίστηκαν επειδή δεν λειτουργεί πια το σύστημα των corralitos. Δεν συνέβη όμως κάποια αλλαγή, ούτε αύξηση των μισθών, ούτε αύξηση των εσόδων, αλλά σταμάτησε αυτό που αποτελούσε κλεψιά των μισθών τους. Αυτό βέβαια, που έκανε μεγάλο θόρυβο διεθνώς, ήταν η ανακοίνωση του Kirshner ότι δε θα συνέχιζε να πληρώνεται το χρέος στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ), αλλά πληρώθηκε. Και δεν μπορεί να υπάρξει καλυτέρευση στις οικονομικές συνθήκες αν συνεχίζει να πληρώνεται το εξωτερικό χρέος. Εξάλλου, υπάρχουν τα σχέδια για τους ανέργους, τα προγράμματα απασχόλησης, που είναι μια μορφή επιδότησης των ανέργων, τα οποία όχι μόνο δεν αυξήθηκαν, αλλά μειώθηκαν κατά πολύ.

Κατά πόσο οι πρακτικές της αυτοδιαχείρισης και αυτοοργάνωσης που εμφανίστηκαν στο κίνημα της Αργεντινής και όχι η προσκόλληση στα κόμματα έδωσαν θετικά αποτελέσματα;

C.K.: Πιστεύω ότι αυτό ήταν και το πιο σημαντικό στοιχείο των λαϊκών κινημάτων. Είναι οι επιχειρήσεις που λειτουργούν από τους εργαζόμενους. Ακόμα και τα κινήματα των piqueteros έχουν αρχίσει παραγωγικές διαδικασίες στο κοινωνικό και οικονομικό πεδίο στην οργάνωσή τους και γενικά το μεγαλύτερο μέρος των καινούργιων κινημάτων έχουν ένα τρόπο σύστασης και οργάνωσης που τείνει στην αυτονομία. Δεν υπάρχουν όμως μόνο αμιγείς περιπτώσεις. Μερικές φορές αυτό που συμβαίνει είναι μια ενδιάμεση κατάσταση. Αλλά το βασικό και σημαντικό, θα έλεγα, είναι ότι έχουν αναπτυχθεί οι μορφές λαϊκής αυτοοργάνωσης, νέες μορφές οργάνωσης που αγκαλιάζουν μεγάλο μέρος του πληθυσμού στο εσωτερικό της χώρας και επίσης σε κοινότητες ιθαγενών.

Μήπως η τελική ύφεση του κινήματος οφείλεται σε μια μη κεντρική οργάνωση ενός κόμματος;

C.K.: Δεν πιστεύω ότι το πρόβλημα είναι ότι λείπει ένα κόμμα. Μας έλειπε η ικανότητα συντονισμού των κοινών σημείων, αυτών που συνεχίζουν την αντίσταση. Επίσης, με δεδομένο ότι ένα κομμάτι από τα διάφορα κινήματα που συμμετείχαν μαζί στην αντίσταση υποστηρίζει τώρα την κυβέρνηση, δείχνει ότι υπήρξε μια διάσταση. Κατά τη γνώμη μου, δεν είναι ότι λείπει ένα κόμμα, είναι ότι περισσότερο λείπει μεγαλύτερη στρατηγική των κινημάτων, τα οποία μέσα από τη διαφορετικότητά τους θα μπορέσουν να οργανώσουν αγώνες πιο σημαντικούς και πολύ πιο προσανατολισμένους ενάντια στην εξουσία. Για πολλά χρόνια πιστευόταν ότι τα κινήματα ήταν οι ιμάντες μεταφοράς των απόψεων των πολιτικών κομμάτων. Η αναζήτηση της αυτονομίας ήταν ένα μάθημα για αυτά τα κινήματα, τα οποία θέλουν να φτιάξουν τη δική τους ιστορία και να αρθρωθούν ως ιστορικά υποκείμενα. Ήταν μια στιγμή αναγνώρισης της ταυτότητας, συζήτησης του στόχου και της πρακτικής αγώνα.

Τελειώνοντας, για να δούμε και μία προοπτική συνέχισης της αντίστασης, οι όποιες αυτοοργανωμένες δομές που υπήρξαν παραμένουν και έχουν ανταπόκριση στην κοινωνία;

C.K.: Τα κινήματα, που υπάρχουν, κυρίως είναι μερικά κινήματα piqueteros, αυτόνομα, ανεξάρτητα από τα κόμματα, που έχουν μια παρουσία δυναμική στην κοινωνία, στον αγώνα, στην ικανότητα κινητοποίησης. Υπάρχουν περισσότερες από 220 επιχειρήσεις ανακτημένες από τους εργαζόμενους και διευθυνόμενες από τους εργαζόμενους, που έχουν επιρροή στην κοινωνία, μικρή ή μεγάλη. Υπάρχει, για παράδειγμα, η κεραμοποιεία Zanon στο νότο της χώρας, πολύ σημαντική και πολύ μεγάλη με περισσότερους από 1000 εργάτες, που οργανώνει πράγματι όλο τον πληθυσμό του τόπου. Υπάρχουν περιοχές στο εσωτερικό, π.χ. η General Mosconi, όπου μία οργάνωση των ανέργων οργανώνει το σύνολο της κοινωνίας και νομίζω ότι είναι σημαντική εμπειρία. Επίσης, οι συνελεύσεις μειώθηκαν αρκετά, αδυνάτισε η επιρροή τους, αλλά διατηρούν μία δυναμική. Ακόμη, διατηρούνται ομάδες που συνδέονται με τα κινήματα των ανέργων, των κατειλημμένων επιχειρήσεων, των piqueteros και των ιθαγενών, που δρουν σαν χώροι συνάντησης. Πιστεύω ότι το σύνθημα «να φύγουν όλοι» έμεινε στη συνείδηση του κόσμου παρόλο που δεν είναι πια στην ημερήσια διάταξη, αλλά όσο δε θα λύνονται τα προβλήματα, οι μορφές και οι τρόποι ανάπτυξης της πάλης θα αξιοποιούν τις εμπειρίες και τα θετικά αποτελέσματα της αυτοοργάνωσης.

Βασίλης Μπέλλος
Μετάφραση-Απομαγνητοφώνηση: Χριστίνα Μανασή

Ζαπατίστας η αυτονομία στην πράξη

Όπως γράφτηκε και στο προηγούμενο τεύχος της «Β» το καλοκαίρι, αρχές Αυγούστου περίπου 40-45 Έλληνες, καθώς και άλλοι σύντροφοι από Γαλλία και Ισπανία, ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα της καμπάνιας «Ένα σχολείο για την Τσιάπας» που διοργάνωνε τα εγκαίνια του σχολείου στην κοινότητα Κουλέμπρα. Παρακάτω παρατίθεται κάποιο φωτογραφικό υλικό.

Τα εγκαίνια του σχολείου στην κοινότητα Κουλέμπρα στην Τσιάπας

Τρεις μήνες μετά τη γιορτή, έχοντας καταλαγιάσει από έναν πρώιμο ενθουσιασμό, είναι δυνατό να καταγράψω πιο αντικειμενικά κάποιες εμπειρίες που αποκομίσθηκαν από τη συμμετοχή στη γιορτή. Το σχολείο αποτελεί ένα από τα μεγαλύτερα παραδείγματα της έμπρακτης διεθνούς αλληλεγγύης και μπορεί να συγκριθεί με την αλληλεγγύη όλων των ευρωπαίων ριζοσπαστών,που πολέμησαν ενάντια στον Φράνκο. Έγινε, δηλαδή, πράξη το σύνθημα: «παγκοσμιοποιούν το κεφάλαιο, ας παγκοσμιοποιήσουμε την αντίσταση».

Πέρα από αυτό, όμως, και η ίδια κοινωνία των ζαπατίστας κάνει πράξη την «αυτονομία», μια λέξη που συντάραξε την Ευρώπη τις δεκαετίες του '60 και του '70. Υπάρχει μία έντονη πολεμική από μερίδα του ριζοσπαστικού κινήματος εναντίον των ζαπατίστας, διότι αυτή η μερίδα στις αρχές της εξέγερσης των ζαπατίστας το 1994, βρήκε τη δική της ουτοπία, αρκετά μακριά ώστε να την αγιοποιήσει. Βρήκε τη δικιά της Σοβιετική Ένωση, τη δική της Κίνα, το δικό της παράδεισο. Οι ίδιοι οι ζαπατίστας όμως δεν απέκρυψαν αυτό που είναι, με αποτέλεσμα ο παραπάνω κόσμος να τους αποκαλεί πλέον ρεφορμιστές, αδυνατώντας να κατανοήσει ότι η αυτονομία δεν είναι ιδεολογία, είναι μία έννοια που περιλαμβάνει την αυτοθέσμιση, τον αυτοπροσδιορισμό, την αυτοοργάνωση, και παράλληλα μπορεί να υπάρχει με τόσες μορφές, όσες και οι λαοί, τα κοινωνικά σύνολα κ.ο.κ. Φτάνοντας και σε κάποια σημεία κριτικής, μπορούμε να δούμε ότι οι ζαπατίστας έχουν μία περίεργη σχέση με τις οργανώσεις αλληλεγγύης από όλον τον κόσμο.

Δεν έρχονται σε ουσιαστική όσμωση πολιτισμών και κουλτούρας, αλλά θέλουν μία οργάνωση να αναλαμβάνει ένα έργο που θέλουν οι ίδιοι, χωρίς να μπορεί κάποιος να προτείνει κάτι που βασισμένο στην εμπειρία της δύσης, θα μπορούσε να βελτιώσει το επίπεδο ζωής τους. Αποτέλεσμα είναι να γίνονται λίγο δυσδιάκριτα τα όρια της πολιτικής αλληλεγγύης με τα φιλανθρωπική δράση, χωρίς να σημαίνει ότι οι οργανώσεις αλληλεγγύης πηγαίνουν με γνώμονα τη φιλανθρωπία. Διότι το πρώτο βήμα της ελευθερίας του ανθρώπου είναι το να μην είναι σκλαβωμένος στη φύση και να δώσει βάρος στην πρόοδο που θα βελτιώσει το βιοτικό του επίπεδο. Τα δύο παραπάνω στοιχεία δεν τα έχει η ζαπατίστικη κοινωνία. Σύμφωνα με το Μαρξ, κοινωνίες που δεν έχουν μέσα παραγωγής, το μόνο που μπορούν να κοινωνικοποιήσουν είναι την αθλιότητά τους. Αυτό όμως που μπορεί να καταλάβει κάποιος, όταν έρθει σε επαφή με τους ζαπατίστας, είναι ότι η παραπάνω ρήση δεν είναι νομοτελειακή. Η νέα γενιά ιθαγενών, που μεγαλώνει με τις αρχές της ελευθερίας, της δικαιοσύνης και της ανεξαρτησίας, μπορεί να δώσει το δυναμικό της παρών και να γίνει αυτό που μπορεί να γίνει.

Τέλος, όσον αφορά το ριζοσπαστικό χώρο στη δύση, πρέπει να σταματήσει και η μηδενιστική κριτική-πολεμική, αλλά και η αγιοποίηση του «φιλοζαπατισμού». Πρέπει να διαυγάσουμε το υπάρχον, με μία διάθεση κριτικής που έχει βάση, με στόχο την αντίσταση στο δικό μας χωροχρόνο.

Βασίλης Μπέλλος

Η πρώτη φουρνιά δασκάλων που βγήκε από το σχολείο -ακαδημία στην ουσία- αναμένει να πάρει τα πτυχία της

Ο αρχιμάστορας του σχολείου κόβει την κορδέλα των εγκαινίων

Μία πανοραμική άποψη του σχολείου που περιλαμβάνει αρκετές αίθουσες, βιβλιοθήκη, γήπεδο μπάσκετ και όλα αυτά σε μία έκταση 1600 τ.μ.

Λαϊκό Ιθαγενικό Συμβούλιο της Οαχάκα "Ρικάρντο Φλόρες Μαγκόν" (CIPO-RFM)

Στη νοτιοδυτική πολιτεία του Μεξικού, Οαχάκα, εδρεύει το Λαϊκό Ιθαγενικό Συμβούλιο της Οαχάκα, «Ρικάρντο Φλόρες Μαγκόν», το οποίο είναι μία οργάνωση που αγωνίζεται με ειρηνικό τρόπο και αποτελείται από 24 κοινότητες. Είναι ανεξάρτητο από κόμματα και κράτος και λειτουργεί στα πλαίσια της αυτονομίας, των συνελεύσεων και της ομοφωνίας. Στόχος του είναι να συντονίζει τις εξεγερμένες ιθαγενικές κοινότητες της περιοχής με αίτημα την αυτονομία, δικαιοσύνη, ειρήνη, αξιοπρέπεια, ώστε να οργανωθούν όλες οι ιθαγενικές κοινότητες, καθώς και οι εργάτες με ελευθεριακό τρόπο, ακόμα κι αν δεν ανήκουν στο CIPO-RFM, να κατακτηθούν τα ανθρώπινα, κοινωνικά, πολιτικά, εδαφικά και πολιτισμικά δικαιώματα των ιθαγενών, καθώς και να προωθηθεί η στήριξη, που θα επιτρέψει την πλήρη ανάπτυξη των ιθαγενών και θα σέβεται το περιβάλλον και την ιθαγενική κουλτούρα. Η οργάνωση αυτή δημιουργήθηκε στις 17 Νοεμβρίου το 1997 και μέχρι στιγμής έχει υποστεί μεγάλη καταστολή με πολλούς φυλακισμένους, νεκρούς, επιδρομές στα χωριά και τραυματίες από το μεξικανικό κράτος και παρακράτος. Έχει μόνιμη παρέμβαση στην πόλη της Οαχάκα με τραπεζάκι (όπου τους συναντήσαμε), καθώς και αυτόνομο ραδιόφωνο και ιστοσελίδα. Αξιοσημείωτο είναι ότι, παρ' όλο που βρίσκονται πολύ κοντά στους ζαπατίστας (και στα αιτήματα, αλλά και γεωγραφικά), δεν έχουν σχέσεις, διότι διαφωνούν με την ένοπλη πρακτική. Τέλος, λίγα λόγια για τον Ρικάρντο Φλόρες Μαγκόν και γιατί το επέλεξε ως όνομα η παραπάνω οργάνωση: ήταν μεξικανός αναρχικός επαναστάτης στις αρχές του αιώνα, ιθαγενής και είχε μεγάλα κοινωνικά ερείσματα στους αγρότες, καθώς και στα ιθαγενικά κινήματα. Ένα από τα βασικά του συνθήματα ήταν το γνωστό «γη και ελευθερία».

cipo@nodo50.org / Βασίλης Μπέλλος

black milk

«Στην εποχή του γενικευμένου κλήρου και της μαμελουκοκρατίας, η σχέση κουλτούρας και πολιτείας αλλάζει ριζικά. Μια υψηλή κουλτούρα διαποτίζει ολόκληρη την κοινωνία, την ορίζει και ζητά να υποστηριχθεί από την πολιτεία. Αυτό είναι το μυστικό του εθνικισμού» Ernest Gellner «΄Εθνη και εθνικισμός»

Το ευρωποδόσφαιρο έκανε τη χώρα «εθνικά υπερήφανη». Μικροί μεγάλοι στα καφενεία να γιορτάζουν ξαφνικά τί, κανείς τους δεν ήξερε ακριβώς! Η μικρή ψωροκώσταινα που «τσάκισε» την Ευρώπη, ο Δαυίδ που νίκησε το Γολιάθ, η ικανοποίηση που ποτέ δεν πήρε ο εργαζόμενος από τη δουλειά και τ' αφεντικό του, ο καταπιεσμένος απ' το εκάστοτε καταπιεστή του. «Εθνική ελλάδος γιάσου», και βλέπαμε με τρόμο το ντελίριο με τις σημαίες, την ελληνική σημαία να γίνεται trendy και τον γερασμένο Σαββόπουλο (γιατί τον θυμόμαστε ακόμα;) να μιλάει για γεροντικές πορδές για όσους κοίταξαν καχύποπτα το εθνικό ντοπάρισμα! Οι Ολυμπιακοί αγώνες μας γέμισαν με δεύτερο κύμα εθνικής υπερηφάνειας για «τη νίκη που εμπεριέχεται στα γονίδια του Έλληνα». Εθνικισμός που αποενοχοποιήθηκε και πέρασε στην επίθεση. Εξάλειψη των σκεπτικιστών. Ομοψυχία!

Αγώνας Εθνικής Αλβανίας – Εθνικής Ελλάδας: Η λογική συνέχεια. Το μαύρο μέλλον αυτών που ήπιαν το δηλητηριασμένο γάλα. Το μέλλον είναι η βαρβαρότητα. Οι νεκροί μετανάστες ενοχλούν τον ωραίο πίνακα που έφτιαξαν Χριστόδουλοι και Ψωμιάδηδες και Μέσα Εθνικής Υστερίας! «Οι έλληνες δεν είναι ρατσιστές, ήταν πάντα κοσμοπολίτες»! Τα γονίδια του Έλληνα!

Τα κύματα εθνικής υπερηφάνειας συνεχίζονται οδηγώντας στην τρικυμία εν κρανίω ενός ραγδαία αυξανόμενου πληθυσμού με πνευματικές ανησυχίες φελλού. Η μαμά πατρίδα μας περιβάλλει όλους με στοργή στην αγκαλιά της. Δεν υπάρχουν άνεργοι ούτε κακοπληρωμένοι εργάτες ή «ευέλικτοι εργαζόμενοι». Δεν είμαστε αντιμέτωποι με το νέο μεσαίωνα στο εργασιακό περιβάλλον, με τη φτώχεια. Ούτε γεμίζουν οι φυλακές με αγωνιστές που στέλνονται στα κάτεργα με δίκες-παρωδίες. Η κοινωνική απομόνωση, η μοναξιά και η σταδιακή παραφροσύνη δεν απειλούν την καθημερινότητα όλων.
Η ανεστραμένη πραγματικότητα είναι ο καθημερινός μας εφιάλτης κι όμως η ασημαντότητα ασχολείται με παρελάσεις και τους «φέροντες την σημαίαν» και ποιός τιμά ποιόν. Και «δεν θα γίνεις έλληνας ποτέ, αλβανέ…» παράλληλα με τη φασιστική Χρυσή Αυγή που παρελαύνει με εθνικιστικό ντελίριο σε μια γιορτή που θέλει να τιμά αυτούς που πολέμησαν τα φασιστικά στρατεύματα.

Στο επόμενο κύμα ρατσιστικής υστερίας οι αναλύσεις των «ειδικών» θα ξαναψάχνουν τα κοσμοπολίτικα γονίδια του έλληνα.Η ιστορία ξαναγράφεται και με δέος παρατηρούμε όλοι τον μαζικό καλπασμό προς το σημείο-μηδέν. Η σιωπή είναι συνενοχή!

«Απο τη στιγμή που υπάρχει ρατσιστική καθήλωση, είναι γνωστό ότι οι «άλλοι» δεν αποκλείονται μόνον και δεν είναι απλώς κατώτεροι, αλλά καθίστανται ως άτομα και ως σύνολο, σημείο στήριξης μιας δεύτερης φαντασιακής κρυστάλλωσης, η οποία τους προικίζει με μια σειρά κατηγορήματα και πίσω από αυτά με μια ουσία κακή και διεστραμμένη που δικαιώνει εκ των υστέρων ό,τι κανείς θα τους κάνει να υποστούν».

Κ. Καστοριάδης *«Ο θρυμματισμένος κόσμος»*